BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIU
BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

ANUL 1. No. 29 — 12 pagini 3 lei — Vineri 26 Martie 1937

BUNA VESTIRE

ZIAR LIBER DE LUPTA ȘI DOCTRINA ROMANEASCA

Directori: DRAGOȘ PROTOPOPESCU, TOMA VLADESCU

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI, Bulevardul Elisabeta 12, etaj II.

TELEFOANE: Direcția Administrația 4-85.82; Redacția 4-84.54

ABONAMENTE: Comune urbane: 1 an Lei 700, 6 luni „ 350, 3 luni „ 175; Comune rurale: 1 an Lei 500, 6 luni „ 250, 3 luni „ 125

„NAȚIONALIȘTI"!

«Naționalist». Poate să-și zică oricine, după concepția lui. Să zicem chiar: după sentimentul de care poate să fie insuflețit.

Dar cine hotărește? Răspund:

Hotărește definiția nației.

Nația este totalitatea indivizilor de acelaș sânge, ocupând același pământ, și formând aceeaș ființă colectivă, cu organe proprii, cari sunt clasele sociale și Statul, cu aceiaș trecut, cu aceleași interese naționale prezente, și cu aceleași aspirații de viitor: ca putere creiatoare a culturei umane, în forme originale.

Naționalist, desigur, este acela care apără existența nației lui: care dar nu admite ca străinii să-i substitue pe pământul ei, înlocuindu-i sau măcar slăbindu-i organele de vieață.

Se înțelege:

«Străini», pot să fie — sunt — pe pământul oricărei nații: cu care colaborează, în care, cu timpul, se și pot absorbi.

Dar înstreinarea de sine a nației, prin covârșirea ei de către străinii neasimilabili — cum sunt jidanii din însuși principiul religiei lor — însemnează distrugerea unei nații ca factor de cultură: în paguba omenirei întregi.

Aceasta nu o poate tolera nici un naționalist, dacă este să fie vrednic de numele, pe care îl poartă.

Așadar, încă odată:

Cine hotărăște asupra dreptului de a-și zice «naționalist»?

Hotărăște definiția nației, față de care orice naționalist — ca și orice partid cu acest nume — e chemat să-și justifice gândul și acțiunea sa.

Logica, și aici, e judecata supremă.

A. C. CUZA

Un nou catehism în România bolnavă

Există un instinct de conservare care ca o povață organică se ridică în sufletul unui popor de câte ori primejdia plutește asupra lui.

La vremi de grea răspântie, când greșelile acumulate au început să sape adânc, acest impuls biologic printr'o radicală rectificare de conștiință readuce societatea la făgașul ei normal, de unde nici o putere n'o mai poate abate.

Iată de pildă psihologia mulțimei la noi cu recenta ei evoluție și cu comandamentele sufletești de care se lasă astăzi călăuzită. Se știe că în perioada de după războí ideia națională a fost eclipsată și resorturile morale ale societății românești au slăbit. Au contribuit diverse motive la această discordare care a tulburat laboratorul nostru de simțire. Deoparte pierderea prea mare de sânge, de alta aparența idealului împlinit au furișat în conștiința publică aceea senzație de toropeală, frecventă de altfel în multe părți după încheierea păcii. Urmările se cunosc: străinii și-au inaugurat opera de subminare a noului stat cu acea promptitudine fiziologică obișnuită cu care păduchii dau năvală asupra organismelor sleite. Nu e nici o nevoie să rememorăm rezultatele acestei dărâpănări postbelice, care va rămâne ca un capitol trist al istoriei noastre. Realitatea e că am fost împinși spre o criză menită să angajeze toate ramificările multiple ale vieții publice, amenințând să ia proporțiile unei penibile sguduiri de care să se resimtă însăși consolidarea țării.

Acesta este adevărul pe care nu-l pot ascunde nici găunoase străluciri de fațadă, nici eufemismele mincinoase ale profitorilor: ROMANIA E BOLNAVĂ.

Paralel însă cu aspectele stărilor haotice un proces sufletesc de revenire s'a inaugurat aici care în intensitatea lui s'a desfășurat în măsura loviturilor primite. Instinctul acela subteran care a îndrumat în trecut toate tămăduirile noastre s'a ridicat din vechea adormire și zi cu zi a început să ceară cuvânt. Din păturile de jos cari au suferit mai mult și a căror sensibilitate totdeauna a refuzat tranzacțiunea în cumpănirea intereselor naționale, s'a pus în mișcare protestarea din ce în ce mai accentuată. Pe deasupra categoriilor politice prinse în dansul macabru al exploatatorilor cu un vuiet pornit din adâncuri s'a deslănțuit ura românească împotriva străinilor și înstrăinaților. Un val nou de simțire a luat ființă. A crescut ca o apă mare, strigă din toate colțurile. Surzii n'au auzit-o, orbii n'au văzut-o, dar revărsarea aceasta clocotește astăzi și nimeni n'o mai poate stăvili.

Redeșteptarea națională la noi a devenit factorul suprem în conștiința politică a țării, oricine ar vrea s'o stânjenească n'ar face decât să-i mărească puterea de expansiune. Pentru un observator obiectiv constatarea este limpede și definitivă: sufletul românesc, după o îndelungă pasivitate scump plătită, s'a smuls din zona de indiferență a națiilor minore și pentru întâia oară în istorie, pătruns în întregime de drepturile lui firești, a intrat în faza naționalismului conștient și agresiv cu toate consecințele. Că această resurecțiune nu se putea închipui decât după dărâmarea granițelor e adevărat, tot atât de real însă e faptul că două elemente importante au determinat noua noastră configurație sufletească: ofensiva minoritară constantă alături cu specifica svârcolire ovreiască, iar extra muros recrudescența tumultoasă a principiului național pe toată suprafața continentului.

In astfel de împrejurări destinul României se descifrează în mod evident pe seama tuturor cari vor să înțeleagă: doctrina național-creștină e singura platformă pentru vindecarea dinăuntru și pentru repararea prestigiului slăbit în afară.

Sufletul nostru deci mai are un catechism de salvare.

OCTAVIAN GOGA

„Astăzi este începătura mântuirii noastre!"...

Pentrucă taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, astăzi, prea luminat se arată;

Fiul lui Dumnezeu, fiul Fecioarei se face și Gavriil darul îl binevestește.

Că Impăratul Cerurilor, pentru iubirea de oameni, a plecat Cerurile, cu a Sa Pogorîre.

Și s'a făcut om, ca să facă pe Adam Dumnezeu.

Că Adam, amăgindu-se, a poftit să se facă Dumnezeu și n'a fost.

Pentru **aceasta,** *Cel ce era neajuns întru cei de sus, din Fecioară s'a născut.*

Cel ce avea scaun, **Cerul** *și așternut picioarelor,* **pământul,** *în pântece de maică,* **tot,** *fără schimbare, a încăput.*

Spre carele, Heruvimii și Serafimii a căută, nu puteau.

Că pre Dumnezeu a-l vedea, nu este cu putință oamenilor.

Și nici oștile îngerești nu cutează a-l privi.

Ci Fiul lui Dumnezeu, Cel unul născut din Tatăl, mai înainte de veci.

Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat,

Prin carele, toate s'au făcut, a luat ce este mai prost, ca să ne dăruia că nouă, ce este mai bun, pentru milostivirea milelor Sale.

Și iată, Maica luminii, pe carea o laudă îngerii, cort ceresc s'a făcut, Biserică sfințită și Raiu cuvântător.

Iar Gavriil, mai marele Voevod al cetelor cerești, s'a mirat de frumusețea fecioriei și de prea luminată curăția Celei ce era bucuria oștilor îngerești.

Și nepricepându-se, ce laudă vrednică să-i aducă și ce fel s'o numească, a grăit precum i s'a poruncit:

Bucură-te ceiace ești plină de dar, Domnul este cu tine! Deci toată făptura: soborul îngerescu și neamul omenesc se bucură, într'un glas, de ceiace e Maica vieții și laudă a fecioriei.

Carea a născut, fără de tată, pre Fiul, cu trup, născut din Tatăl, mai înainte de veci, fără mumă.

Carele, însă, n'a suferit: **schimbare, amestecare** *sau* **despărțire.**

Ci a păzit **întreagă,** *osebirea amândorura firilor.*

Cine, nu te va ferici, dar, Prea Sfântă Fecioară!

Cine nu va lăuda prea curată nașterea ta!

Că Fiul cel unul născut, negrăit s'a întrupat din tine, cea prea nevinovată, cu firea om făcându-se pentru noi, deși din fire, Dumnezeu era.

O! minune, necuprinsă de gând.

Cine poate tâlcui înălțimea vredniciei și slava fecioriei tale, Maica Dumnezeului nostru!

Măcar și îngerii de ar cerca s'o tâlcuească, ar rămâne fără glas.

Și așa, smerindu-ne, luminat, vom prăsnui și vom cânta minunile tale, bucurându-ne, mulțumiri aducându-ți, Apărătoare și Doamnă, că ne-ai isbăvit, pre noi, robii tăi, dintru strâmtătatea nevoi.

Pentru aceasta, Prea Curată de Dumnezeu Născătoare, ceiace, acum pururea, împreună petreci cu purtătorul de vieață, Impăratul, roagă-te cu deadinsul, să isbăvească poporul tău cel nou, de toată asupreala protivnicului și nevătămată să păzească cetatea.

Că pre Tine, singură, nădejde te-am agonisit!...

Preotul GR. CRISTESCU

1937, Martie 25

Cuvânt de general

«Buna Vestire» de ziua Bunei-Vestiri, mă roagă să scriu în numărul ei festiv. Mare cinste dar și mare încurcătură pentru mine care nu sunt scriitor.

Totuși să încerc:

Din trecut să respectăm ceeace este de respectat.

Prezentului, să-i dăm o cât de grabnică prefacere.

Așa dar, «Buna-Vestire» să ne vestească o eră nouă bazată pe cinste, muncă și disciplină în folosul Crucei și Neamului.

Am impresia că a ajuns cuțitul la os. Un vânt de prefacere, pe care unii 'l taxează vânt de nebunie, suflă puternic.

Naționalismul redeșteptat de un tineret, vrednic de orice laudă, de vre'o cincisprezece ani se frământă și ne frământă.

Carența celor bătrâni infeudați în tiparuri străine care nu înțeleg să li se ia mierea dela gură, ne face să asistăm la o minoritate putrezită care copleșește, ol anomaliei, o majoritate vânjoasă și patriotă, dar încătușată.

Iată, «Vestea» pe care are să ne-o dea, bine informata, «Buna-Vestire», în fiecare zi, pentru a încuraja majoritatea persecutată; dar, ori cât ar fi de valoros tineretul, nu o poate descătușa dacă nu se ajută și singură.

La treabă deci, trâmbița noastră prevestitoare de vremuri bune să fie «Buna Vestirea» căreia îi urez izbândă și viață lungă.

GEN. GH. CANTACUZINO

*

N. B. Mi s'a spus să scriu prost pentrucă așa vrea cenzura. M'am conformat.

Cum aș vrea să văd România peste zece ani?

Așa cum aș fi voit-o din prima clipă a marei minuni a Istoriei de acum 18 ani.

Căci noi am călcat în marea Românie — de ce n'am spune-o? — de la început, cu piciorul stâng.

In loc să respirăm prin românism, am respirat prin partidism.

In loc să facem din ziua întâia, un mare bloc românesc și să ne înfățișem înăuntru și în afară drept domni și stăpâni, ne-am fărâmițat pe plan geografic, (prin regionalism), pe plan social (prin țărănism), pe plan național (prin internaționalism).

Partidele care nasc din ceia ce ne deosebește și trăesc din ceia ce ne poate învrăjbi, ne-au deprins atât de bine cu climatul lor nesănătos și cu perspectiva lor fără zare încât azi atâția români nici nu mai sunt în stare să conceapă și să dorească o altă Românie de cât așa cum este.

Și totuși odată mai mult norocul vine să ne scoată din tristul nostru făgaș.

Dar de data aceasta norocul ia singura formă, care îl face rodnic în veac. Căci acum el pornește din mijlocul nostru, ca o putere de mântuire și înălțare născută din sângele și din scânteia de suflet a tineretului nostru.

Acum se aude buciumul codrilor NOȘTRI.

Acum se simte surd, cadența cohortelor și legiunilor NOASTRE.

Ele cântă, ca cetele noastre de voinici de altă dată:

Român verde ca stejarul
Râd de dușmani și de
moarte...

România de peste zece ani, aș vrea să fie România Regelui Carol al II-lea și A LOR.

Și mi-e deajuns.

Mihail Manoilescu

INSCRIPTIE

In anul una mie șase sute,
Voroava noastră simplă în piatră o zidim,
Grăesc într'însa, duhuri nevăzute
Și-am însemnat-o eu: Monahul Nicodim.

In slova mea de caligraf domnesc,
Voi veți citi izvod de vremi mărite.
Vor răsădi pliniri în neamul rumânesc,
Voroavele de azi în piatră dăltuite.

Prin vitregii și ceasuri grele, -
Am slovenit în cartea vremilor un an.
Citesc în crugul înflorit cu stele,
Poveste luminată și chip de moldovean.

Voinicul ăsta, din zodii și povești,
De-or trece veacuri trei, se va ivi,
Crescut în zări și plaiuri rumânești.
Și leagăn de mărire cu spada va zidi.

Feciorii lui vor crește din lanțuri și zăbrele,
Irozi vor cere sânge, la mesele cu vin.
Dar, iată, lege mare în scrisurile mele:
Nu vor muri feciorii. Vor învia. Amin.

Lăsat-am noi aiaste șire,
Prin leaturi românești, Bună Vestire.

Valeriu Cârdu

Cultura, Oameni, Fapte

Elita conducătoare...

Puterea şi mărirea naţiunilor e făurită de o mână de oameni aleşi, e conducători, cari prin efortul lor continuu, prin viaţa lor de o aspră moralitate, prin puterea virtuţii lor, sunt exemple vii în ochii poporului ntreg care-i urmează cu încredere, cu entuziasm nesfârşit, pe drumul loriei şi destinului neamului.

Decăderea şi pieirea naţiunilor este fapta aceleaşi minorităţi cârmuioare, care prin păcatele sale, prin conrupţia şi viaţa trândavă şi ticăloasă pe care o duce, mână neamul întreg spre pieire!

Naţiunea românească merge astăzi spre dezastru din aceeaş cauză devenită fatală lege istorică: pătura românească conducătoare — lumea politicianistă e total conruptă.

Trebue înlocuită. Cât mai repede. Altfel ţara, neamul întreg vor pieri! O elită românească cu o viaţă nouă, cu o morală nouă va trebui să-i ia ocul.

Criteriile de selecţiune ale noii elite vor fi altele, cu totul altele decât cele ale politicienilor de azi. Nu votul cumpărat şi nici averea furată, nu vor da dreptul de-a conduce ţara, ci o calitate sufletească superioară, cea mai înaltă, cea mai nobilă dintre toate va fi condiţia esenţială în recrutarea celor aleşi: puterea de jertfă pentru neam!

Acela va fi cel mai sus pe scara erarhiei sociale ce va fi gata să se erifească pentru credinţa şi neamul său. Intâi puterea de jertfă şi numai după aceea toate celelalte calităţi.

O nesfârşită dragoste pentru neam, pentru semeni, va fi primul criteriu de apreciere, de alegere, al elitei de mâine!

Spre deosebire totală de politicianii actuali cari s'au înfruptat din oate bogăţiile acestui pământ, cari duc traiul cel mai luxos, mai îmbelugat şi mai imoral, elita românească de mâine va avea o viaţă aspră, pariană, viaţa ostaşului în luptă.

Un cod rigid va pedepsi orice abatere dela această linie de trăire. egea elitei va impune sărăcia în locul luxului, viaţa morală în locul desfrâului, cultul onoarei în locul laşităţii!

O viaţă şi o morală nouă pentru o lume nouă!

Ceilalţi, restul naţiunii vor trăi mult mai uşor, mai în belşug decât ceastă mână de aleşi. Elita însă va trebui să fie în orice moment şi rin orice faptă a ei, pildă de virtute. Ei i se va cere sacrificiul total şi ontinuu. Pe această piatră a renunţării sale se va zidi lumea nouă de nâine.

Niciunul din aceşti conducători nu va putea aduna averi.

Deci ura între clase — izvorâtă tocmai din luxul peste măsură al păurei conducătoare — nu va mai exista.

Vor trăi aceşti oameni aleşi o viaţă aspră de privaţiuni şi de înaltă emnitate care-i va despărţi, cu zidul invizibil dar de netrecut al renunţării de restul semenilor lor.

Iar cei ce vor înfrânge regulile acestea aspre, vor fi fără milă zvârliţi din castea celor aleşi şi numiţi «nedemni». Şi vor fi aspru sancţioaţi.

Iar pilon acestei elite conducătoare româneşti va fi făclia vie, arătătoare de drum nou, drum pe care va păşi neamul nostru, spre regenerare, spre mari realizări spirituale, spre împlinirea misiunii sale istorice.

Şi gândurile şi faptele acestor aleşi vor fi toate, toate, numai pentru oua ţară.

Ioan Vial

«Celui ce învinge voiu da să mănânce din mâna cea ascunsă şi-i voiu da nume nou scris care nimeni nu-l ştie decât numai cel ce-l ia. Cel ce învinge acesta se va îmbrăca în veştminte albe şi nu voiu şterge numele lui din cartea vieţei şi voiu mărturisi numele lui înaintea Părintelui meu şi înaintea îngerilor săi»

«Apocalips»

caleidoscop

1937

Pentru înalta semnificaţie creştinească a sărbătorii de «Bună Vestire», îmi smulg ghimpii din ochi şi-mi alung apropourile ironiei şi ale zeflemelii pe la periferia gândurilor.

Imi leg şi gândurile cu 99 de cercuri, să nu evadeze şi voi gândi pentru ziua aceasta cu inima. Oricât de nărăvită ar fi ea am să-i dau un somnifer tare cât 10 ani.

1947

Am trimis să mi se aducă gazete, reviste şi svon de afară, sumeţul acela viu ca muştarul al străzii.

Deschid larg obloanele somnului.

Parada a vieţii noi, răbufneşte înăuntru şi-mi plesneşte pieptul şi fruntea.

Entuziasmul morminţelor răscolate.

Iedera a dispărut de la fereastre, cocârjită şi gheboasă ca o babă uitată de Dumnezeu.

In locul ei numai brazi.

Peisaj românesc 1947

IN HOC SIGNO...

Imi consult corespondenţa.

Gândiţi-vă că sunt 10 ani de când n'am mai deschis'o.

Incerc aproape o bucurie zburdalnică ivindu-se cu literă de foc (din focul rugurilor martirice) PREDANIA.

De o eleganţă sobră, substanţa ei dogoreşte de conştiinţa din care porneşte şi'n care se afirmă.

Găsesc săbiile de altă dată.

Revista e scrisă cu săbii pentru că «tehnicienii» şi «oficialii» răpuşi îşi însuşisoră până la uzurpare, condeele.

Mult nerv şi lumină frondă.

«Insemn aci credinţa mea de nespecialist: că acel care înjură pe Dumnezeu e mai aproape de mântuire decât cel care trăeşte în negarea lui Dumnezeu, chiar dacă *moralmente* duce o viaţă fără de păcat. Căci cel dintâi, prin chiar blestemele lui Il mărturiseşte; pe când cel de al doilea...» (Nae Ionescu).

Acestea ca atmosferă, ca decor de trintă doctrinară. Adică tocmai ca să le fie mai urgent, bibliolatrilor, ieşirea din problemă, în faţa isoinicei celei nouă a «îmbisericirii».

Integrarea în duhul predaniilor.

Cuvântul oltenesc al d-lui G. Racoveanu, isbeşte în chip firesc acum în «cârciumarii adevărului».

Exact ca acum 10 ani. (Suntem în 1947).

Veacul nostru trăeşte sub semnul crucii.

ION BALEANU

Impărtăşiţi-vă din duhul legionar al credinţei şi al jertfei, citind:

CRANII DE LEMN

de

Ion I. Moţa

Se găseşte de vânzare la librăriile şi debitele româneşti.

Pentru un număr mai mare de exemplare, a se adresa la administraţii generală, a cărţii,

ATENA IANULI
Str. Gutenberg, 3.
Bucureşti

Preţul unui volum: 70 lei.

CUIBURI DE LUMINA

1

«Iconar» şi Iconarii

Nu două lumi. Ci una, Lumea aceea autentic românească, înfebrată de visuri şi dăltuită, aspru, în vreri străbune.

«Iconar», în pustiul ceasurilor de azi, este un drum pe care poţi păşi în siguranţă deplină.

De-acolo, din nordul românismului, coboară spre noi spovedanii rostite de inima pământului românesc.

De acolo, din nordul fagilor bucovineni, urcă spre soare imnuri, cântec şi slovă nouă.

«Iconar»-ul e — bunăvestire.

2

«Glasul strămoşesc»

vestitorul visului tânăr ardelean, împleteşte în paginile lui învăţături desprinse din viaţa şi din gândul ziditorului de generaţie.

Scris limpede şi în duhul interpretării celei adevărate, «Glasul Strămoşesc» slujeşte ideea pe care o reprezintă, ca un soldat pe baricade.

3

Libertatea

monitorul sufletului românesc depe plaiurile Ardealului, înainte de război. Crainic al visurilor înflorite în viaţa studenţească, după război.

Totdeauna gata să dea o literă de evanghelie Neamului şi un îndreptar generaţiei tinere.

Foaia părintelui Moţa a răscolit conştiinţe, a zidit caractere şi a deschis drumuri spre Inviere.

Fiecare Român este dator să-şi îngenunchieze sufletul pe slova de lumină a «Libertăţii».

Pentrucă această foaie este o comandă a ceasului istoriei de azi.

4

Cartea

românească peste 10 ani!

Ei, iată problema care ne'ncurcă. Pentrucă România peste 10 ani va fi alta. Noi ştim că va fi mare. Dar numai atât. Noi nu suntem zei să ştim ce gândesc profeţii.

Va fi, însă, cel puţin, tot atât cât au fost cronicele şi letopiseţele voevozilor şi cronicarilor noştri.

5

Lumea nouă

tribună de luptă şi doctrină corporatistă. Scrisă la temperatură înaltă de gând românesc — sub oblăduirea d-lui prof. Mihai Manoilescu — «Lumea Nouă» este un far binecălăuzitor în întunericul vremilor pe care le străbatem.

Tribuna aceasta care înobilează ideea pe care o serveşte, este o zidire de gânduri aplecate pe lespedea destinului românesc. Duh din ţarină, gând şi slovă pentru ţarină, scrisul acestei reviste care cinsteşte publicistica românească, stă întotdeauna, — cum ar spune d. Dragoş Protopopescu (citez în ciuda şi în contra indicaţiilor d-sale) — cu faţa la istorie.

6

Broşura d-lui M. Polihroniade

«Politica externă a României» constitue un îndreptar de preţ şi de neapărată nevoie oricărui Român care vrea să cunoască faţa noastră din afară. Sunt singurele rânduri de reală politică externă cari s'au scris până astăzi. Cei dintâi paşi pe un drum încă nebătătorit. Recunoaştem că «încă n'avem o politică externă».

7

«Tineretul şi politica»

şi «Gânduri pentru ţară nouă», contribuţia lui Ernest Bernea la problematica românească, formează un ales mănunchiu de gânduri, cuprinzând în chip ... cel mai trainic situaţia intelectualului — a adevăratului intelectual român de astăzi. Credem că ori care dintre ei nu va pregeta să-şi cerceteze aci adevăratul chip, — cu atât mai mult într'un moment când aceste rânduri cad ca niciodată mai prielnice.

8

Victor Puiu Gârcineanu

ne aduce chipuri, mult chemate, «Din lumea legionară». Intimitatea de lume a celui ce scrie e cea mai bună chezăşie de rodnicie a acestor gânduri. Şi dincolo de haosul «actualităţilor», un adânc îndemn de înrădăcinare pentru cei ce ştiu să păstreze şi să înoiască, să laude şi să se adeverească.

9

Se pare

că existenţa noastră este imperfectă. Este fără sens. Ne conduc semnele de jos. Nu semnele de sus (şi doar ne sunt arătate destule). Firesc. Credem că vom stăpâni şi atunci să învingem. Când lucrurile stau invers. Trebue să învingi pentruca să stăpâneşti.

Dar ce stăpâneşti? Omul? Şi ce învingi? Trebue să învingi minciuna, cum învinge moartea ziua şi noaptea.

10

Iată-ne

aci şi pretutindeni, în lupte, în permanenta noastră luptă.

Şi mă gândesc cât este de mare ţara sufletelor noastre. Cât este de mare urma fiecărui biciu primit! Doamne, dă-ne tot rugul nouă. Dă-ni-L să-l primim. *Il cerem.*

11

D. C. Amzăr

tânărul gânditor legionar, ne-a adus prin «Naţionalismul tineretului» cuvinte hotărîtoare la problema acelei străvezii şi neînchegate politici de culturalizare ţărănească. Trecând peste impietăţile şi hibridul laboratoarelor de «ţărănie», peste acei cari nu văd în ţăran decât un bibelou cultural şi nu ceeace trebue, — izvor de faptă şi gând românesc — Amzăr deschide drumul închegării şi rodnicei înţelegeri a ţărănimei româneşti.

12

Şi aci

să pomenim pe *Gabrielle d'Anunzio*. Cerul primului său marş acopere istoria Italiei. Ba, mai mult, infinit mai mult. Aşa a determinat Gabrielle d'Anunzio o nouă cultură a Italiei: sângerând la *Fiume*.

13

CANTEC

pentru doamna lui Neagoe Basarab, este una din cele mai bune poeme prezentate la expoziţia antologică din Sala Mozart. Autorul: Virgil Carianopol.

DELIBERARI DE CONSTIINŢA

Vreţi să ştiţi dacă ne doare şi cât ne doare ?

E întrebarea pe care am desluşit-o ieri, în tăcerea, oarecum stranie, a omului care stetea de vorbă cu noi. O întrebare care pornia din ochii lui mici şi perfizi, din adâncimea lui care cerea lămuriri amănunţite, din răutatea desenată pe faţa macerată de nelinişti şi răutate.

Aş fi putut să nu-i răspund

Pentrucă nu mă simţiam dator cu acest răspuns. Pentrucă noi toţi, soldaţii crezului slujit de generaţia mea, nu datorăm alte răspunsuri decât cele rostite în faţa propriei noastre conştiinţe. Generaţia noastră, însă, este o generaţie sinceră. Nu lucrăm în întuneric. Faptele noastre se zidesc la lumina zilei, la faţa tuturor. Cântecul tinereţii noastre, ridicat spre Cer românesc, e trimis să vestească în toate zările.

Nu vorbim prea mult. Grăim în cuvânt de faptă.

Orbii vremurilor nu văd. Surzii nu aud.

Acei ce au urechi de auzit, nu aud sau nu vor să audă.

Iată ne vom spovedi

Şi nu e spovedania mea. Este a unui făurar al veacului. A scris-o într'o zi de primăvară vie atunci când viaţa surâdea în toate părţile şi tuturora.

Primăvară plină, împletită din soare şi bucurii, primăvară cu îndemnuri spre viaţă liniştită. Primăvara era a tuturora. Şi numai a noastră nu era. Noi trebuia să renunţăm — şi trebue încă, şi va trebui — la plăcerile primăverii.

E un fel de tristeţe care ne stăpâneşte anii.

Şi coborându-se în adânc

Acolo, în tainele cele mai nepătrunse ale conştiinţei noastre, arăta marele făurar că ne-ar fi plăcut şi nouă o primăvară senină. Că dacă n'ar fi coborît fâlfâiri negre peste tăcerea noastră, şi noi am fi fost mulţumiţi.

Dar, atâta vreme cât semnele negre umbresc şi bucuria Patriei, noi ne adăpăm, voioşi, din paharul tristeţii. Pentru Patrie.

Dacă ne doare şi cât ne doare?

Intrebarea din umbră.

Bine, bine. Intrebaţi.

Şi noi răspundem, întrebând: Are vreun preţ jertfa, dacă nu simţi că dai ceva din tine, că rupi ceva din carnea ta, din bucuria vieţii tale?

Valeriu Cârdu

Invierea Neamului este scriptura vieţii noastre. Fără această Inviere a Neamului trăim intr'o continuă agonie. Şi tinereţea noastră nu se poate încadra în asfinţituri. Noi cerem Răsărituri. Anii noştri vor România Mare şi Tare, România neînvinsă. Cerem să urce pe soclul istoriei — uriaş monument de slavă peste veacuri — ţara străbunilor noştri. Ţara pe care au visat-o toţi visătorii de demult. Ţara mormintelor care vorbesc şi care comandă. Ţara veşnică a sufletului nostru, Ţara Bunei Vestiri. Ţara pentru care trăim şi sidim în tranşeele vremilor de pace. Ţara pentru care vom muri în tranşeele de mâine, când vor veni străinii şi vor râvni inima hotarului românesc. Ţara este evanghelia silelor noastre. In această evanghelie Il întâlnim pe Dumnezeu.

PRETEXTE

Să desbatem aci şi să înţelegem, explicând, ce este literatura, sau mai bine, ce poate însemna literatura în viaţa noastră socială şi mai departe, dacă ar merge până acolo, să mai poată însemna ceva şi pentru istorie.

Pentrucă asta interesează: consecinţele (nu logice, ferească Dumnezeu) asupra drumului nedibuit pe care un popor îl parcurge organic către latura de margine a fiinţei lui adevărate.

Literatura este un compromis. O arată ca atare forma, stilul şi mai ales moda. Pentrucă există o modă literară.

Şi o literatură a modei.

Amândouă aceste aspecte sunt în conflict.

Natural, literatura noastră de astăzi este literatura model.

Şi tot ce are darul, depăşind deci această modă, nu mai este literatură, ci de-adreptul o lucrare de artă.

Cu un cuvânt, astăzi literatura este inutilă. Timpul nostru ne ordonă luptă. Luptă în fiece moment. Trebue să ne luptăm cu noi întâiu. Şi pe urmă lupta pentru redobândirea celor pierdute.

Literatura presupune un popas, o aşezare a lucrurilor.

Ori numai despre o aşezare a lucrurilor nu poate fi vorba nu numai la noi dar în toată lumea. Febra care ne stăpâneşte defineşte un moment acut. Momentul unei noui naşteri.

La această nouă naştere trebue să participăm integral. Şi nu participăm pentrucă trebue, ci pentrucă suntem definiţi în toată arderea timpului prezent cu păcatele noastre, şi virtuţile neamului nostru. Numai poezia îşi menţine spaţiul ei. Poezia a prevestit singură momentul istoric pe care îl trăim la început.

Şi dacă vor fi furtuni care să vină, nu literatura o vom opune lor.

Ci voinţa brută. Şi cântecul nostru.

Literatura o vom păstra pentru femei şi copii. Şi este destul atât.

Gabriel Bălănescu

abecedar

AVEM o ţară şi ne-am făcut destin din destinul ei.

AVEM un neam şi stăm îngenunchiaţi în faţa lui.

AVEM un altar. Şi ne închinăm altarului.

BUCURA-TE Fecioară Binevestitoarea lumii de dincolo de veac.

BUCURA-Te fericită Isbăvitoare a cumpenei noastre.

BUCURA-Te, luminează-ne şi ne binevesteşte sus dăruirea noastră.

CULTURA nu exclude şi nu poate exclude dragostea faţă de Patrie.

CULTURALUL nu poate prigoni naţionalul.

CULTURA nu poate surghiuni visurile noastre româneşti. Naţia şi cultura trebue să formeze un tot armonic. Pentru justificarea în universal.

Omagiu pentru Sextil Puşcariu

N'am putut ridica o cupă de şampanie la banchetul celor 60 de ani ai savantului întru ale filologiei şi istoriei literare.

Intâi l-am recenzat ca student în volumul de Ist. a lit. româneşti, comparând cele 2 ediţii. Aşa l-am cunoscut îndeaproape şi l-am vorbit 2 ore calde, seminariale, sub ascultarea profesorului meu cărturarul adânc, N. Cartojan.

Mai zilele trecute am găsit într'o bătrână bibliotecă, o broşură mică în care se concentrau notiţele informative ale lui S. Puşcariu, care mi-au răzbunat toate piramidele de recenzii ce îmbâcsesc revistele noastre.

Am vorbit de mine în legătură cu dânsul.

De Sextil Puşcariu, n'am nici vârsta, nici cutezanţa să grăesc.

Cineva, probabil unul din lectu-rile mele, spunea că a învăţat mult, mult, dar ştie prea puţin. In faţa noastră stă S. Puşcariu.

Nu pot cuprinde piramidele într'un articol.

A apărut:
SATUL ROMANESC
de
George Ciulpan
un studiu prefaţat de prof. Mihail Manoilescu, în care cititorii noştri vor găsi adevărurile asupra satului nostru înnegurat de nevoi şi necazuri

Bine Vestitori

I

Lucian Blaga

cu rodnicie şi bună vestire în «PIETRE PENTRU TEMPLUL MEU», «POEMELE LUMINII» şi toate monumentele scrise şi simţite.

II

Radu Gyr

înfăţişat laudei cu spada a vestit cu cântecul şi slova. A cântat temniţele şi le cântă încă.

Le va mai cânta!

III

Aron Cotruş

a dăltuit unicul monument al lui HORIA.

Versul lui ARON COTRUŞ asemenea e usabia luptătorului. Asemenea prezentărei lui în luptă.

IV

Mircea Streinul

povestind din icoane şi izvoade, creiat o poezie cucernică a vremii. Scrie sub umbra Arhanghelului Mihail.

V

George Gregorian

îl desluşesc în cea mai autentică revoltă românească: «SARACA ŢARA BOGATA».

Pe curând cântecul Ţării noastre noui.

VI

G. Şt. Cazacu

a suferit, a sângerat în convoiul urcând Golgota durerilor Ţării.

Pe urmă le-a cântat, «Draperiile negre ale dărniei».

VII

Virgil Carianopol

îl găsesc în toate plângerile pământului către un destin, către o altă viaţă.

Virgil Carianopol revoltatul şi resemnatul.

VIII

Ştefan Ion Gheorghe

este prezent.

Citiţi «VEGHETOR PENTRU 1934» în «Argo».

IX

Horia Stamatu

în front.

Citiţi «ACATISTUL MOŢA-MARIN» (Ideea Românească).

X

Ciril Vărnav

neînchipuit doritor al luminilor mari, cereşti. Veşnic dăruitor şi bun. Aşteaptă să se ridice poveştile din apele tulburi.

XI

Constantin Goga

cântător al aceloraşi suferinţe, din care s'au născut legende, balade şi frumoasele vieţi de aramă ale omului nou.

XII

Aurel Chirescu

este prietenul drumului nostru.

Ne întovărăşeşte tăcut.

XIII

Valeriu Cârdu

aci subliniez numărul. Il defineşte pe camaradul VALERIU CARDU. Pe poetul şi gazetarul Valeriu Cârdu. Predestinatele nefericiri mondene ale acestui MARE NUMAR îi corespund umbrele şi luminile anui alt destin al marilor tristeţi dar şi al marilor biruinţi.

Valeriu Cârdu este din frontul Ardealului.

CALENDAR

JOI 25 MARTIE

ORT.: Buna Vestire.

CAT.: Buna Vestire.

Răs. Soarelui 6.13.

HRISTOS—REGE—NAȚIUNE

M. S. REGELE CAROL II-lea

In ziua când gazeta noastră prăznuește BUNA VESTIRE, ea coboară gândul său din înălțimea cerurilor, de unde acum aproape două mii de ani a venit către Sfânta Fecioară *Vestirea cea bună*, spre întinsul pământului, pentru a se opri asupra acestui colț de lume pe care-l stăpânește, pentru astăzi și pentru totdeauna, neamul românesc.

Și mintea ni se oprește atunci asupra BUNELOR VESTIRI pe care țara noastră le-a cunoscut în timp de o generație. Cea dintâi a fost, BUNA VESTIRE dela sfârșitul anului 1918, pe atât de bună pe cât fusese de dureros așteptată vreme de veacuri.

Cea de a doua a fost BUNA VESTIRE dela 6 Iunie 1930 pe atât de frumoasă, pe cât fusese de meschin interregnul care o precedase.

Acum țara, în frunte cu tineretul ei, așteaptă o a treia BUNA VESTIRE: aceia a ridicării definitive a neamului acestuia spre înălțimile unui veac care se anunță pretutindeni măreț.

Un Suveran care a arătat că poate înțelege tot ce vibrează și ce pâlpâe în sufletul neamului Său, un Suveran care nu și-a găsit încă ajutoare croite de Dumnezeu pe dimensiunea marilor Lui concepții, un Suveran care a dat acestei țări atât de mult chiar când n'a avut la îndemână decât suflete de lut, este menit să fie cel mai mare împărat și Domn stăpânitor al unei țări în care vor putea irumpe spre înălțimi sufletele de aramă.

Trăiască Regele!

Rege și Națiune

E o greșală să se creadă că regalitatea este numai un apanaj al omului

Sensul ei este așa de dumnezeesc, încît ea participă chiar la misterul creației. Dreptul divin al regalității își are rădăcina nu într'o mistică a transcendentului, ci într'o supremă aspirație care e a vieții însăși.

Ce spun? Până și plantele își au regele lor, cu condiția să fie înalt și falnic, să facă adică mai bine legătura cu cerul.

Ce altceva este stejarul?

Caracteristic pentru evoluția ideei de suveranitate e faptul că ideia de rege și împărat naște în acelaș scutec de hermină, și implicată chiar în ideia de șef al creștinătății.

Abia atunci *Institutele* au curajul să spună (1, 2, 6): *Quod principi placuit legis habet vigorem.*

Cu ideia deci de ordine supremă și divinitate a toate orânduitoare naște ideia de suveran.

Pe când Aristotel — păgân — bâjbâie încă, atunci când în *Politica* recunoaște că puterea supremă în stat aparține unei congregații de cetățeni, ce-ar putea fi sălășluită într'unul, doi, sau chiar mai mulți; și chiar Plato, mai aproape totuși de Dumnezeu, ne vorbește numai de *lege* ca fiind deasupra conducătorilor, care sunt numai supuși favorizați ai ei, dar nu mai puțin sub ea.

Când ideia de biserică s'a specializat și despărțit de ideia de suveranitate în Stat, când — cu alte cuvinte — aserția lui Leibniz: *Totam Christianitatem unam velut Rempublicam componere, in quasi Caesari auctoritas alique competit*, a devenit desuetă, — ce idee nouă a luat suveranitatea în brațe și urcat-o până la cer pe aripi de super-umanitate?

Ideia de *națiune*, născută ea însăși tot din creștinism (nu sunt istoric, nu sunt Gierke sau Rehm, dar vă spun eu că așa e!) odată cu ideia de *onoare* și *iubire cavalerească*.

Atunci ușor i-a fost lui Bossuet să spună: *Tout l'état est en la personne du prince*; și lui Ludovic al 14-lea: *L'état c'est moi*.

Aceștia o spuneau, fără să știe poate, ca *Francezi*. Ca exponenți adică ai unei *națiuni*, care chiar dacă nu era definită în norme și paragrafe, trăia în rege ca măduva în copac, trăia și se reprezenta în el ca o esență de perenială vitalitate.

De atunci prieteșugul Regelui cu Națiunea. De atunci trăirea unuia din ceailaltă, și a celeilalte din unul.

Dumnezeescul creștin s'a făcut om în Națiune, Națiunea fiind expresia desăvârșită a omului.

Iar Națiunea s'a făcut omenească, suprem omenească în Rege.

DRAGOȘ PROTOPOPESCU

MARIA SA MARELE VOEVOD MIHAI

Vedem în Marele Voevod de Alba Iulia, un adevărat Voevod al nădejdilor noastre de mai bine. Un Făt-Frumos al destinului românesc. Crescut în linia gândurilor și ctitoriilor voivodale din veacuri, Marele Voevod de Alba Iulia își orânduește domnie de ziditor regal al culturii naționale, de mare comandant al armatei în timp de furtună și de Rege al plugarilor în timp de pace.

Neamul românesc întreg suie nădejdi și slavă pe Tronul de mâine.

In toate unghiurile țării crește, uriașă, povestea unei copilării aplecate spre inima ogoarelor noastre istorice și legenda unui Voevod al Biruinții.

Inima pământului străbun bate aceleași bătăi: Trăiască Voevodul!

Auziți, pământul românesc salută:

Să trăești Măria Ta!

Satele umile, răspund și ele, furtunatic: Trăiască Voevodul!

Lanuri și câmpii, holde nesfârșie, munți și văi, apele în șopot, tot ce cuvântă și simte românește în țara aceasta, înalță glas de slavă și strigă: Trăiască Voevodul!

Din morminte, de acolo de unde ne dorm străbunii, se ridică salutul, în nesfârșite ecouri:

Să trăești, Măria Ta!

DUMNEZEU ȘI REGE

> Die unbegreiflich hohen werke
> Sind herrlich wie am ersten Tag...

Niciodată prilejurile nu sunt destule pentru ca, dând la o parte măruntele preocupări ale zilei, să ne fixăm mai bine, mai sigur, în lumina unor lucruri eterne de care se reazemă în trecerea lor grăbită efemerele noastre vieți. Și iată că acum, în veacul ăsta trist, când cercetăm câteodată cu lumânarea câteva adevăruri care sunt totuș și încă atâta de vii, mi se pare că fumul gros al civilisațiilor, al doctrinelor, întunecă puțin orisontul și că nu ne putem salva decât liberându-ne cât mai mult, ca să ne căutăm în începuturi, să privim piatra dură a primelor așezări unde încă se mai pot dibui cele dintâi vestigii de gând omenesc. Acolo sunt esențele noastre de umanitate, manifestările noastre **esențiale** *pe care nimic nu le-a putut altera și care au săpat în arama invisibilă a timpului comandamente eterne.*

Indrăsnim să credem, plutind prin spații cu glasul arhanghelului Raphael din **Faust**, *că nimic n'ar putea să le umbrească nici azi*

Oamenii clari ai acestor timpuri înalte au cunoscut pe planul spiritual și uman bucurii supreme. Ei știau bine axele inflexibile în jurul cărora gravitează pentru vecinicie destinele omenești. Filosofii cari se plimbau pe alei bănuiau pe Dumnezeu în substanțe nepieritoare, îl vedeau ridicându-se chiar din «numărul» savantelor experiențe care au rămas, iar artiști păgâni căutau pasionați și flămânzi divinitatea în pietrele lor glorioase.

Dar **ordinea** *nu poate să fie decât întreagă și oricât am încerca s'o turburăm, ea nu va aspira mai puțin la sensul ei de perfecțiune în care își găsește singurele măsuri. Și astfel toate aceste profunde armonii omenești care au isbutit să-l simtă și să-l găsiască pe Dumnezeu, au cerut desigur secret acea ordonanță a vieței prin care omul s'a putut ridica mai sus,* **regula** *de pe pământ pe care totdeauna a păsit-o monarchul.*

Creștinismul a îmbrățișat acest adevăr: **Dați Cesarului ce este al lui...** *Și de mii de ani pe drumul acesta,* **principiul divin** *răspunzând inimilor noastre care nu s'ar resemna cu noaptea definitivă dintr'o groapă fără răspuns și care cer un drum de lumină prin atâtea înfiorate tăceri,* **principiul monarhic** *la rândul lui guvernând activitățile omenești ducând ființa noastră colectivă până dincolo de sfârșit, — merg împreună, în fruntea noroadelor însetate de adevăr și de vieață.*

Cârji auguste de care omul nu s'ar lipsi niciodată...

Păstorul din cer — păstorul de pe pământ. Dumnezeu și Rege... Regele: oamenii nu vor putea însă niciodată să-i cuprindă adevărata realitate, dacă nu vor simți în el adânc acel duh nevăzut, drumul sigur aproape dela spirit până la forma sensibilă, spiritul care prinde corp, la formele noastre, se face viu, ca o ființă misterioasă anume făcută ca să nu mai poată muri — ca Monarchia.

TOMA VLADESCU

Constantele istoriei românești

Ca toate fápturile viețuitoare, menite unui traiu lung și glorios, tot așa și organismul național românesc își are constantele sale istorice, elementele neschimbătoare de bază ale personalității sale de obște, investită cu ursita sa proprie, unică în vreme și loc. Aceste constante istorice sunt credința în HRISTOS, fidelitatea *față de* MONARHIE *și* CULTUL ELITELOR EROICE.

Vor trece anii, vor trece deceniile, vor trece secolele. Se vor alterna generații, constituții, sisteme de guvernământ și regimuri politice, dar aceste trei elemente fundamentale al istoriei românești nu vor putea trece și nu se vor putea schimba niciodată. Fiindcă o națiune mare și pe deplin configurată nu-și poate înstrăina sufletul, nu-și poate înstrăina creerul și inima, nu poate renunța la tot ce e mai robust și mai prețios în carnea și în sângele său generos, fără ca să înceteze în acelaș moment de a mai exista ca personalitate istorică de sine stătătoare.

Cercetați cu atențiune trecutul și veți vedea că în toate epocile noastre de putere, de slavă și de expansiune, s'a verificat o congruență perfectă, o corelațiune organică desăvârșită, un echilibru sufletesc armonios între elementele trinității celei de o ființă a Neamului: Adevărurile cele eterne ale lui Hristos au inspirat și-au sanctificat pe Ocârmuitor, iar acesta s'a putut sprijini pe elementele creatoare și eroice ale Națiunii, ca pe propriile sale mădulare.

Noi cari credem într'o Românie tânără, sănătoasă, puternică și definitiv închegată în rosturile sale de viitor, curată ca un arhanghel și cu o statură morală de uriaș, nu se poate să nu dorim din toată ardenia dogoare a sufletelor noastre tinere și curate, această restabilire la început de veac, a anticei armonii spirituale și politice românești.

O dorim pentru că ea trăește latent în prea plinul sufletelor noastre, imuabilă și fatală ca o predestinare.

O dorim, pentru că într'ânsa presimțim cea mai sigură chezășie a rezistenții și-a măririi noastre viitoare, în centrul unui cosmos ce se transformă în haos pe fiecare clipă ce trece.

O dorim această armonie vie și suverană și o vom înfăptui așa precum o dorim, fiindcă ea constituie rațiunea noastră de a exista în fața oamenilor și justificarea noastră în fața lui Dumnezeu.

...O vom înfăptui în cel mai pur stil românesc: acceptând cu stoicism toate încercările, atacând eroic toate dificultățile, asumându-ne toate răspunderile și procedând în tot locul cu demnitate, cu eleganță și cu statornicie.

*

Așa să ne ajute Crucea în care credem și duhurile sacre ale strămoșilor cari au sperat, au luptat și-au suferit întocmai ca și noi, milenii dearândul, pe aceiași mare linie de credință istorică.

ADRIAN BALTAG

Consemnul general al presei naționaliste

Dacă e adevărată axioma naționalistă și creștină că orice rău ca și orice tendință către bine pornesc dela spirit, dela sufletul omului și al colectivităților, atunci trebue să recunoaștem cu toții că în momentul de față Providența a împovărat presa naționalistă cu un rol de primul ordin și de o importanță capitală. Căci semănătorului de idei, luptătorului cu duhurile necurate și invizibile ale timpului care e și el un erou în felul lui, gazetarului naționalist și creștin într'un cuvânt, îi apasă pe umeri greaua sarcină și dificila onoare de a purifica sufletul românesc de toate otrăvurile cari s'au acumulat într'însul în veacuri întregi de robire politică și de ticăloșire morală. El trebue să înseileze legătură nevăzută și totuși permanent simțită și durabilă între toți Românii cari speră, suferă și luptă izolat, spre a se vedea biruitori și uniți într'o Românie nouă și strălucind ca un soare. El trebue să identifice pe dușmani și să legitimeze pe prieteni. El — gazetarul — trebue să informeze cu obiectivate și exactitudine și să lovească fără crațare.

Pe scurt, într'un veac de lupte gigantice și de încordări extreme, când națiunea întreagă trebue ținută la un anumit grad de presiune morală, întocmai ca o armată în fața unui inamic nevăzut, gazetarul naționalist face figură de santinelă în posturile cele mai avansate.

Totuși misiunile foarte sumar indicate mai sus, reprezintă tot atâtea «consemne particulare» cari pot și trebue să varieze cu vremea. «CONSEMNUL GENERAL» al adevăratului ziarist român, vrednic de acest nume, RAMANAND NUMAI ȘI NUMAI EXALTAREA POSIBILITAȚILOR CREATOARE ȘI EROICE ALE SUFLETULUI NAȚIONAL. APOLOGIA SPIRITULUI DE JERTFA ȘI DE COMBATIVITATE. Stimularea la maximum, a tuturor elanurilor cu adevărat românești și creștine ale sufletului popular.

O presă românească și creștină, capabilă să mobilizeze toate talentele proeminente ale nației, să le disciplineze și să le îndrumeze la lucru și la luptă în acest spirit și cu aceste obiective supreme, în zece ani va transforma cu desăvârșire sufletul neamului Românesc, îl va trezi din marele și funestul său somn letargic și-l va îndruma pentru totdeauna pe calea Datoriei, a Onoarei și a Mântuirei din cursele viclene ale satanei jidovești.

*

Văd sub zodiile luminoase ale lui 1947, o țară în întregime transfigurată de flacările sacre ale Duhului. Ii văd și pe făurarii voinici ai acestei opere menite să facă legătura între pământ și cer: Ei sunt gazetarii cari se formează în momentul acesta în ambianta eroică a primăverii românești. — Ei pășesc în momentul acesta din nou cu dreptele ridicate ca pentru un legământ cu Eternitatea.

NICOLAE BOGDAN

Cealaltă Bucovină...

Țara Fagilor, pe care Vasile Alecsandri, galant și spumos, o ornase cu un epitet perpetuat patetic și sforăitor, cu ocazia tuturor serbărilor patriotice și școlare, cunoaște dela un timp bidiul îndreptățit al multor cronicari îngrijorați de nenorocita ei soartă. D. prof. Dragoș Protopopopescu, cel mai vehement dintre dânșii, pentrucă o iubește cel mai temeinic, i-a desvăluit în repețite rânduri broscoii indecenți și căpușele, cari pătează verdele azuriu al colinelor ce se prelungesc de'a măgura Teținului, curgând lin spre șesurile largi ale Prutului. O falangă de cretini culturali și de samsari hoțomani, de baroni hebrei și de gușați politici evadați — parcă — sumbrele galerii ale lui Daumier, a fost arătată după nume—niște nume mizere sau de sonoritate galițiană. Peste tabloul idilic al Bucovinei lui Vasile Alexandri s'a așternut păienjenișul murdar al unei Bucovine veroase, proprietatea lui Anhauch și a stygurilor săi,—al unei Bucovine fără demnitate, care l-a acceptat pe Michelson în cârcă și pe Fokschaner în poale, al unei Bucovine, care nu s'a silit să se hebreizeze până în măduva oaselor, adică până în pădurile fondului bisericesc, speculate atât amar de ani în birourile secrete ale diverșilor clienți anhauchieni. La naiba! Bucovina aceasta a ajuns irespirabilă. Până și 'n mândrul nostru Plaiu al Cosminului pute-a usturoiu....

Situația ar fi de tot tragică, dacă n'ar exista și o altă Bucovină, o Bucovină modestă, harnică, bună ca barba-ursului la rană, o Bucovină cu mânăstiri de omăt și gât de lebădă, ca Dragomirna, cu munți burați de ienuperi cari încă n'au fost călcați de neamul legănător al bebreilor iubiți cu fortissimă pasiune la Cernăuți, cu sate ca basmul alb al Volovățului, cu morminte de temelie românească și drept-credincioasă ca al Putnei, cu poezie, cu cerbi, cu dârzenie de legionari.

Desigur, Bucovina aceasta nu poate fi agreiată de oxyurii filosemiți ai baronului tăiat împrejur la rădăcină, care e Anhauch. Oxyurii se simt bine numai unde le vine sfârtecăraia, nu la văzduh înalt. Comportamentul lor e, deci, explicabil... Dar nu e deloc explicabilă atitudinea atâtor oameni cu trecut național și cultural destul de onorabil, cari n'au nici măcar scuza de a fi săraci ca d. Dorofteiu, ca să se lase cumorați pentru bietul blid de linte, pe care li-l întinde d. Essau Michelson.

Noaptea smolită a buratecilor se luptă cu zorii în Bucovina. Până la urmă, e imposibil ca victoria să nu fie a luminii, care pornește din sutele de biserici arborosene, din inimile noastre și din colinele acoperite cu fagi vânjoși. Suntem curioși unde se vor ascunde, atunci, în ce beciuri, în ce mlaștini fără fund, cavalerii șperțului și ai prostiei. Va fi un admirabil cortegiu! Toate chifterițele, șobolanii, broscoii râioși și bazilișții Cernăuților se vor bate la gurile canalurilor de scurgere, ca să se piardă definitiv în elementul drag lor: murdăria.

Iar soarele va risipi miasmele otrăvite de răsuflarea haitelor turbate și Bucovina va străluci ca aurul sceptrelor voevodale — curată, spălată de anhauchi și michelsoni.

Tulnicele, pare-mi-se, au și început să sune dela Rarău încoace...

Mircea Streinul

Intru Hristos a trăit Neamul românesc decând s'a pomenit stăpân peste aceste plaiuri. Hristos a fost legea. Destinul. Substanța finalității istorice. Regalitatea a fost forma de ocârmuire pământeană sub oblăduirea căreia poporul românesc și-a trăit copilăria istorică și adolescența. Tot sub semnul Regalității își va trăi tinerețea fără bătrânețe.

Națiunea se găsește și se regăsește în Hristos și în Regalitate.

SATUL, BISERICA ŞI ŞCOALA

Dascălul energiilor naţionale

Satul e cuibul în care se plămădeşte ţara, aci creşte şi se păstrează duhul ei uriaş. Iar în vremile de aprigă bejenie, se 'ntoarnă ţara, nostalgic, la cuibul care i-a frământat aluatul. Temeliile ei sunt sănătoase şi neclintite, din cărămidă şi suflet ţăran şi din opincă.

Istoria i-a dat dăjdii şi lovituri de biciu. Un boer cu suflet larg cât ocoalele şi cu conştiinţă românească, le-a dat pământ, înfrângând trufia unui parlament, dar le-au venit alte necazuri, votul şi politicianismul. Atunci le-au sufletul duhovnicesc şi prietenos, şi-al popii şi-al dascălului. Şi copilul naţiunii a rămas cu doina 'n fluer şi ochii 'n coasă să-şi facă el socoteala vieţii.

Pentrucă viaţa aceasta are atâtea adulmecuşuri şi-l cuprind şi-i prinde paşii şi-l scoate din şoseaua naţională. Dar copilul acesta — este el o gânganie fără importanţă, sau are viaţa lui un rost? Nu-i el garanţia neamului şi a rasei? Nu e însuşi principiul continuităţii, nu exprimă însăşi prezenţa activă a neamului şi nu-i asigură moştenirea? In copilul care chiamă pisicile şi sparge geamurile cu praştia, stărue, se frământă viitorul întregului neam.

Câtă semnificaţie pedagogică are întruchiparea ideii de mântuire a păcătoşeniei omeneşti, prin pruncul din iesle, blagoslovit de aburul cald al vitelor. Un Copil, Iisus, a crescut în El o religie şi o credinţă. Aici e simbolul principiului activ, generator al creştinismului, adică al celei mai mari pedagogii sociale. Un Copil care a devenit Invăţătorul.

Invăţătorul este primul funcţionar al Statului, la talpa lui, el creiază suflete şi caractere, care mai târziu vor căpăta minte şi braţe.

Abecedarul muncii şi al vieţii de el depinde, de învăţător, aşa cum l-au cântat versurile lui Goga — pe dascălul copilăriei lui „ca un sfânt dintr'o icoană veche", care le-a dăruit acel „foc mare al dragostei de lege".

Poporul este într'o continuă zidire şi piatră pe piatră, fiecare din noi ne dăruim obolul nostru. Ne încadrăm unei discipline ca să isbutim lucrul. Disciplina aceasta e în conştiinţa cu care fiecare din noi îşi satisface obligaţiile. Dacă, concepţia statului nostru e concepţia statului naţional, actul de viaţă al fiecăruia va ţâşni din convingeri morale.

Este tocmai ceiace n'am reuşit să disciplinăm,, aceste convingeri morale. Nici nu le avem, peste tot, în aceiaşi măsură. Trăim, mulţi din noi sub semnul unei vieţi mediocre şi fără scop, bucurându-ne în momentul de viaţă, fără a-l ridica la valoarea unui sens, plin de morala unei vieţi strict naţionale.

Tocmai gospodăria noastră, care ar trebui să-şi strângă toate băerile ei într'o muncă românească de generală convingere morală, tocmai pe ea trebue s'o împingem cu umărul, cu pieptul, cu viaţa din noi pe drumul ei cel adevărat.

Dacă-i adevărat că armata e o şcoală a naţiunii, unde imnul îşi simte utilitatea pentru ţară, unde şi respiraţia lui îi dovedeşte că nu trăeşte numai pentru el, adevărata lui ucenicie şi-o face sub ochii învăţătorului şi 'n fumul de tămâie al bisericii. De aci pornesc paşii.

Poate că învăţătorul cutare nu şi-a putut ghici până azi decât un rost administrativ poate că n'a simţit în viaţa lui uneori neajunsă, că 'n *mâinile lui frământă aluatul sufletesc al zilelor de mâine.* Ce misiune solemnă are! Câtă răspundere! El construeşte temeliile statului şi cu cât vor fi mai solide, cu atât va fi mai mare siguranţa etajelor.

Liceului,, îi vine copilul cu sufletul format, cu caracterul determinat de sârgul şi dragostea învăţătorului, care nu trebue să aibă altă convingere, decât a misiunii lui naţionale şi creştineşti. In el sunt motoarele uzinii dătătoare de viaţă, a statului. Ştiu că există un conflict surd în lumea dăscălească — alimentat de o aşa zisă clasificare, care ridică importanţa cărturărească a profesorului secundar. Dar e un lucru inutil,, pentrucă problema nu trăeşte în nivelul cultural, care uneori, autodidact poate depăşi orice diplomă, după cum dela profesorul secundar la cel universitar este iarăşi o etapă pe care ultimul a depăşit-o specializându-se; problema despre care vorbim este de cu totul altă soluţie şi de altă esenţă, pentrucă cel care face legătura copilului cu neamu lui, cu trecutul, pământul şi-i implântă temeinic misticismul convingerilor în viitorul neamului lui, este învăţătorul. Din mâinile lui, copilul va pleca să-şi desăvârşească mai departe cultura, dar terenul îi este pregătit, pentru ca această cultură să fie folosită în servicii naţionale şi să nu se epuizeze într'o sterilitate abstractă.

E incontestabil că misiunea pe care o are învăţătorul e minunată şi că prin realizarea ei,, valoarea lui creşte şi-l situiază pe planul hotărîtor în slujba atmosferii de simţăminte naţionale. Pentrucă aceasta e marea şcoală a naţiunii, o revărsare permanentă de conştiinţă naţională, inundătoare, să înece şoricimea străină şi să desţelenească cuiburile de dizolvare pe care mâna duşmană le-a presărat peste tot cu gânduri urite.

Activitatea învăţătorului este o luptă mare, înălţătoare, constructivă pentru tinerimea care creşte în simţămintele şi datoriile ce i le samănă el şi dizolvantă pentru streinismul care caută să ne expropieze din casa noastră. In slova lui, îşi va dospi sufletul cetăţeanul de mâine, şi-şi va oţeli firea. Lecţiile lui sunt lecţii de energie naţională, pe care nu ni le vor mai putea da zece mii de tomuri de bibliotecă, dacă în biblioteca sufletească a învăţătorului din primele noastre ceasuri ale abecedarului, nu le vom găsi.

Invăţătorul trebue să fie întâiu de toate o capacitate sufletească largă cât o boltă cerească în care să poarte toate simţirile neamului. De acolo să descindă voevozii noştri în cortegiul lor de fapte mărețe şi odată cu ei să se desprindă filmul vieţii noastre istorice. Tot de acolo capătă el simţul datoriei şi al sacrificiului şi dragostea de muncă.

Aşa dar, menirea învăţătorului este un apostolat, în serviciul neamului; ne întrebăm deci, dacă actuala programă şcolară şi mentalitate, contribue la acest apostolat. Pentrucă până aici am vorbit despre cum ar trebui să fie acest apostolat, ca să-l numim astfel şi mai ales văzându-i utilitatea, unica lui utilitate, starea actuală de lucruri, cum răspunde acestui deziderat?

Am impresia că în copilul care trece la liceu, se produce o ruptură, simte că trebue să se scuture de duhul vrăjitoresc al dascălului său pe care-l vedea mereu lângă el, care-i cunoştea apucaţiile şi-i înţelegea neîndemânările. Cred că în ora de dirigenţie, elevul poate găsi pe dascălul de care-l leagă amintirea a patru ani de intimă prietenie (vorbesc de tipul ideal de învăţător). E o lume întreagă de aşteptări în sufletul copilului, aşteptări pe care dascălul lui e chemat să le îndestuleze. Aici e marele lui prestigiu, care prin structura lui e moral şi social. Nu trebue însă înţeles acest prestigiu ca o treaptă socială, pentrucă l-am falsifica şi am dărâma şi scopurile noastre educative. Prestigiul lui e de a fi luminătorul şi deschizătorul de drumuri, şi prin conştiinţa activă cu care va lupta pentru idealul moral sub care viaţa lui se acopere, poate fi socotit în intimitatea lui sufletească un ziditor de energii sufleteşti, de suflet naţional.

Să ne gândim să căutăm prestigiul muncii noastre, nu dincolo de ea, ci într'însa, în mulţumirea proprie de a o fi cucerit, munca, prin forţele noastre. Nu-i numai o satisfacţie profesională, pentru d-ta, „învăţătorul" ideal al gândurilor mele, de a fi pregătit generaţii pe buchiile abecedarelor, este o satisfacţie nouă, copleşitoare, de a fi făcut operă de construcţie sufletească naţională; viaţa d-tale modestă şi departe de agomotele publicităţii, poate distruge sau creia. Simţul datoriei şi convingerea în misiunea ce o ai de îndeplinit îţi face munca pozitivă, creiatoare şi astfel trebue să fie.

Pentru a ridica şi nivelul cultural al poporului nostru, pentru a lumina şi călăuzi viaţa acestor îngeri ai pământului, şi pentru a asigura viaţa mândră şi bine întocmită a acestui neam, ne trebuesc apostoli de energie naţională.

Dar dascălul ideal al anului de zidire completă, din 1947, va trebui să trăiască în disciplina nouă a veacului românesc şi 'n predaniile de odinioară.

Adică exact aşa cum nu este *învăţătorul* cu sufletul politicianizat din 1937.

ION BALEANU

Schitul dela Tg. Ocna

Inscripţii pe troiţa vremii

— Voi sunteţi luminătorii lumii şi sarea pământului.

(Christos)

*

Nu numai cu numărul soldaţilor şi cu desvoltarea vieţii economice se măsoară azi puterea, poate cel mai însemnat, este gradul de cultură.

(Regele Carol I.)

*

— Statul e rezultanta de activitate perfectă a părţilor componente: indivizi, familie, comunităţi, societăţi, spre a urma direcţiunea către binele obştesc, imprimată de biserică şi şcoală.

(Norian)

*

Preamărind munca ai rostit cea mai frumoasă rugăciune.

(CHENDI)

*

SATUL ESTE AXA REZISTENŢEI NOASTRE naţionale. Din sat pleacă oraşele. Nu satele din oraş. Tot ce avem pur şi bun, acolo sălăşlueşte în satele umile.

*

ISTORIA NOASTRA NAŢIONALA nu s'a scris prin intermediul rotativelor şi al tiparniţelor de orice fel.

S'a scris cu plugul.

Ogorul este istoria noastră. Şi cronicari sunt plugarii.

*

CA SA IUBEŞTI SATUL trebue să ai un străbun care a pornit odată din sat. Ca să cunoşti satul şi să-i înţelegi semnificaţia adâncă, nu-i suficient că ai pornit din sat. Trebue să te întorci, pentru acest lucru, întotdeauna, spre inima satului şi să-i asculţi bătăile.

*

BISERICA A FOST REAZIM pentru Patrie dealungul veacurilor. In altare s'au rugat străbunii pentru împlinirea sfântului vis românesc. Biserica ne-a adăpostit de toate furtunile istoriei. In Biserică ne-am regăsit întotdeauna. Prin Biserică am trăit. Şi vom trăi tot prin slava altarelor creştine.

*

ŞCOALA ESTE DRUM spre Dumnezeu, spre Neam şi spre rost istoric. Şcoala ne-a purtat, în noaptea veacurilor frământate, paşii spre zilele luminate.

*

ISTORIA NEAMULUI ROMANESC, se poate rezuma la aceia a unei singure clase sociale: ţărănimea. Descălecări, năvăliri, lupte, reforme, jertfe, năzuinţe, toate au avut în ţărănime materialul de manevră. Şi ce facem astăzi pentru această mare martiră, decât ridicole planuri de fericire, în genul statului ţărănesc?

*

REVOLUŢIILE AU O SINGURA JUSTIFICARE plauzibilă: Aceia de a satisface anumite tendinţe spre mai bine. Dacă o revoluţie dă mai mult decât trebuie şi mai mult decât i s'a cerut, comite o crimă socială. In rândul încercărilor revoluţionare «criminale» se va încadra şi aceia a Statului ţărănesc, pe care niciun ţăran n'o vrea şi n'a cerut-o. Altceva cere ţărănimea noastră şi acest altceva va şti singură să şi-l ia la momentul oportun.

*

CERCURILE CONDUCATOARE ale destinelor româneşti de până azi au înţeles atât de puţin pe ţăran, încât au ajuns să-l slujească tocmai în direcţiile în care acesta n'avea nevoie de niciun servicíu. Ţăranul nostru este socotit în mintea multor politiciani ca o figură de operetă, care n'are voinţă în afară de voinţa autorului şi regisorului.

*

OTRAVA DEMOCRATICA-jidovească se răspândeşte din ce în ce mai mult în lumea satelor noastre. Cred judeo-democraţii că este într'atât de lipsită de reacţiune această lume? Au uitat un 1907, un Horia, un Tudor?

Răvaş provincial

Vreau să scriu ceva din viaţa ta şi-a mea, frate din oraşul cu mai puţin orbitoare lumini şi prin care nu treci pe stradă printre oameni ca prin lanurile de porumb — ca la Bucureşti, — vreau să îmi anin sufletul sub icoane, că m'am născut de mult prietene şi de când am plecat de lângă bunicuţa şi maica ce îmi citeau din ceaslov, m'am închinat prea puţin. Mulţi dintre noi de aci şi de acolo din oraşele de provincie ne-am îngropat copilăria la câte o margine de sat.

... Şi ţi-ai îngropat apoi şi cealaltă viaţă cu avânt: adolescenţa în vreun oraş de provincie... şi acum poate eşti bătrân fără vreme. Intinereşti numai cu cântecele noastre sau când îţi faci gândul călător cu paşi de suflet şi de rouă în visurile din somnul fără somn: Curcubee în care Maica Domnului îşi leagănă pruncul ce ţine în mâna dreaptă crugul întregii lumi.

Am venit colindător pe lângă fereastra odăii unde tu îţi faci gândurile călătoare pe drumul către stele... Ce scrii prietene? Poate scrii maică-ti că atunci...

Când vor da cireşii sară...
In înmuguriri de floare,
Să-ţi trimită-un vreasc de soare
Şi un pumn de primăvară!...

Iartă-mă că ţi-am intrat în casă şi ţi-am turburat închinarea.

Prietene ce mai e prin oraşul nostru din provincie? Nu s'a mai schimbat nimic de când l-am părăsit?... Dar fratele meu de aci a eşit cu mine, am luat viaţa sobră a oraşului de mână şi l-am ascultat ca şi altă dată păsurile. Şi prietenul meu făcea acelaş lucru. Ci nu ştiu cum îmi zicea el, acesta e cel mai groaznic cimitir al iluziilor tinereşti.

Acum în mediul gânditorilor în scris de aci, în aşa zisa boemă provincială, care era până nu de mult grozav de intrigată de o literatură rebusistă — iudeo-moscovită — a pătruns un [illegible] de înviorare cu ideea nouă de gândire naţionalistă şi în poezie şi în proză şi care se vede decât colo că va reuşi să se impună. Ştii asta ne bucură mult, pentrucă ne super săturasem şi noi de atâta import din Apus. Am fost avizi de o literatură autohtonă şi chiar aşa fiind se poate situa pe un piedestal înalt de gândire.

Am trecut dragă prietene, rapid peste aceste câteva puncte de foc din provincie — aşa cum se poate trece într'un articol de gazetă, n'am putut să abordez nemernicii mari şi mici, dar cred că ai observat fenomenul de refacere şi în provincie ca şi la centru, căci ochii adevăratului suflet românesc au văzut:

Lună nouă, lună nouă
Cu spuza altor bucurii
Se aşterne pe câmpii,
Lună nouă, joc de rouă,
Steană nouă.

SILVIU LAZAR

Ortodoxia în anul 7455 (1947) dela facerea lumii

Iată-ne şi schimbaţi la faţă, dar mai ales la suflet. Acum zece ani în urmă, prin 1937, ortodoxismul era privit ca un bătrân care nu mai poate ţine pas cu vremea. Catolicismul şi protestanismul se părea că îi luaseră înainte. Unul prin erudiţie, celălalt prin propagandă şi misiune. Deodată însă, Duhul Sfânt care „suflă încotro voeşte" s'a abătut asupra ţării noastre trezind-o la o viaţă nouă.

Prins de această adiere, tineretul de atunci, a îngenunchiat în faţa sfintelor icoane şi a încheiat legământ cu Dumnezeu.

Un nou aşezământ a prins să se înfiripe.

Toţi cei născuţi în zodia aceia, a cumpenii, şi-au adunat vrerile de pe drumur şi intemniţându-se în ei şi-au zidit o făptură nouă. Un „nou Adam" creştea firesc şi neprihănit, iar zorile mesianismului ortodox se revărsau luminos. Lumea aceasta nouă se organiza intern şi spiritual, încât duşmanii ei de moarte nici nu băgau de seamă.

Legile externe cari rezolveau ori ce problemă, pentru ei deveniseră inutile. Căzuseră pravilele aşa cum cad cătuşele din jurul unui altoi, după ce s'a prins deabinelea. Ei nu mai aveau nevoie de canoane din afară, dupăcum cel cu piciorul nerupt nu are nevoie de scânduri şi legături. Legea lui Dumnezeu se încrustase în inimi şi roadele ei erau iubirea de aproapele şi jertfa pentru fericirea altora. Nu era o religie nouă, ci o convertire sinceră la vechiul adevăr.

Bălbăra credinţei ortodoxe se reaprinsese şi la lumina ei se vedeau bine toate racilele oamenilor vechi.

Impinşi de această desaţipire a duhului creştin, bătrânii ierarhi de pe atunci, încercară să scuture praful umilinţei, care îngropase altarele. Ei fulgeră blesteme împotriva francmasoneriei şi chiamă pe slujitorii altarelor să-şi depăşească „datoria". Prezenţa preotului în pulsul viu al vieţii este cerută de realităţile sufleteşti ale vremii. Dar nu a oricărui preot, ci a unuia nebun pentru Hristos" şi certat cu lumea. Pentrucă se observase că împăcarea Bisericii cu duhul stricat al veacului, îl silesc pe acesta să se certe cu Biserica. Creştinismul nu există decât în măsura în care îi în răspăr păcatul şi biciuleşte cu foc pe autorul lui. Preotul acesta nou, nu apăruse încă la suprafaţă. Era încă subteran.

Câtă deosebire între 1937 şi 1947!

Atunci Biserica nu avea niciun cuvânt în marile probleme ale neamului, iar azi nimic nu se face fără binecuvântarea ei. Dar şi preoţii sunt alţii, iar episcopii nu mai au alt gând decât pe cel al lui Hristos.

Vecinic tânărul şi neostoitul nostru I. P. S. Patriarh, laolaltă cu înoiţii în duh creştin P. S. Episcopi au făcut din România o măreaţă catedrală de unde liturghia virtuţii se aude în tot pământul. Neamul întreg este din nou la picioarele Crucii şi la chemarea lui Hristos. Bisericile gem de credincioşi. Ţara toată are „o inimă şi un suflet", întreg guvernul, aşa viguros şi tânăr cum este, nu lipseşte nicio Duminecă sau Sărbătoare din faţa sfintelor altare. Ba uneori după cum vedeţi, unii miniştri se urcă pe amvon şi vestesc cuvântul de foc al Evangheliei. In nicio ţară din lume nu se mai întâmplă lucrul acesta. Toţi sunt geloşi pe noi. Suntem cel dintâi popor care am regăsit pe Dumnezeu după o îndelungă rătăcire.

Anafura, pe care de sute de ani poporul o păstrează strânsă în batistă, prin coclauri şi păduri, devine hrana de obşte a tuturor. Din sfântul potir se împărtăşesc toţi cu voluptatea jertfei. Nimeni nu mai cere nimic şi toţi au de dat câte ceva. Norodul simte că e iubit de conducători şi de aceea le-ar da până şi viaţa. Conducătorii, la rândul lor simţindu-se iubiţi de neam, i se dăruesc fără precupeţire.

Doamne! Mai suntem pe pământ sau ne-am suit în cer!?... Toată dimensiunea transcendentă a omului descris profetic de Dostoewsky în „Fraţii Karamazov" şi „Jurnalul unui scriitor" s'a întrupat aevea pe pământul nostru. In iubire se rezolvă totul şi iubirea niciodată nu poate fi învinsă. Ca şi stareţul Zosima, erarhii laici şi clerici se dăruesc poporului, făclii de ceară cari ard luminând pe alţii. Iar figura serafică a prinţului Muichkine şi Aliocia s'a multiplicat la infinit. O speţă nouă de oameni şi-a făcut apariţia. Ei se jertfesc naiv şi fără conştiinţa răsplătirii, pentru fericirea altora. Viaţa depe pământ este numai o arvună pentru cea de dincolo. Nici un hop raţionalist nu ne mai desparte de Dumnezeu.

Ce frumos e acum în România!... Vin din toate unghiurile pământului, pelerini, ca să ia chiagul unei alte vieţi.

I. P. S. Patriarh este iubit de lumea întreagă pentru sfinţenia vieţii sale şi hărnicia cu care a umplut hambarele ortodoxiei, cu provizii duhovniceşti. Papalitatea a pălit arsă de solara ei strălucire, iar patriarhia ortodoxă din România aţinteşte toate nădejdile creştineşti spre bolta de azur şi sfinţenie a Răsăritului. Vechile patriarhii ale Orientului (Ierusalim, Alexandria, Antiohia şi Constantinopol) auzind de minunile cari se petrec în România, asupra căreia suflă duhul înoirii, scriu cu lacrimi de bucurie I. P. S. nostru stăpân să convoace al VIII lea Sinod ecumenic. După atâtea sterile consilii economice, cari nu mântue lumea ci mai rău o încurcă, Biserica e chemată, ca o ultimă scăpare, să-şi dovedească puterea tămăduitoare, neglijată şi dispreţuită până acum. Al VIII-lea sinod ecumenic este aşteptat ca un Mântuitor.

Se pare că acest sinod se va ţine în noua capitală a României, pela 1950, exact după 19 secole dela primul sinod apostolic ţinut la Ierusalim în anul 50 d. Hr. Roadele acestea minunate pe care le-a dat până acum vâlvătaia credinţei celei vii, nu este decât un început.

Lucruri mai mari decât acestea vom vedea.

Bucură-te Ştefane la Putna ta! Bucură-te Brâncovene! Bucură-te Moţa şi veseleşte-te Marine că mucenicia voastră n'a fost în zadar.

Cu adevărat, mare este taina ortodoxiei!

I. C. Bâ[illegible]a

Citiţi cu voluptate!
FORTUL 13
cel mai mare roman al anului şi **FENOMENUL ENGLEZ**
cea mai mare carte de eseuri a anului de
DRAGOŞ PROTOPOPESCU
Cărţi boicotate cu frenezie de evrei, câini şi toţi idioţii stângei

25 Martie 1947

SATUL DE AZI

Insemnările unui om care totuşi a lipsit de răutate...

Trăesc în comuna Balta, deşi, slavă Domnului, aşi putea trăi foarte lesne şi la oraş. Imi place însă mai mult aici, fiindcă am printre altele şi un cimitir cu mormintele rudelor şi prietenilor care m'au părăsit în decursul vremilor. Mă gândesc, să(u), dacă este şi altceva care mă leagă de acest sătuc. Şi nu pot răspunde nici într'un fel. O fi ceva din afara înţelegerii mele, pe care nu mi-l pot explica, dar pe a cărui intervenţie o simt oridecâteori îmi vine gândul plecării. Dac'ar fi să generalizez, aşi putea să afirm că aşa suntem noi, Românii, lipiţi de pământul strămoşesc. Şi, care e un rău, sau un bine? Să discutăm problema pe toate feţele şi să găsim adevărul. Să luăm, de exemplu, posibilitatea plecării. Va să zică, îmi iau geamantanele, vând casa şi mobilierul şi plec la gară. Dă-mi un bilet până la... Până unde? Vedeţi, de această pavăză, mă lovesc. Drept e, până la Nistru şi până la Tisa ţara este a mea. Pretutindeni sunt fraţi de-ai mei, cari vorbesc ca mine şi cari, odată şi odată, mi-au fost chiar rude de sânge. M'ar primi fiecare dintre ei cu braţele deschise, dar n'ar avea niciun rost să viu peste aşezarea lor. Nu pot pricepe cum, mai acum zece ani, prin 1937, existau Români cari să primească, nu fraţi — ca mine — ci străini, chiar dintre aceia pe care-i ştiau că le vor răul, cum erau — de exemplu — evreii.

Timpul i-a schimbat pe toţi şi, negreşit, m'a schimbat şi pe mine.

Stau deci la ţară şi nu plec. Am aici toată viaţa lângă mine — căci viaţa nu este numai aceia care-mi face inima să bată. Viaţa e şi lângă noi, în jurul nostru, în locurile pe care le călcăm şi le iubim, în oamenii care ne înconjoară şi în amintirea de tămâie şi [illegible] a celor cari s'au dus pe alte tărâmuri.

Spuneţi-mi, unde oare aşi mai găsi praful grădinei mele, pe Grivei şi pe Ghiţă, parcul pe care-l mângâi cu atâta dragoste? Dar basmele pe care le port în minte de demult, de pe când trăia bunica, săraca? Dacă plec şi dacă va veni timpul să le mai spun vreodată, trebuie să schimb tot scheletul lor, să mut direcţia din care venea Smeul şi pe care, aici, în Balta, o pot arăta cu mâna, spre Cupen, colo unde negura pădurilor pare într'adevăr un veritabil ascunziş pentru solzii Smeului.

Deaceia, voi cari mă citiţi, înţelegeţi că nu pot pleca. Balta e frumoasă, e scumpă şi, cu toate schimbările ei, tot sfântă, bătrânească şi românească a rămas. Avem tot confortul posibil. Avem electricitate, cinematograf, telefon, automobile, străzi pavate, trotuare curate. De câţiva ani s'a înfiinţat cor la biserică, aşa cum nu exista decât la oraş. Imi aduc aminte starea de acum zece ani şi mi se pare atât de ciudată faţă de vremea de azi! Pe atunci, numai directorul şcoalei avea aparat de radio, iar drumurile erau ca vai de lume: [illegible], desfundare, murdare, într'un cuvânt, neîngrijire. Chiar casele erau altfel, iar etaje nu existau prin aceste locuri. Cel care ar fi pornit să facă locuinţă cu etaj, ar fi fost, fără îndoială, socotit drept nebun de legat.

Fiecare avem bibliotecă, iar — dimineaţa — primim ziarul la poartă. Dela Bucureşti până la noi e drum de 50 de minute cu avionul, aşa că veştile nu ne vin prea târziu. Avem aerodrom la marginea satului, iar, de acolo, autobuz pentru distribuţia poştei.

[illegible] zis, azi nu mai e nicio deosebire între noi şi oraş. Numai că noi avem alt fel de ocupaţii, noi facem agricultură, pomicultură, horticultură, apicultură, etc., pe când orăşenii se ocupă mai mult cu administraţia şi comerţul.

Din industrie le-am luat multe. Fabricile noastre sunt uriaşe şi rentează, fiindcă aici e şi materia primă la îndemână, e şi omul cu casa şi gospodăria lui. Lucrează în fabrică, mănâncă acasă, doarme fără să plătească chirie şi nu are de făcut nici revendicări. Fabricile sunt sub controlul statului, fără a fi comunizate.

Trăim o formă de viaţă liberă, constructivă şi fericită. Avem tot ce ne trebue, avem bucate şi îmbrăcăminte, avem biserică, şcoală, cinematograf, farmacie, doctor, brutar, cooperative, care ne aprovizionează cu tot ce vrem şi prin care ne desfacem produsele.

Mai demult, când pentru această formă de viaţă veneau să ne câştige tinerii naţionalişti, slugile democraţiei (bubă de pe urma căreia a suferit mult acest popor), ne spuneau că ceea ce propovăduesc aceştia este un fel de comunism. Astăzi, vedem cu toţii de câtă rea credinţă au dat dovadă zişii democraţi. Comunism e aceasta în care trăim? Da de unde! Nici eu, nici alţii n'au pierdut nimic din tot ce-aveam, ci — cel mult — am câştigat. Singurul bun pe care l-am pierdut toţi, dar absolut toţi, a fost trândăvia.

Recunosc, era produsă de multele necazuri pe cari le rostogoleau asupra sufletelor noastre seminţiile străine, găzduite şi apoi înfipte în carnea acestei binecuvântate ţări. Dar a fost deajuns cu puţini să se scuture, să ia sapele şi casmalele şi să grădinărească ogorul ţării, pentru ca toţi să-i urmăm ca oile. Nu ne-a obligat nimeni, dar poţi să te dai înapoi dela o faptă pe care-o vezi că e bună? Nu. Poţi să critici pe slujitorii faptei bune? Poţi. Dar te aşezi într'o situaţie ridicolă şi nu-ţi convine. Eşti caraghios dacă doi inşi vin să spună că se revarsă apele şi inundă satul dacă nu reparăm digurile şi tu te păstrezi totuşi în poziţia braţelor încrucişate.

Aşa a pornit marea schimbare la faţă a ţării româneşti.

Astăzi, satul nostru s'a ridicat deasupra satelor ţărilor din Apus. Era şi firesc. Căci la noi bogăţiile sunt înzecit mai mari decât pe acolo, numai că n'avusesem curajul a le căuta pe sub solzii pământului. Le căutaseră străinii în locul nostru.

Celace este mai interesant, este schimbarea la faţă a spiritului românesc. E o schimbare nouă în sociologie, cel puţin aşa o văd eu. De obicei, schimbările de mentalitate la popoare, sunt spre viitor, spre lepădarea de tradiţie. La noi, din contra,, e o schimbare spre înapoi, spre tradiţie, spre vatra dacică. Celace mă face să afirm că noi nu ne-am schimbat în adevăratul sens al cuvântului, ci numai am lepădat de pe hlamida sufletelor noastre iarba obiceiurilor luate dela străini. E adică, în loc de schimbare, o purificare.

Avem pământul nostru, zilele noastre, braţele şi munca noastră. Iar, din toate acestea, roadele ce se văd.

MARIN RADU VOINEA

1947 în ziua Bunei Vestiri

Cronica Săptămânei

25 MARTIE 1947

de OBSERVATOR (VESTITOR)

EVENIMENTUL ULTIMEI SAPTAMANI A FOST FRUMOASA PRIMIRE CE S'A FACUT IN BUCUREŞTI MARIEI SALE MARELUI VOEVOD MIHAI ŞI DOMNIŢEI la intoarcerea din marea călătorie in care tânăra şi graţioasa Domniţă a cunoscut pentru prima oară oamenii şi locurile din toate colţurile ţării.

A fost o idee minunată a M. S. Regelui şi a Măriei Sale Marelui Voevod ca tânăra pereche a Moştenitorilor Tronului să ia, la câteva luni după căsătorie, contactul direct cu ţara, care aştepta atât de mult să cunoască pe Domniţă.

Primirea dela Bucureşti, la înapoiere a fost una din cele mai mărețe manifestaţii care s'a făcut vreodată Suveranului şi familiei Sale.

Când M. S. Regele Carol II plecat dela Palat, spre Gara Mogoşoaia, — care de câţiva ani, în noua ei transformare merită în adevăr numele de Gară regească,— poporul a avut una din acele explozii de bucurie, care nici chiar faţă de un Suveran atât de iubit, nu se întâmplă în fecare zi.

Caleaşca regală — la care erau înhămaţi, s'ar putea zice, ultimii cai rămaşi în Bucureşti ca o amintire romantică a unor vremuri dispărute — a străbătut, cu greu, spre gară prin mulţime. Când a trecut în faţa Ateneului, în dreptul Coloanei lui Traian (ce fericită idee a fost ridicarea în Capitală a acestei frumoase copii de pe coloana dela Roma, care reprezintă actul de naştere săpat în marmora a poporului românesc?) mulţimea care umplea imensa piaţă ameninţa să se reverse într'un lureş străjeresc către persoana Suveranului.

Poporul bucureştean a observat cu bucurie cât de tânăr se păstrează Suveranul care, deşi trecut de 53 ani, nu are încă nici un fir de păr alb. După 17 ani de domnie — din care cea de a doua jumătate înseamnă un ritm creator fără comparaţie cu trecutul — căsătoria atât de strălucită a Marelui Voevod şi perspectiva apropiată de a asigura continuitatea dinastiei prin moştenitorul care s'a anunţat, i-a dat Suveranului zilele cele mai fericite ale unei domnii fericite.

*

ECOURILE MAREI EXPOZIŢII UNIVERSALE PE CARE AM AVUT-O IN CAPITALA, acum 2 ani, cu prilejul sărbătoririi a 15 ani de domnie a Regelui continuă să trezească rodnice efecte în conştiinţa lumii intregi.

A fost remarcat mult faptul că primul ministru al Franţei, în ultimul său discurs a vorbit în mod elogios de opera constructivă realizată de România şi a avut aerul să dea chiar ca exemplu pentru Franţa noua organizare politică şi constituţională a României.

Dealtfel afinităţile ideologice între naţionalismul românesc, care domină de aproape 10 ani viaţa României, şi naţionalismul francez care a «cucerit» Franţa acum 5 ani sunt atât de puternice, încât cuvintele primului ministru al Franţei, nu au constituit nici o surpriză.

Peste criza sufletească trecătoare care exista pe vremea, când Franţa se impresiona încă de cuvântul defunctei Moscove bolşevice, s'a întins astăzi între România şi Franţa — ca dealtfel între România şi toate celelalte mari popoare ale Europei, stăpânite de duhul naţionalismului, — o punte de înţelegere şi de frăţie.

*

SAPTAMANA POLITICA A FOST DOMINATA DE DESBATERILE DIN CAMERA ECONOMICA, în care deputaţii Corporaţiei Agricole au avut de luptat cu deputaţii industriei, solidari cu acei ai muncitorilor, pe chestiunea dacă noulie uzine hidroelectrice în legătură cu planul, în curs de executare, a uriaşilor irigaţii din şesul Munteniei urmează să se execute şi cu maşini aduse din străinătate, sau numai cu maşini produse în ţară. S'a remarcat odată mai mult solidaritatea desăvârşită dintre industriaşi şi muncitori, care s'au prezentat ca un bloc. Conlucrarea între unii şi ceilalţi în corporaţiile industriale a creiat o stare de spirit, care acum 10 ani ar fi fost neverosimilă. Dealtfel şi industriaşii şi lucrătorii, dominaţi de noua etică naţională, pe care o reprezintă regimul totalitar au ajuns la atât de frumoase rezultate în direcţia operelor sociale şi a progresului economic al industriei încât disensiunile de altă dată par'că au fost un vis urât. In toate ciocnirile de interese economice înăuntrul fiecărei corporaţii arbitrează corporaţia însăşi, iar în conflictele, ca cele de astăzi, între agricultură şi industrie arbitrează în mod normal SENATUL, care — prin caracterul său social-cultural —este perfect imparţial şi deslegat de orice contigenţă cu interesele materiale.

Ce departe sunt vremurile când Camera şi Senatul erau teatrul unor lupte fără nici un sens social adânc, între clanurile de politicieni! De când s'au desfiinţat partidele, de când liniştea şi ordinea constructivă domnesc în ţară, de când ţăranilor şi muncitorilor nu li se mai vorbeşte de intrigi politice, ci de meseria lor şi de datoria pe care o au de a ridica—prin mijlocirea ei— însăşi ţara, toate lucrurile au luat alt curs în România.

Ţara întreagă este aderentă sufleteşte cu noul regim, iar elita naţională, pe care o constitue membrii organizaţiei politice totalitare şi unice a... realizează toate funcţiile naţionale de iniţiativă şi de control. In locul agentului electoral de altădată, obraznic şi venal, contactul între Stat şi masse este minunat organizat prin Corporaţii şi prin membrii organizaţiei naţionale totalitare. Cum spunea deunăzi şeful guvernului noul regim a suprimat intermediarii şi în politică şi în economie. In politică i-a suprimat, distrugând partidele, iar în economie organizând cooperativele.

*

IN CURSUL SAPTAMANII TRECUTE s'a vorbit din nou de agitaţiile politicienilor plecaţi în străinătate dela instituirea noui regim. Noi nu ascundem nimic publicului românesc din ceiace fac aceşti deraiaţi politici, fiindcă socotim că o ţară care munceşte atât de mult ca România de azi, are dreptul, din când în când să se şi distreze... Şi cum s'ar putea distra mai bine decât citind man... tele lor desperate în care vorbesc de «mizeria» din România şi de «bazele şubrede» ale noului regim. Ei profită de generozitatea regimului, care i-a lăsat să plece liberi, când ar fi avut dreptul să le asigure în ţară un domiciliu mai puţin confortabil, decât acele Palace-uri şi vile, în care cheltuiesc banii furaţi pe vremuri dela Statul român şi depozitaţi la băncile sigure în Elveţia.

Dar regimul de astăzi este atât de tare pe încrederea Suveranului său şi pe o adeziune populară necunoscută până azi în România, încât poate să-i lase pe aceşti sinistri strigoi a unor vremuri fără întoarcere, să-şi plimbe liberi în lumea largă spectrul lor. Dealtfel, un umorist a propus deunăzi guvernului ca toţi aceşti declasaţi ai istoriei să fie invitaţi — sub garanţia că nu li se va întâmpla nimic — să revie în România pentru câteva zile, pentru a vizita splendidele lucrări care s'au făcut aici în mai puţin de zece ani, şi să se ruşineze de tot răul pe care i l-au adus acestei ţări pe vremea când ei erau atotputernici. Desigur ar fi şi aceasta o pedeapsă; dar noi o credem prea subtilă pentru suflete ca ale lor.

*

FRUMOASA IMPRESIE A PRODUS DUMINICA TRECUTA DEMONSTRAŢIA SPORTIVA şi sărbătorească, pe care au făcut-o organizaţiile întrunite ale străjerilor şi frăţiorilor,

către calea Victoriei unde a avut loc splendida defilare, de care au vorbit atât de mult ziarele, în faţa M. S. Regelui, la Palatul Regal.

Contrastul între cele două culori de cămăşi a fost minunat prins de casele de filme naţionale care au dat din nou dovada că stăpânesc perfect tehnica cinematografului colorat şi în relief.

*

VEŞTI FOARTE BUNE NE-A ADUS ZILELE ACESTEA, într'un raport oficial Preşedintele Federaţiei comercianţilor şi Preşedintele Federaţiei Meseriaşilor, asupra anchetei făcute recent în Maramureş, şi în Nordul Moldovei şi al Basarabiei. In urma emigraţiei massive a elementului evreesc tinerii olteni şi macedoneni aşezaţi în aceste părţi s'au adaptat imediat şi au dovedit că spiritul lor comercial, în care se pusese atâtea nădejdi, este o realitate. Mai toţi au restituit până astăzi împrumuturile de instalare, care le fuseseră acordate de către Băncile Corporative sub controlul Băncii Naţionale. Bine spunea deunăzi Ministrul Corporaţiilor, al Finanţelor publice şi al Creditului Naţional că opera noului regim constă pur şi simplu în a face ca fiecare din instituţiile tradiţionale ale ţării să-şi merite numele pe care-l purta până azi, fără îndreptăţire.

In adevăr Banca Naţională a ajuns abia acum să-şi merite numele de naţională, fiindcă numai decând e noul regim se ocupă exclusiv cu ridicarea elementelor naţionale româneşti, în toate sectoarele vieţii economice.

Dealtfel această operă a Băncii Naţionale şi a Băncilor Corporative a arătat cât de mari sunt calităţile ascunse ale Românilor pentru viaţa economică. Dacă Oltenii şi Macedonenii s'au dovedit, cum se ştia de mult, ca minunaţi negustori, Ardelenii şi Bănăţenii şi-au evidenţiat nebănuite calităţi în organizarea industrială şi în conducerea cu preciziune de ceasornic a marilor întreprinderi cooperative, iar Moldovenii şi Muntenii s'au arătat cei mai capabili în a concepe şi lansa întreprinderi noui de toate categoriile.

*

COMISIUNEA CARE SUPRAVEGHEAZA CONSTRUCŢIA CATEDRALEI NEAMULUI a vizitat din nou lucrările. Se speră că sfinţirea — care va avea un caracter de consacrare a Bisericii româneşti ca cea dintâi biserică a Răsăritului — se va face peste doi ani.

Despre celelalte mari lucrări în curs nu vorbim acum. De altfel, de când, odată cu noul regim s'au suprimat aşezările solemne pe «pietre fundamentale». (Vă mai aduceţi aminte cum, pe vremea partidelor politice se puneau de atâtea ori, cu solemnităţi ridicole, pietre fundamentale, care rămâneau de multe ori şi pietre finale, întrucât construcţia nu se mai făcea niciodată!!) ţara nu ia cunoştinţă de marile lucrări naţionale de cât — ca o plăcută surpriză — în ziua când se inaugurează. Şi ce frumos este că în locul banchetelor costisitoare şi sfidătoare care s'au desfiinţat de mult, se pregătesc, după vechea datină, numai frumoase serbări populare în care se împărtăşeşte cu o fărâmă de bucurie şi cel mai sărac dintre ţăranii sau muncitorii care vin acolo!

Specialiştii afirmă că Biserica Catedrală, pe care — împotriva tuturor tradiţiilor româneşti şi împotriva datoriei pe care o avem să mulţumim lui Dumnezeu la vreme pentru înfăptuirea întregirii neamului — am pornit-o aşa de târziu va fi cea mai măreaţă operă de arhitectură bisericească care s'a ridicat în Orient dela Sf. Sofia şi până astăzi.

*

UN ALT MARE EVENIMENT AL SAPTAMANII l-au constituit experienţele executate cu un nou avion rachetă, de invenţie românească, ieşit din laboratoriile Universităţii Tehnice.

Reporterul nostru tehnic a călătorit cu acest avion ridicându-se de pe câmpul de experienţă, unde a fost altă dată hipodromul Băneasa (astăzi desfiinţat, fiindcă cursele de cai nu reprezentau altceva decât un pretext pentru a întreţine imoralitatea pariurilor!). Avionul rachetă a sburat succesiv şi alternativ cu toate vitezele posibile dela viteza zero care corespunde cu susţinerea pe loc în aer a avionului până la viteza de 1200 km. pe oră. O asemenea gamă de viteză şi o asemenea elasticitate dinamică n'a mai fost atinsă până astăzi de niciun vehicul aerian în lumea întreagă...

*

INFARŞIT, pentru a vorbi ŞI DE SPECTACOLE, trebuie să relevăm noul film românesc ETAPE VERZI care s'a proectat alaltăeri pentru prima dată şi care a răscolit sufletul tineretului ca şi a veteranilor luptelor noastre naţionale. Filmul, lipsit de orice tendinţă melodramatică şi de orice pompă convenţională, ne-a făcut să retrăim, în episoade scurte şi nervoase, toată epopeia văzută şi nevăzută, înţeleasă şi neînţeleasă, care ne-a adus zilele fericite de astăzi. In special au fost redate cu multă măestrie — punând la contribuţie şi peliculele originale de acum opt ani — momentele decisive care au dus atunci la instaurarea noului regim.

Mulţimea de zeci de mii de oameni, care, conform noului procedeu tehnic, a putut vedea filmul în plină zi, proectat în dimensiuni uriaşe, a aplaudat cu frenezie scenele lui intrate în istorie şi a aclamat îndelung pe Suveran şi pe

NOTA REDACŢIEI. — Cititorii noştri ştiu că «Observator» este succesorul fostului nostru colaborator «Vestitor», care şi-a încetat activitatea publicistică, după ce s'a împlinit tot ceiace a vestit

Vedere din chei le Bicazului

Ce a văzut un englez în România în anul 1947

Reproducem cu cea mai mare plăcere în numărul jubiliar al ziarului nostru fragmente din seria de reportaje asupra României la începutul anului 1947, în marele ziar englez «News». Obiectivitatea anglo-saxonă şi entuziasmul rece al autorului nu fac decât să dea şi mai mare valoare observaţiilor sale.

Regretăm numai că nu putem reproduce în întregime aceste reportagii şi că suntem siliţi să dăm numai câteva fragmente pe care le socotim mai interesante. Cât de puţini dintre noi credeau acum 10 ani când a apărut «Buna Vestire» că ea va fi martora unor atât de mari şi fericite transformări a ţării noastre!

Noua Capitală

Pentru poporul englez păstrător atât de credincios al tradiţiilor gândul că un stat îşi poate crea într'o zi o nouă capitală apare desigur ciudat. Tocmai de aceia socotesc necesar să explic de ce românii au găsit cu cale să-şi întemeieze o nouă capitală şi de ce lucrează acum aşa de intens la edificarea ei.

Bucureştii nu aveau nici ei o prea veche tradiţie. Numai în 1698 principile Brâncoveanu aşează capitala Valahiei la Bucureşti, dar aceasta nu-i poartă noroc nici lui nici ţării lui. El e martirizat de Turci iar ţara intră pentru mai mult de un veac într'o perioadă întunecată cunoscută sub numele de «Domnia Fanarioţilor» când principii ţării erau greci supuşi sultanului dela Constantinopol.

Domnia principilor greci face ca Bucureştii să capete un pronunţat caracter de oraş levantin pe care să-l păstreze în parte chiar până la războiul cel mare. O bună parte din populaţie — mai ales negustorimea — era greacă, armeană şi în timpurile mai noi evreiască.

In toate marile progrese făcute sub domnia Regelui Carol I Bucureştii nu reuşesc să devină oraş specific românesc, cum erau şi sunt atâtea frumoase oraşe de provincie.

Războiul aduce Bucureştilor o creştere foarte rapidă de populaţie dar nu prin elementul românesc. Năvala evreilor din ţară şi din afară a fost după războiu atât de mare încât în 1930 «ENCICLOPAEDIA BRITANICA» (vol. 4 pag. 312) putea afirma că populaţia Bucureştiului «cuprinde un mare număr de evrei în ale căror mâini se găseşte în mare măsură comerţul şi finanţa». La evrei s'au adăugat peste 100.000 maghiari, apoi germani, ruşi etc. care făcuseră din Bucureşti un oraş cosmopolit fără aproape nici un caracter naţional. O mulţime de clădiri noi făcute fără nici o grijă estetică au dat acestui oraş şi înfăţişarea urâtă a Tel-Aviv-ului, a noilor oraşe americane, sau a unor nefericite încercări din fosta Rusie sovietică.

Nici nu mai vorbim de situaţia strategică nefericită a Bucureştilor, datorită aşezării la 50 km. de graniţă. Era un paradox ca o ţară cu o graniţă aproape circulară să aibă capitala atât de departe de centrul ei geometric.

Nici aşezarea în plină câmpie, fără dealuri şi fără păduri în jur nu era din cele mai fericite pentru capitala unei mari ţări cum e România.

De aceia ideia construirii unei noui capitale române — cu toată apariţia unor fireşti rezistenţe a fost călduros îmbrăţişată în ţară.

Noua capitală este situată într'un cadru minunat la Nord de lanţul Carpaţilor, nu departe de marele oraş industrial Braşov.

Ea este concepută ca un oraş exclusiv administrativ ţinut în mod voluntar oarecum izolat de agitaţia zilnică a marilor centre industriale şi comerciale. Dacă am căuta o comparaţie acea cu Washington-ul se impune. Dar capitala României e şi mai severă încă decât acesta.

Nu orice locuitor al României poate deveni după bunul său plac locuitor al capitalei. A fi locuitor al capitalei este o cinste care trebue dobândită.

Astfel capitala rămâne centrul de concentrare al tuturor energiilor conducătoare ale ţării, *dar numai a acestora.*

Forţele fatal egoiste a marilor instituţii economice şi financiare private nu îşi au în noua Capitală cartierul lor general. Ele au rămas în bună parte în vechiul Bucureşti sau şi-au strămutat sediul în Braşovul apropiat.

Dealtfel legătura făcută de noul tren direct între Bucureşti şi noua capitală este atât de rapidă şi de frecventă încât chiar afacerile — atât de rare azi, în 1947 — care ar cere prezenţa în capitală a unui cetăţean se pot uşor soluţiona.

Aspectul noui capitale este într'adevăr măreţ şi dacă nu mi-ar fi frică de superlative aşi spune că este cel mai frumos oraş din lume. Munţii Bucegi şi Piatra Craiului formează capitalei un decor cum rar se poate întâlni. Noua arhitectură care născută în România începe să se răspândească astăzi în lumea întreagă, stăpâneşte bineînţeles.

Pretutindeni spaţii largi, grădini bogate, clădiri în care măreţia se îmbină cu utilul.

(Aici urmează o descriere mai amănunţită a stărilor şi monumentelor Capitalei noastre, descriere inutilă pentru noi românii care ne cunoaştem atât de bine noua capitală. Continuăm numai finalul aprecierilor ziaristului englez).

...Toate acestea creiază un cadru material şi o ambianţă materială din cele mai fericite pentru o capitală.

Linişte, seninătate, calm, hotărâre neclintită ca şi munţii care o străjuesc, muncă încordată dar fără precipitare, acestea sunt caracteristicele capitalei României.

Conducătorii ţării şi-au creiat o capitală după chipul şi asemănarea lor.

p. conformitate
Manoil Grigoreanu

PROLOG
la darea de seamă asupra manevrelor navale: 1947

Toţi trimişii ziarelor româneşti suntem convocaţi la bordul crucişetorului «Avram Iancu», unde un intimos ofiţer de marină a fost delegat de către Ministerul Marinei, să ne expună tema manevrelor navale, ce urmează a se desfăşura peste câteva zile.

Soarele potolit de toamnă străluceşte peste port, idealizându-i activitatea febrilă.

In ceasul acesta gândul străpunge întregul şirag al zilelor de luptă realizatoare.

Statul naţionalist, stat suveran, a putut să creieze această forţă, care ne-a ridicat pe primă treaptă.

Pântecul navelor de comerţ aşteaptă rândul la încărcare. Silozurile şi bazinul traficului petrolifer abia pridideşc cererile.

Şi peste tot pavilionul românesc.

Aproape nu îndrăznesc să cred că sunt ale noastre.

Desvoltarea vertiginoasă a marinei noastre comerciale ne-a adus pe deplin independenţa mijloacelor de transport pe apă. Paquebot-uri, cargo-uri, nave petrolifere, nave de cabotaj...

Le-aţi văzut? Aţi simţit mândria realizărilor acestui deceniu 1937—1947?

Acei cari, din gara maritimă a Constanţei aţi păşit pe puntea unei nave româneşti şi v'aţi lăsat legănaţi de visuri dealungul «căii fără de pulbere», n'aţi tresărit în zori de zi, când pavilionul ţării cu marca Regească, s'a ridicat sus în slăvi — fluturare de albatros — mărturisind credinţa întregului nostru neam?

Cine nu îndrăzneşte nu obţine nimic.

In situaţia actuală comunicaţiile terestre cu exteriorul ne face să ne ducem cu gândul în urmă. In 1914—1918 Germania a căutat deschiderea uşilor către Est. Anglia îi barase posibilităţile de întreţinere pe calea maritimă. Şi legătura noastră în 1916 pe drumul chinuit şi complect nesigur oferit în urma insistenţelor cereri ale aliaţilor, prin Arhangelsk, de către Rusia, nu e o dovadă a necredinţei noastre de atunci în importanţa căilor maritime; cari duc din Marea Neagră prin Bosfor şi Dardanele în Mediterana latină?

La Est, la West, la Nord, la Sud, circular comunicaţiile terestre sunt barate de interese contradictorii şi în general opuse nouă. Comunicaţiile aeriene rămân încă sub semnul întrebării.

Comunicaţia prin coridorul Bosfor-Dardanele, ne poate oferi, printr'o închegată politică a României la Ankara, sâmburele intereselor noastre.

O alianţă însă valorează atât cât ai pus într'însa.

Respectul reciproc a venit în bună parte şi din potenţialul nostru naval.

Avem marină comercială.

Avem nave puternice de războ: de suprafaţă, submarine şi aeronave.

Toate porturile mărite şi dotate cu instalaţiunile necesare, cari deservesc în perfecte condiţiuni traficul fluvial şi maritim. Râurile devenite navigabile până la limita posibilă, mulţiplică aceste comunicaţiuni, punând în valoare avuţie naţională.

Toate lucrările de navigabilitate se execută sub grija şi cu mână de lucru românească şi în general sunt opera şantierelor noastre dela Mare şi Dunăre.

Vă reamintiţi de acea gogoriţă care a stăpânit minţile conducerii noastre dinaintea marelui deceniu?

«Niciodată România nu va putea să ajungă la egalitate navală cu cel mai puternic coriveran în Marea Neagră».

Era în această afirmare şi timiditate şi nepricepere.

Forţele nu s'au măsurat niciodată pe două coloane, reci, neanimate. Napoleon şi Nelson au fost aproape întotdeauna inferiori numericeşte. Au găsit însă întotdeauna în cuprinsul minţii lor echivalentul, care adăogat forţelor proprii le-a asigurat victoria. Au căutat împrejurarea favorabilă care a învins evidenţa de anuar.

Trei crucişetoare bine echilibrate nu constituesc un punct de oprire şi nici cele 12 contratorpiloare... şi nici cele 20 de submarine şi nici hidroaviaţia... câtă este. Dar oricicând această forţă e în stare să asigure o superioritate de moment, care desigur va pune pe gânduri pe oricare din duşmanii noştri.

Nevoile marinei cer mulţi bani, bani din aceia irosiţi altădată cine ştie cum.

Dar răsboiul de mâine e răsboiul totalitar al naţiunei, răsbat crâncen şi imprecis conturat, în care vor fi atinse toate fibrele ţării. Va lovi peste tot.

Şi un răsboi cu repercusiuni economice cere asigurarea transporturilor maritime.

Un răsboi se concepe, se conduce şi mai ales se întreţine.

Armata noastră navală va străjui neclintită, împreună cu armata terestră şi aeriană la păstrarea integrală a moştenirii strămoşeşti.

Anul 1947 marchează o stare de mare progres în toate domeniile. Lumina naţionalistă a fost aceia care a făcut posibilă o alunecare către ideal.

Facem un examen al conştiinţei:

In acest deceniu, am văzut tot?

Ce ne-a scăpat? Şi mai ales de ce?

E adevărat că interesele personale — interese de junglă — au fost înăbuşite de ideia solidarităţii naţiunei.

Dar ambiţiile?

Ne-am gândit că nu există decât un singur punct luminos, care va rămâne de-alungul istoriei: patria!

Pe pământ, pe mare, în aer să nu avem clipă de linişte; ceeace am realizat până în anul 1947 să fie numai un început şi că ori unde va flutura pavilionul naţional sub egida semnului Regal, e o parte din sufletul celor 26 milioane de Români locuitori ai acestei ţări.

ION CONSTANTEANU

Colecţia „Bunei Vestiri", pe ultimii zece ani, frumos broşată, se găseşte la administraţia ziarului nostru.

Prin muzeul de curiozităţi şi orori democratice

Insrtumentele inchiziţiei masonice, cu cari se tortura sufletul naţional.- Lighioane cari prosperau în mlaştinile morale, ocazionate de diluviul finanţei internaţionale izraelite

Fragmente din jurnalul unui romantic.- Noua Sarmiseghetuza

25 MARTIE 1947

Nepoţelul meu ACHILE, a împlinit treisprezece ani. Printr'o întâmplătoare asociaţie de idei mi-am adus aminte de vremurile când am serbat numai a treia aniversare a existenţei lui: era numai un pumn de omuleţ, cu nasul mic, cu ochişorii limpezi, cu părul şi cu hăinuţele într'o neorânduială continuă.

Astăzi e aproape un adolescent, serios în vestonul lui de licean şi dornic de a se instrui nevoe mare. In fiecare Duminică mă ia de acasă aproape cu forţa ba la o escursie, ba la un cinematograf sau la o bibliotecă. Şi îmi pune o mulţime de întrebări la cari răspund cu plăcere şi cât mai explicit cu putinţă. *(Pentru că am descoperit că cu chipul acesta îmi verific şi-mi reimprospătez propriile mele cunoştinţe).*

Duminică, ACHILE m'a condus la muzeul cel nou din CALEA TRAIANA, consacrat eternizării elementelor esenţiale ale regimului.

CLIPE DE RARA DESFATARE

Păşind pentru prima oară pragul impozantului palat, am trecut prin momente de adâncă şi inefabilă emoţie: mă revedeam eu însumi adolescent, îmi retrăiam copilăria şi puteam să-mi dau seama în acelaş timp ce transformări fundamentale s'au operat în viaţa românească şi în profunzime nu numai la suprafaţă, în ultimul deceniu.

Iată aci, în prima încăpere, toate modestele scule şi instrumente cari ajutau suveranităţii poporului să se exprime în toată libertatea: ghioaga ghintuită, căciula cu chinoros, constituţia cea veche, boxul cu colţi de mistreţ, urna cu dublu fund, buletinul votat cu trei zile înainte de alegeri, cuţitul cu fierăstrău şi stampila de vot.

ADEVARURI ŞTIINŢIFICE, TRADUSE IN LIMBAGIU INFANTIL

— *Ce sunt astea unchiule?, — mă descusu încetişor ACHILE, întorcând spre mine luminile nevinovate ale ochişorilor lui. Nu sunt cumva reminiscenţe concrete de pe vremea inchiziţiei?*

— Copil ce eşti! i-am răspuns eu cu un zâmbet de naturală şi indiscutabilă superioritate—dimpotrivă, fiecare din lucrurile acestea, păstrate aci cu sfinţenie, amintesc câte un mare act din liturghia civică a unei mari epoci de LIBERTATE, EGALITATE şi FRATERNITATE.

— *Chiar aşa este cum spui?*

— Parol! Uite de exemplu cartea asta groasă, legată cu marochin roşu şi însemnată cu litere de aur...

— *O văd.*

— Să ştii că asta se numea Constituţia sau legea legilor. Prin'însa se garanta fiecărui cetăţean, indiferent de confesiune, naţionalitate sau apartenenţă politică, libertatea individuală, inviolabilitatea domiciliului şi egalitatea în faţa legii...

— *Mi se pare însă, dragă unchiule, mă întrerupe cu o surprinzătoare vioiciune iubitul meu nepot, că toate aceste frumoase lucruri erau numai pe hârtie. Pentru că nu mai departe decât eri, răsfoind nişte colecţii de ziare vechi la BIBLIOTECA BARNUŢIANA, am cetit că prin 1937, nişte mari bandiţi ovrei, GROSZ, HONIGMAN, SELETZKI, au scăpat nevătămaţi în faţa tribunalelor deşi săvârşiseră un număr aproape infinit de fărădelegi îngrozitoare.*

— Ei bine, i-am răspuns, — evident foarte puţin ambarasat de logica lui simplistă de copil — nu există o atât de mare deosebire între starea de fapt şi aceea de drept. Că au fost şi unele nepotriviri ca acelea pe cari le semnalezi tu? De acord. Ele au fost însă dictate de anumite consideraţiuni profunde de politică superioară pe care ai să le înţelegi mult mai târziu.

(Cum lesne cred că vă închipuiţi, am tăcut. Cine mă cunoaşte ştie că eu am respectat totdeauna prejudecăţile celor mai mici decât mine.)

SCURTA DEFINIŢIE A INSTRUMENTELOR

Am schimbat aşa dar vorba şi am trecut mai departe.

— *Dar asta ce mai e unchiule?*

— Simbolul suprem al suveranităţii populare, nepoate. O STAMPILA DE VOT. Scula miraculoasă cu ajutorul căreia mai fimile conştiente şi progresiste şi-au croit o altă soartă. Arma care...

— Hm. Şi ce făceau oamenii cu acest simbol suprem al suveranităţii?

— Votau pe acele partide cari le făgăduiau perspective mai frumoase de existenţă.

— Vai de mine, dragă unchiule! Şi erau multe aceste partide?

— Numai vre-o treizeci...

— Slavă Domnului că nu erau prea multe. Dar, ia ascultă: ce s'ar fi întâmplat, în cazul când un partid din acestea cu ajutorul făgăduinţelor deşarte al rachiului şi a altor mijloace neleale, ar fi izbutit să scoată norodul din minţi, precum au făcut-o acum trei eci de ani demagogii şi teroriştii ovrei în Rusia?

(Incântat că nepotul meu dă semne de înţelepciune politică dela o vârstă atât de fragedă, am adoptat un aer de superioritate şi m'am îndreptat către celelalte instrumente.)

Apoi pe un ton doct şi niţeluş pedant:

— Inaintaşii noştri, iubitule, erau oameni cu mare chibzuinţă. Ei au presimţit în devăr că absoluta egalitate civică şi libertatea fără limite prezintă în fapt şi oarecari inconveniente, cari adesea puteau merge până la auto-distrugere. Şi atunci, pentru a impune operei lor naţionale şi democratice o arhitectonică simetrie, au adăugat stampilei de vot şi oarecari corective salutare.

— Anume?

— Iată-le!

Puţintel cam intimidat, copilaşul mă întrebă aproape în şoaptă:

AMINTIRI MELANCOLICE

— *Şi ai văzut tu, unchiule, cu ochii tăi, funcţionând aceste aparate... arhaice?*

— *Cum de nu, dragă nepoate.*

— Drept să-ţi spun, dragă unchiule, nu mai pricep nimic din toate aceste subtilităţi. Hai să trecem în cealaltă sală!

Eminenţele reprezentative ale regimului defunct

Hotărît să nu mă mai abandonez divagaţiunilor inutile sau deadreptul neplăcute, am pătruns împreună cu micuţul într'o încăpere vastă împodobită cu mari vitrine de sticlă, unde încremenise par'că, în poze hieratice, toate eminenţele reprezentative ale regimului defunct.

Ne-am oprit în faţa figurii celei mai majestoase: un fel de mastodont genial, aducând aproximativ a chip de om cu capul în formă de harbuz şi cu o scobitoare în chip de trabuc. Trupul întreg şi cu osebire pieptul şi burta de buhai, era acoperit cu o blană admirabilă, ţepoasă şi inspicată ca acea a bursucului. Nuditatea îi era acoperită cu un şorţ de mătase, inusitat în utilizările casnice şi domestice, întru cât era brodat cu tot felul de semne cabalistice şi cu stele de ale lui David. De gât îi atârnau panglici, împodobite cu aceleaşi tinichele de sinagogă.

Cu ochii mari deschişi, nepoţelul meu devora aproape ciudata arătare din vitrina în formă de templu. Timid, cu vocea uşor tremurând, el hazardă o întrebare:

— **Nu-i cumva, ăsta, KING-KONG în ţinută de gală?**

— **Nu mi se pare, drăguţule. Ia să ne uităm la explicaţie. Şi silabisirăm împreună: «COSTICA ARBAGICIANU, PREA PUTERNC SUVERAN COMANDOR, MARE MAESTRU al Lojei Naţionale de rit Scoţian antic şi acceptat».**

— *Când a trăit ăsta unchiule? Nu-i aşa că acum cinci mii de ani? Şi cu ce se hrănea el în Peştera Ialomicioarei?*

Am evitat să răspund, căci vorbind cinstit mi-era ruşine să spun acestui copilaş pe care aşi fi vrut să-l ştiu mândru de ascendenţii lui, că acest pithecantropus erectus, *nu mai puţin decât cu zece ani în urmă era principalul regisor şi sforar al democraţiei române şi că în loc de râme şi rădăcini de copaci, el devora sutele de milioane ale contribuabililor.*

GRIGORIŢA STOLNICUL ŢEPELUŞ, CARELE ŞI VEVERIŢA POLITICA SE MAI CHEAMA

Am trecut la altă variantă de politician democrat şi ne-am oprit sub imaginea elegantă şi surâzătoare a unui spadasin al conservării castravetelui în oţet. Ce ne-a izbit mai mult, a fost cartea lui de vizită cu blazonul imprimat în relief şi cu iniţialele filigramate:

GREGOIRE FILIPESCO TZEPELOUSCH

Grand Waivode des crapauds galeux
Nigaud de grande maison
l'ex-Negous de l'Ile des serpents
Gentilhôme sans peur et sans réproche

Muţi de admiraţie, ne-am ridicat privirile spre fericitul posesor al tuturor acestor titluri de nobleţă, şi-am fost cu prisosinţă răsplătit pentru osteneala noastră:

Pe un piedestal în formă de gropniţă, repauza într'un picior într'o elegantă şi meditativă atitudine de cocostârc danubian, un prea frumos şi prea onorabil om de stat — democrat! — care par'că surâdea alegătorilor săi defuncţi şi pierduţi în noaptea fără de întoarcere a timpurilor. Deşi puţintel demodat, costumul şi acutramentele sale exterioare prezintau totuşi anumite particularităţi interesante:

Peste frac îi atârnau şi lui tot felul de tinichele masonice, iar capul lui de ciocoi, era frumos împodobit cu coif de pene de struţ, trimis anume de d. Eden în acest scop, în amintirea rasului Mulugheta.

La gât i s'a pus, conform dorinţei lui lăsată expres prin testament, o inscripţie întru totul asemenea cu acelea ce se fixau pe pieptul şi pe burta faraonilor triumfători în războaie şi care glăsuia cam aşa:

«Dacă învinge Mussolini în Abisinia, mă împuşc».

Apoi, caricaturizând pe vechii ctitori de aşezăminte istorice, el ţinea în mâna stângă, cu tendinţa de-a o ascunde la spate, o miniatură în gips a Palatului Telefoanelor.

— Unde a luat naştere această lighioană unchiule? — răsună un glăsuşor timid lângă mine.

— In clima exantematică dela Bacău, dragă nepoate, — răspunsei eu, forţându-mă ca să nu par supărat.

— Şi cu ce se hrănea?

— Cu coji de pepene zămos adunate de măturători, cu jetoane de prezenţă şi cu acţiuni anglo-iudeo-americane.

— Hai acum să-l vedem şi pe Lupu.

— Lasă-i la dracu pe toţi, izbucnii eu furios şi ruşinat. Şi-am ieşit trântind uşile.

*

Morala fabulei: dacă veţi avea nepoţi prin 1947, feriţi-vă de a le pune sub ochi imaginile eroilor democraţiei obscene de azi. Vă dă sfatul acesta un om cu experienţă.

Ion Păduraru

Acolo, în ţarine, acum...

Ca să scriu ceva despre starea din ţarine, de-acum, implicit mă gândesc la un congres zis al «agricultorilor». Mai bine zis congresul agronomilor. A fost în ziua aceia o sărbătoare în inimile acestor «specialişti», dar a mai fost şi un vânt de întristare, care a pornit din augusta mustrare ce, de fapt, a prezidat acel congres. Fără îndoială că, peste lumina din sufletele specialiştilor «agricultori», s'a aşezat acest strat al mustrării, covârşitor de greu, ca plumbul. Şi veniseră în acel congres toţi câţi, de fapt, sunt mai apropiaţi de brazdă, de plug, de ţărani; veniseră şi după ce au ascultat rapoartele susţinute cât mai ştiinţific, sunt sigur că au pornit îndărăt, către pământ, însufleţiţi de o nouă hotărâre. Ştiu precis că această însufleţire le a fost spulberată pe drumul lung al întoarcerii. Şi mai ştiu că nu s'a menţinut acest entuziasm, pentru că nu mai este în noi, vrerea, care să facă orice minune. Aşadar, acel congres care fu ca o prefaţă la primăvara coborâtă pretimpuriu în ţarine, se isprăvi cu amintiri şi frumoase şi înegurate de o mustrare.

Nu ştiu dacă «agricultorii» noştri vor lupta cu ei ca să păstreze, nu impresiile, nu amintirea acelor şedinţe pline de un conformism rigid, ci sufletul nou de a duce hotărârea în ţarine.

In ţarine...

Da, în acele ţarine primăvara a coborât mai devreme decât la oraşe. Mirosul de pământ reavăn, orizontul lumina din faptul dimineţii, chiotul ciocârliei dat cu prisosinţă, strigătul de bucurie al ţăranului, acum trăesc între cer şi pământ, într'o voioşie care nu se poate câtuşi de puţin prinde în cuvinte. Este pe acolo o poezie abundentă, naturală, simplă, este mai presus de acestea, o poezie vie, sinceră. Intinerirea omului în ea, cu sufletul, ceeace este cel mai sănătos, înseamnă prilej fericit de înfrăţire cu pământul, cu boul răbdător, cu semenul vecin. Ţăranul nostru cunoaşte cu adevărat, în aceste momente, măreţia lui, naturală, în cosmos. Inainte de a exprima, el ştie s'o trăiască. Lucru şi mai important, însă acest om care încearcă o trăire mai liberă, luptă cu strânsurile sărăciei, ale mizeriei şi nevoilor.

Pe petecul de pământ care s'a înjumătăţit sau împătrit sub cer, prin venirea copiilor, munca lui nu mai ajunge să dea casei hrana trebuitoare. S'au înmulţit gurile. Mij- cu desăvârşire, e firesc ca să fie ind puţine sau lipsind pretutindeni. cu desăvârşire, ef ireso ca să fie deprimat. N'a avut bani ca să-şi cumpere boi. Nici plug n'are de unde să ia: il împrumută dela vecin, căruia îi rămâne obligat câteva zile de muncă cu braţele. Sământa pentru sămânat acum, o va întoarce întreită când va fi recolta gata, dacă, bineînţeles, va scăpa de mânia cerului.

Până în prezent, acest ţăran pe care l-am descris cât mai pitoresc, n'a cunoscut deloc ajutorul tractorului de arat, al secerătoarei sau al sămănătoarei. De ele se folosesc câţiva haldăi politici, cari se laudă că fac muncă intensivă. De fapt aceştia sunt, din rândurile ţărănimei, cei cari iau parte la congresele agricultorilor. Vedeţi dv prin urmare, unde se opreşte hotărârea şi entuziasmul iniţial care a fost dârz într'o sală de congres. Căci, în vreme ce rotativa parlamentului scoate legi cu nemiluita, cu drum precis între cartoane şi sub colb, câte un congres se iveşte din an în an.

Acestea în parlamentul ţării şi în congrese.

Acolo, în ţarine, însă, un plug ruginit de-abia se mişcă după doi boi slăbiţi de foame; iar în urma lor, ca venind pe drum fără de sfârşire din milenii, ţăranul nostru, acest Dac preţuit, îşi poartă gândurile grele şi înegurate de necazuri.

GEORGE CIULPAN

AZI este o expresie care se încadrează oarecum, în temporal. Mâine — e un fel de expresie a nădejdii. Ceiace desenează şi contureză permanentul în istorie, este credinţa.

Credem într'un destin al istoriei româneşti. Destin mare şi unic. Mare, în comparaţie cu prezentul care nu ne aparţine. Unic în istoria lumii.

Intr'un MAINE, mai mult sau mai puţin apropiat neamul acesta de opinceri, îşi va spune cuvântul răspicat.

Cuvânt care va preciza şi va colora, adeziunea noastră specifică, românească, la universal.

Nu concepem universalul prin subjugarea naţionalului.

Universalul trebue să recunoască, totdeauna, prezenţa independentă a naţionalului.

Rezultatul examenului de avocaţi publici

La examenul în scris pentru admiterea în Corpul Avocaţilor publici au fost admişi următorii candidaţi care se vor prezenta la proba orală:

1. Bârcă M., 2. Caftangioglu Gh., 3. Căprescu Nic., 4. Copceag Damian, 5. Costăchescu Ioan, 6. Diaconescu Ilie, 7. Dogaru Victor, 8. Dumitru Virgil, 9. Fotea Papazoglu, 10. Gheorghiu N. Octav, 11. Grigorescu Ioan, 12. Hâssa Nicolae, 13. Hogoş Nicolae, 14. Ianegic Ioan, 15. Iordan Leonte, 16. Isac P. Dim-Dan, 17. Martinescu C. Ioan, 18. Mitache Eugen, 19. Mesler C. N. Ernest, 20. Nicula Al., 21. Odăgescu Em., 22. Pavelescu Const., 24. Popescu Mihail, 25. Popescu St., 26. Prassa I. Mircea, 27. Stoenescu Virgil, 28. Şeinescu Radu, 29. Tămaş Dimitrie.

Organizaţia medicală 1947

Iar în lupta pentru ridicarea ţării conducătorii luminaţi, n'au uitat şi au făcut tot ce le-a stat în putere, să redea sănătatea Românilor.

Munca lor a fost încoronată de isbândă.

Bolile sociale care ne bântuiau, au fost învinse, în cea mai mare parte.

Alcoolismul a scăzut simţitor, în urma culturii împrăştiată pretutindeni, a educaţiei, morale şi religioase, pe care preoţii şi femeile educatoare, maice şi profesoare, au ştiut să le insufle tinerelor generaţii. Tuberculoza a fost înăbuşită prin viaţa economică înfloritoare şi binefacerile ştiinţei, paludismul s'a stins, tot astfel boalele mizeriei: tifosul exantematic, febra recurentă.

Sifilisul a fost împiedecat să se mai răspândească prin vindecarea leziunilor la cei suferinzi.

Maternitatea a fost primită de femei ca o binefacere dumnezeească, avorturile au fost stârpite din convingere, mortalitatea infantilă a fost redusă numai la cazuri imposibile de tratat.

Cancerul, tratat la vreme şi operat n'a mai constituit un flagel.

Sporturi sănătoase răspândite pe tot întinsul ţării în organizaţii tinereşti, însufleţite de cuvântul înalt regal, au dat flăcăi viguroşi şi activi.

Dar câtă muncă a necesitat această reînoire a fiinţei neamului!

In primul rând a fost lupta contra biurocraţiei rutinare şi a ideilor preconcepute, luptă grea şi de multe ori descurajată.

S'a stabilit un program de activitate, cu subdiviziuni în care toate problemele au fost studiate până la amănunte. Ca lozincă s'a avut în vedere, sănătatea integrală a poporului.

In loc de a porni de sus în jos, dela oraşe şi clasele avute către sate s'a luat drumul invers, ţinându-se socoteala că marea majoritate a populaţiei e ţărănească şi aci erau şi cele mai multe răni de vindecat.

Pentru el toată atenţia, cu tot ce am avut mai bun.

Organizarea a primit trei mari direcţiuni: medicina profilactică, medicina curativă şi învăţământul medical.

S'a apelat la devotamentul generaţiilor noi şi ele nu l-au precupeţit.

Elemente distinse, foşti externi şi interni de spitale, s'au dus cu entusiasm ca medici de comună, pentru doi ani. Mulţi au rămas acolo şi comunele noastre au astăzi medici din cei mai capabili.

E adevărat că s'au făcut sacrificii, pentru a le asigura o viaţă convenabilă, la care a contribuit statul, comuna şi cu vremea particularii, dar au şi meritat-o.

Primii pioneri au avut de luptat cu rezistenţa ţăranilor, cu stări de superstiţie şi întunerec, au perseverat însă şi au isbutit.

Au intrat pe rând în toate casele, făcând pentru fiecare locuitor o fişă de sănătate. Acelaş lucru l-au făcut medicii militari pentru soldaţi. S'au identificat astfel toate maladiile importante, s'au făcut statistici exacte şi s'au putut stabili toate măsurile de ospitalizare, medicaţiuni şi tratamente, măsurile economice de combatere. S'a putut da gratuit, cel puţin pentru populaţiunea nevoiaşă neosalvarsanul şi bismutul pentru combaterea sifilisului. Chinina pentru paludism, mijloace de deparazitare în general. Bolnavii cu boli chirurgicale, au fost îndrumaţi spre operaţiuni în ordinea gravităţii lor, ceilalţi bolnavi ajutaţi şi sfătuiţi.

In fiecare plasă s'a organizat o farmacie, care poate servi nevoile de medicamente în permanenţă.

Treptat, încrederea populaţiei a crescut şi binefacerile unei astfel de organizări a început să se resimtă.

Cu ajutorul învăţătorilor, preoţilor, autorităţilor comunale şi al fruntaşilor comunei s'a încercat o transformare a locuinţelor. Caselor noi construite li s'au impus ferestre mai mari, camere încăpătoare, văruite des, pe jos cu scânduri în loc de pământ lipit, beneficiind astfel de lumina solară şi aerul proaspăt.

O operă de educaţie a mamelor în creşterea copilului s'a înfăptuit cu ajutorul femeilor fruntaşe.

In fiecare comună s'a rezervat pe lângă locuinţa medicului, aceia a moaşei şi agentului sanitar, şi un mic dispensar, cu o sală de primire, una de consultaţii şi tratament, precum şi două camere pentru spitalizări temporare sau izolări de maladii contagioase.

Declararea [illegible] n'a mai întâmpinat rezistenţă pentru că toţi au fost convinşi că numai aşa se poate stăvili propagarea şi s'a putut astfel observa o creştere a consumaţiei de săpun; în acelaş timp ţăranul până acum subalimentat a putut fi pus în situaţia să-şi sporească consumul zahărului, în alimentaţie, a cărnii, ouălor şi laptelui.

Odată cu organizarea sanitară a satului nu s'au uitat niciuna din celelalte etape ale programului sanitar.

In fiecare capitală de judeţ s'au creat şi pus în stare de perfectă funcţionare spitale de specialitate, cu centre chirurgicale, perfect utilizate cu tot ceeace ştiinţa modernă pretinde astăzi unei astfel clinici.

Chirurgi specializaţi, recrutaţi prin concurs sever, în care s'a ţinut seamă nu de ceiace memoria a putut reţine ci de ceiace a acumulat chirurgul ca practică şi experienţă, cerându-i-se atât ştiinţa necesară meseriei, cât şi însuşiri de înaltă ţinută morală.

Servicii de medicină internă, prevăzute cu laboratorii de tot soiul, servicii obstetricale, servicii de specialităţi secundare, conduse de medici destoinici recrutaţi după aceleaşi criterii.

Poliţia sanitară, serviciile de higienă, de combaterea epidemiilor, au fost puse sub conducerea medicală higienistă, cu organizaţii pe judeţe şi plăşi şi având ca principal agent executiv tot pe medicul comunei.

S'a înfiinţat un serviciu de transporturi sanitare, format din câteva automobile uşoare, analoage cu cele utilizate de Crucea roşie în timpul răsboiului.

Pe drumurile refăcute ale ţării, cu reţeua de legături telefonice în fiinţă, s'a putut interveni cu uşurinţă în cazurile necesitând intervenţiuni de urgenţă.

Golul sanitar a fost umplut prin procurarea auto-dispensariilor, prevăzute cu aparate Roentgen pentru cercetări mai uşoare, pentru şcolarii în şcoli, deplasându-se în mod regulat şi pe rând în diferitele sectoare ale judeţului, făcând servicii chiar pe loc asemenea judecătorilor ambulanţi.

De când a fost nevoe în stingerea unei epidemii locale s'a deplasat un tren medical cu personal şi medicamente.

Medicii puşi în faţa unor posibilităţi frumoase de activitate nu s'au grămădit în cele câteva centre mari unde înainte îşi trăiau viaţa necăjită în şomaj şi lipsă de ideal profesional. O înviorare a cuprins sufletele tuturor, s'au simţit utili semenilor, ridicând meseria la măreţia apostolatului şi moralitatea lor s'a apropiat de jurământul lui Hipocrat.

INVAŢAMANTUL MEDICAL

S'a păstrat cele trei facultăţi de medicină, ca centre diriguitoare şi bogate pepiniere de medici buni.

S'a făcut însă o distincţiune între educaţiunea practică şi cea ştiinţifică.

Pentru completarea primei părţi s'a pus la contribuţie şi spiritele principale din centre şi capitalele de judeţ cele mai importante.

In facultate se predau noţiuni teoretice. Adevăratul învăţământ practic se dă însă în spitale. Admirabilele instituţiuni ale externatului şi internatului s'a păstrat făcându-se obligatorii pentru toţi viitorii medici.

Concursuri corecte au stabilit clasificaţia şi elementele reuşite au fost repartizate tuturor spitalelor.

Şefii de servicii au considerat ca o datorie de onoare să iniţieze discipolii în toate secretele diagnosticului şi al tratamentului, şcoală de toate zilele la căpătâiul bolnavului.

Din aceşti distinşi interni s'au repartizat medici la comune, iar dintre cei mai buni, medici asistenţi şi secundari, la spitale.

O deosebită importanţă a luat ştiinţa propriu zisă. Societăţi ştiinţifice în aproape toate capitalele de judeţ.

In marile centre: laboratoare mari de fiziologie, chimie biologică, microbiologie, anatomie patologică, cancerologie, bine înzestrate, cari pot rivaliza cu cele mai bune laboratorii din străinătate, sunt conduse de savanţi, cari şi-au creiat nume de cinste în ştiinţa mondială.

Viaţa lor a fost asigurată larg, spre a fi ferită de toate tentaţiile.

Sacrificiile statului au fost compensate prin lucrările de seamă, cari au apărut şi cari au adus importante contribuţiuni în cercetarea problemelor medicale.

Lupta n'a fost uşoară. A trebuit ca totul să fie reorganizat, să se reducă biurocraţia ucigătoare de energii.

S'au realizat chiar economii prin unificarea tuturor instituţiilor de asistenţă socială.

Nu mai există asigurările sociale, casa muncii, eforiile spitaliceşti. Toate au trecut la Ministerul sănătăţii te au trecut la Ministerul sănătăţii, medicina fiind aceiaş pentru toate categoriile sociale.

Sigur că a trebuit o muncă uriaşă şi o energie de fier, dar încurajaţi de întreaga opinie românească s'a isbutit să se învingă o rutină dăunătoare.

...Şi acestea toate au fost realizate până în anul de graţia Domnului 1947...

Dr GRIGORE ŞANDRU

Dela Societatea inginerilor diplomaţi universitari

In urma votării legii concentrării învăţământului superior a avut loc adunarea generală extraordinară a societăţii inginerilor diplomaţi universitari, la care au participat peste 70 ingineri.

D. inginer Dumitru Mihăescu, preşedintele activ al societăţei, a făcut o documentată dare de seamă asupra evenimentelor care au condus la votarea şi promulgarea legii concentrărei învăţământului technic superior.

A fost o muncă grea la care fiecare inginer a adus contribuţia a însă munca de vârf, încadrată de perseverenţă, loialitate şi mult suflet, a fost aceia a celor doi preşedinţi ai A.G.I.R. şi S.I.D.U., adică prof. Mihail Manoilescu şi ing. dr. Ioan Şerban Popa.

D. Dumitru Mihăescu le aduce un total omagiu din partea inginerilor universitari şi propune să se trimeată d-lui prof. Mihail Manoilescu o călduroasă telegramă de mulţumire.

Dar ceiace a premers, a susţinut şi a întărit cu fundament definitiv munca AGIR. SIDU a fost ideia naţională, dorinţa tuturor inginerilor români ca munca românească, cu rădăcini adânci în brazda acestei ţări, să fie încadrată în dreptari fireşti, româneşti şi la adăpost de toţi impostorii profesiunii de ingineri.

Pentru inginerii români, politechnicieni şi universitari, legea concentrărei este o lege de împăcare şi unire frăţească, dar mai ales de dreptate românească.

D. inginer dr. Ioan Şerban Popa, preşedinte de onoare, într'o frumoasă şi înflăcărată cuvântare, face bilanţul tuturor frământărilor conduse de d-sa, pe planul revendicărilor inginereşti universitare, înainte şi după colaborarea cu A.G.I.R.

Aduce elogii d-lui prof. Mihail Manoilescu, preşedintele A.G.I.R.-ului, şi d-lui Ştefan Mihăescu, vice-preşedinte, precum şi tuturor celor cari au contribuit la susţinerea, votarea şi promulgarea legei concentrărei, şi anume, d-lor:

Mareşal Presan, Richard Franasovici ministrul comunicaţiilor, Traian Pârvu secretarul general al acestui departament, Petre Bejan, ministru fără portofoliu, Dumitru Alimănişteanu, subsecretar de stat la finanţe, Tache Slăvescu, vicepreşedintele Camerei, Virgil Gabrielescu, directorul general al Camerei şi ing. Bunescu directorul general al Monitorului Oficial.

Tuturor se vor trimite telegrame de mulţumire.

Evidenţiază deasemenea rolul important şi frumosul aport în susţinerea revendicărilor universitare, al d-lor. Ingineri: Chelaru, Ionel Demetrescu, Cernat, Frigură, Isaia Niculescu, Cezar Cristea, Zotovici, Pătraşcu, Mihăescu, Petre Rădulescu, Postoiache D. Constantinescu, Mişu Ionescu, Stănescu, şi alţii.

Consideră că legea concentrărei este doar un început întrucât mai importantă va fi întocmirea regulamentului şi aplicarea acestei legi, printr'o încadrare în Corpul Technic, fără şicane şi conform termenilor şi normelor stabilite în A. G. I. R.

Recomandă preşedintelui activ şi comitetului, să urmărească această chestiune cu toată atenţiunea şi îşi exprimă încrederea în asigurările date în acest sens de d. prof. Manoilescu.

Liceul comercial din Botoşani complect înstrăinat

BOTOŞANI, 14 — Arătăm aici procentul de elevi străini, cu detalii lămuritoare: **la un total de 279 elevi avem 139 evrei, 22 alte minorităţi şi 118 români, deci contribuţia Naţiunii dominante redusă la 40 la sută (30 la sută orăşeni şi abia 10 la sută fii de ţărani).**

Corpul didactic într'o majoritate zdrobitoare este format din minoritari ale căror nume le indică concludent şi originea etnică: Alexiew, Braunstein, Breitenfeld, Frenkel, Galleuzowsky, Gallin, Haschler, Iacoblov, Jatichievici, Kupfer, Manaş, Nier şi Role deci 13 la număr, *făcând abstracţie de câteva domnişoare profesoare din familii străine la origine, însă românizate în decursul vremurilor.*

In ipoteza că am aplica numerus valachicus, deci 3/4 să fie Români, ne-ar mai trebui circa 40 profesori, pentru naţionalizarea acestui liceu!

Dacă elevii sunt aşa cum îi descriem, iar educatorii lor în mare majoritate străini, întrebăm respectos pe d. ministru dr. Angelescu, îşi atinge această şcoală în atari condiţiuni şi ambianţă scopul său? Ii dă ea ţării buni comercianţi — dacă nu să înlocuiască pe străini — măcar să reprezinte un început de afirmare a comerţului românesc prea mult înstrăinat? Dar în privinţa educaţiei naţionale pe care trebue s'o primească acest tineret şcolăresc — pârghia de mâine a Naţiunii — se activează *construcţia la această şcoală? Evident şi hotărât, nu!*

Atunci care este remediul ca instituţia de care ne ocupăm, să se încadreze intereselor vitale ale Statului Român, ce o sprijină cu un sacrificiu budgetar de aproape un milion de lei anual?

CORESP.

Citiţi zilnic
„Buna Vestire”

GÂND DORNIC DE ALTE ZĂRI

Tineret de mîne, Universitate de mîne

de DR AGOȘ PROTOPOPESCU

MIC, DAR NU ȘI FALS TRATAT DE EDUCAȚIE.

HRANA ZEILOR

Intr'unul din romanele sale, «The Food of the Gods» (Hrana zeilor), scriitorul englez Herbert George Wells inventă pentru eroii săi un nou sistem de hrană. De pe urma lui, aceștia cresc incomensurabil, se profilează gigantic, cu însușiri sufletești desvoltate ca și cele fizice, pe cerul micimei omenești.

Sensul acestei utopii nu e o apologie a fizicului. Ci — caracteristică întregei opere a marelui autodidact, băiatul de magazin care era prins de stăpîn furișat prin subsoluri cu lectura în mînă și fugea la mamă-sa acasă spunîndu-i că el nu mai poate fără carte — e o apologie mai mult a intelectului. Creșterea omului pînă la zeitate, prin puterea inteligenței; înaripare lui cu toate apanajele puterei, prin progres, tehnică și civilizație.

Un alt utopist englez, George Bernard Shaw, merge în cultul inteligenței chiar mai departe. In «Back to Methuselah» (Inapoi la Matusalem) dînsul lasă să se întrevadă că rațiunea e un instrument atît de promițător de perfectibilitate omenească, încît desvoltată la maximum, ea nu va ezita să devină chiar un panaceu, un panaceu definind în cutia lui de lumină, care nu-i decât cutia craniană, toate tainele existenței, inclusiv taina tinereței fără bătrînețe și a nemuririi.

De ce încep cu aceștia? Ca să spun că Shaw și Wells, împreună cu Francezii pururi inteligenți — și numai atît.. (oh cette pauvre petite intelligence à la surface de nous même...) — înfățișează cu eleganțe de imperiu roman în decadență nu lipsite de ironic și grotesc, ultimele zile ale unui veac ce s'ar putea numi veacul grandoarei raționaliste.

E veacul 19. Veacul care a trecut și mai stărue printre noi, veacul lui Renan și Comte, pornit el însuși din faimoasa «Erklärung Periode» a veacului 18.

Dacă nu pornim de aci, dacă nu pricepem că veacul care a început cu raționaliștii și enciclopediștii și sfîrșește cu utopiile copilăroase ale lui Wells și Bernard Shaw, e virtualmente mort; și că un alt veac începe, e cu neputință să pricepem o iotă din retorica mîndră cu care un tineret de flacără se face trîmbiță și spadă ca să anunțe ziua de mîne.

Putem să reproșăm veacului trecut — înțeleg veacul raționalist, nu cel numeric — revoluția franceză (cum fac mai ales neamurile, protestante) sau revoluția lui Martin Luther (cum fac mai ales neamurile sudice, catolice); un lucru nu i se poate ierta: că a înlocuit sufletul cu rațiunea, crezînd o desvoltare în defect a omului, o hipertrofiere în abstract, în câteva noțiuni sterile (libertate, egalitate, fraternitate) și neverificabile cu nici un document real de vieață, un gigantism de oglindă concavă, menit să arate pe om cu capul mare cînd în fond îl are mic, sau nu-l are de loc... sau mai bine nu l-ar mai avea decît să apară prin el monstruos..

VEAC RAȚIONALIST— VEAC NAȚIONALIST

Gigantismului deformant al veacului raționalist, veacul naționalist opune gigantismul armonizant; gigantismului parcelar el opune un gigantism totalitar; gigantismului în intelect el opune gigantismul în spirit.

E gigantismul pe care tineretul de mine crește măreț ca să-l realizeze.

Marile dimensiuni pe care el se mișcă se pricep numai în lumina acestui gigantism. Fervorile lui, autoritatea cretină le poate ignora; dar orice retină inteligentă le vede egale numai cu fervorile primelor veacuri religioase, și cu fervorile primelor veacuri științifice.

Au căzut martiri atunci. Vor cădea și acum. Generațiile se desemnează cu umbra pe care o lasă după ele...

SPIRIT ȘI INTELECT, ȘTIINȚA ȘI VIEAȚA

Pun vina pe știință ca pe cea mai gravă proxenetă a tinerimei.

Ințeleg știința detașată de vieață, știința care e o simplă «funcție a intelectului» — cum o acuză și Walter Frank, cînd ea trebue să fie o funcție a spiritului, a tuturor acelor facultăți mult superioare intelectului, ca Voința și Credința.

Când tot un german, Ernst Curtius, vorbește de Restaurarea Inteligenței, pentru a scoate pe om din haosul desintegrărilor moderne, el nu face decît procesul acestei Inteligențe care a adus pe om la desintegrare și haos prin preamărirea lui — pe aripele individualismului — ca atom suprem în univers, ca primă și ultimă rațiune a existenței. Atomul deslănțuit — sub numele pedant de om — de biata inteligență, va trebui să fie atomul înlănțuit în spirit.

Inteligența singură, e haos și neputință.

Incadrată în Voință și Credință, Inteligența se încheagă și definește ca o spetează de triptic.

Inteligență, Voință și Credință, iată Sfînta Treime a tineretului de mîne, treimea permanentă a tinereței în spirit.

UNDE INCEPE NAȚIUNEA

Presupunînd că tineretul s'a clădit în inteligență, voință și credință, că el devine această sfîntă trinitate în mers, cum se va mișca ea pe fața noului veac?

Atomul deslănțuit al individualismului raționalist am spus că devine atomul înlănțuit în colectivitatea spirituală.

Ce este această colectivitate spirituală? E națiunea. Națiunea e spiritualizarea pământului din care am ieșit, în datini, vreri și credințe; sublimarea lutului în sînge și suflet colectiv și urcarea lui pînă la cer pe aripile unui crez totalitar.

NAȚIUNEA E PREFACEREA EROICA A GEOGRAFIEI IN ISTORIE

De aceia Rațiunea nu e de ajuns pentru a mulțumi un neam; fiindcă rațiunea n'are eroism; și n'are eroism fiindcă n'are voință și credință.

Pe când Națiunea, prin realizarea colectivității perfecte a atomului reintegrat; colectivitate de trecut, prezent și viitor (nicio știință n'are trecut; are numai puțin prezent și... și mai puțin viitor!); colectivitate de brațe și inimi în unison, de pasiuni ritmate cu acțiuni, elanuri arborate în ideal și credințe dimensionate pe brațele aceleiași cruci; prin această desăvîrșită colectivitate (mă rog, mai e vreuna?) Națiunea e însăși desăvîrșirea omului în Inteligență, Voință, și Credință.

SPIRITUL VEACULUI

Inteligența aplicată la vieața națională înseamnă constructivism. Voința aplicată la vieața națională înseamnă eroism. Credința aplicată la vieața națională înseamnă religiosim.

Nu știință pură, prin urmare, ci știință constructivă; nu voința de a face politică ci voința de a face eroism; nu credință în domnul prefect sau ministru ci credință în dumnezeul voevozilor tăi, iată tineretul și programul școlar al tineretului de mâine.

LA LUT NOU, OLARI NOI

Un mare pedagog spune: «Fiecare epocă se identifică prin o filosofie care dă omului puterea de a turna lumea din nou, sub forma acelui lucru care se numește cultură».

Filosofia noului veac e tocmai acest constructivism eroic-religios.

Ea va turna lutul în oale noi.

La o parte cu oalele crăpate, oalele dogite, oalele de noapte ale intelectualismului steril. Cartea pe care o va ști studentul de mine o va ști și țara. Nu, ca azi, cel mult partidul, sub forma așa numitelor ideologii de club, menite să furnizeze diplomaților ratați ai apusului patalamale noi, productive de consilii de administrație și portofolii ministeriale.

Țara se va așterne de munca inteligentului de mine, în poduri și diguri, turnuri și avioane, holde și cuirasate; invenția va urca pînă la cer și literatură va cobori pe pămînt. Din vidul dadaist și futurist, ateic și nudist al gîndirei contemporane ne vor pica istovite hiper-intelectualismul, hiper-estetismul, hiper-feminismul care au subțiat rasele cu decadentism, și o nouă rasă va apărea ca să afirme principiul viril al vieței.

Männerbund und Wissenschaft! strigă Bäumler cu chiar titlul faimoasei sale cărți.

Știință și bărbăție, — sau de nu, mai bine nimic! e împerecherea din care se va zămisli inteligența tineretului de mâine.

LA STUDENȚI EROICI, UNIVERSITAȚI EROICE

Dacă știința viitorului trebue să se întemeieze pe eroism de neam și religiozitate întru Hristos, universitățile nu vor avea decît să se conformeze.

Având în vedere că orice epocă nouă s'a învrednicit cu o educație nouă (pentru tineretul studios și mai ales pentru profesori) și că dela Americanii George Washington, Benjamin Rush și Thomas Jefferson și sforțările făcute după 1776 de a se da un sistem educațional Americei după spiritul ei național, și pînă la cantacuzinii și brîncovenii noștri care au pătimit cu evangheliile și hronice pentru poporul nostru, totdeauna cultura n'a avut alt rost decît să perfecționeze pe om înăuntrul națiunei, socotesc că trebue șters din prea încărcatul curriculum universitar vreo 250 de discipline așa de roase de molii că aproape nu se mai văd și ale căror resturi dacă le-ai așeza la desert pe masă ar mirosi cu mult mai rău ca orice bucată de Gorgonzola.

In schimbul acestor discipline aș creia următoarele catedre de autohtonism:

1) Dacismul, în alcătuirea spiței noastre bărbate.

2) Voevodalismul, ființa și caracterul lui de neam.

3) Ideia de rasă și de națiune, ca opusă ideii marxiste.

4) Ateismul, sau cum se poate nenoroci un neam.

5) Eroismul, ca practică dela zi la zi.

6) Anti-semitismul, ca practică de zi și noapte.

7) Politicianismul, sau ceiace a fost acum zece ani.

8) Istoria Artei de a termina politicos cu oamenii mari care au trecut de 60 de ani.

Etc. etc...

Apropo! Raportor îl voi avea pe Iancu Nistor, senator de drept...

Iar ca Motto la noul proect de lege voi pune cuvântul lui Herder: «Incue spiritul vremei unde vrei: în chilii, turle, beciuri sau sertare. El va scăpa de ori unde...».

...Și se va realiza în tineretul de mine...

Dragoș Protopopescu

Colindând în lung și'n lat țara în 194[7]

Părăsind Bucureștii

Ascensorul mă coboară; lin, ca un vis. Una din mașinile «Bunei Vestiri» mă așteaptă la scară. Din clipa în care am părăsit palatul ziarului nostru, m'au copleșit amintirile. Și stăruie aducerile aminte, ca o povară în suflet, în minte, în toată ființa mea.

Mi-aduc aminte... Acum vreo 14 ani, într'o vijelioasă luptă pentru dreptatea Moților, am cutreerat, sat după sat, cărările care urcau din durerea lor, — rugăciuni scrise pe inima munților, — spre toate zările istoriei și ale justiției.

Spre istorie pentru a chema martorii de sânge și jertfă.

Spre justiția, pentru a cere dezlegare de năpraznice însângerări.

La Cluj, ne aștepta visătorul acela unic, — pe cât de mare, pe atât de frământat, uriaș în visuri și uriaș în dureri—: Amos Frâncu. Ne încălzia cuvântul lui înaripat. Ii sorbeam lacrima durerii. Sabia glasului său de tribun moțesc despica liniști apăsătoare.

O, de câteori...

Mașina a stopat. Mi-am împachetat toate amintirile, le-am urcat, alături de mine în trenul fulger, am despicat, așa, îmbrățișați, munții și, într'un nesfârșit treer de icoane am ajuns la Cluj.

O metropolă românească mode[rnă]

Ce splendid oraș e Clujul acesta... Oridecâteori mă poartă pașii pe străzile metropolei ardelene, trebue să cobor, în străfundurile sufletului, în semn de salut, steagul omagiului.

Oraș de slovă și cultură românească, incrustat în ctitorii universitare și vlădicești, Clujul este peisaj de gând și suflet românesc.

Nu mai vezi afișe cu limbă românească torturată, nimeni nu mai aruncă săgeata gândului sirdin spre inima românismului.

Oraș liniștit, exact așa cum a fost acum zece ani. Și totuși e o altă liniște. E românească liniștea astăzi. Nu se mai continuă o liniște comandată, o liniște de aspect medieval, la dispoziția conților cu averile, cu neamul și cu emblemele în asfințit. E o liniște zidită de furtuna sufletului românesc acum.

Iată, un paradox reportericesc în aparență. In realitate un mare adevăr.

E o liniște pe care toți au oferit-o istoriei.

Până la plecarea trenului de Turda, mai am câteva ore. Le petrec colindând străzile Clujului. Alături și în jurul universității, se ridică, uriașă și luminată, Cetatea Universitară.

Mi-aduc aminte de anumite visuri universitare de demult, îngenunchiez pe lespedea unei amintiri din tinerețe și o pornesc haihui. Vizitez clinicele, mărite, înălțate spre soare. Laboratoare și biblioteci, Dispensare model. Și, pretutindeni, numai avânt și cuvânt românesc.

In fața catedralei ortodoxe, se ridică, majestuoasă, statuia lui Avram Iancu.

Insorit, cu privirile de fulger și spadă de justiție istorică, furtunatic și vijelios, domină piața Operei. Catedrala, — rugăciune în fața lui Dumnezeu. Teatrul Național, — altar de artă. Palatul justiției... Și furtuna aceasta de stânci care încadrează statuia lui Iancu.

Uite, de după stânci, răsar chipuri năpraznice de moți. Și ape învolburate se prăvălesc deavalma, la picioarele statuei. Se face seară. Și cum cade lumina din reflectoare, lumea aceasta de bronz și de piatră vorbește.

Iancu, uite-l, scoate fluerul și cântă. Alt cântec. De măriri și împliniri...

Drum spre țara Moților

In fuga trenului deslușesc sate frumos zidite.

Bisericile sătești ivesc turle de slavă.

Dealungul căii ferate trec săteni bine îmbrăcați. Unii vin dela târg, alții se 'ndreaptă spre oraș.

Călătoresc în clasa III-a. O curățenie exemplară dă vagonului un aer de noblețe liniștită. Intr'un colț, un preot face slujbă de tălmăcitor al vremii. Intr'altă parte, un învățător tânăr — flăcău bine legat, cu optimismul revărsat în priviri — citește, cu glas tare, dintr'un ziar,

Ascultă un grup de Moți, cu fețele transfigurate de credință.

La Turda mă opresc puțin. Pentru o clipă de închinare în fața statui lui Rațiu. Peste câteva ceasuri, cu trenul de munte, voi ajunge în inima de veacuri a Țării Moților.

Satele se aliniază frumos, în cascade de lumină. Stuful a dispărut. Numai bisericuțele de demult au rămas, pentru unica lor frumusețe artistică.

Trec nesfârșite care moțești, secondate de veselie și cântec. Codrii care azi sunt toți ai Moților cântăin freamătul brazilor. Gorunii s'au trezit și cântă. Doinesc Moții. Țara Moților e scăldată 'n lumină.

La Câmpeni

Orășelul acesta este de nerecunoscut. Clădiri mari se ridică pretutindeni. Un gimnaziu pentru copiii Moților. O uriașă fabrică de jucării în centrul târgușorului. Cazarma unui batalion de vânători de munte. Vizitez dispensarele. Orășelul este centru de plasă sanitară model. Undeva, în centrul Câmpenilor, se zidește o biserică. Unii suie cărămizi pe schele. Alții frământă lutul. Dincolo, o echipă toarnă ciment. Preotul lucrează și el.

Un profesor dela gimnaziu cară cărămizi.

Toți cântă. Spre soare, pleacă avioane de gând construcție și melodii desprinse din simfonia muncii.

Un moment impresionant. Trece batalionul de vânători de munte. Ziditorii bisericii salută cu sfințenie. Armata muncii salută armata hotarelor neclintite. Vânătorii de munte vin dela instrucție și cântă. Ziditorii își contopesc sufletul în armonia aceluiaș cântec.

Stau de vorbă cu preotul. Tălmăcim în fapta de azi cronicele de demult și măritele visuri voivodale.

Batalionul se pierde, odată cu ziua, pe străzile târgului.

Asfințitul cade, în reflex de raze carmine, peste toată întinderea.

Preotul mă roagă să-l scuz.

Mănăstirea de Argeș crește în fața mea, cu toată legenda ei din veacuri...

Ziditorii încep rugăciunea de seară. Cântă...

Spre alte zări moțești

Pasul meu însetat de zări și sate noui, mă poartă mai departe...

Alerg spre ținutul băeșilor. Imi ies în cale șteampurile și rostesc povești îndădite cu aur scos din albia râurilor.

Am mai trecut pe-aici. Și mi se pare nespus demult de-atunci. Parcă au trecut anii în neștire.

In vremea primului meu popas în apropiere de Roșia Montană, tunăne de albii, plângeau dureri și tăeau pornirile înviforate.

Azi, soare, cântec și aur stăpânit de Moți.

Doina învăpăiată răsună pe piscuri de munte, prin văi și peste seuri. Se frământă în sânul apelor. Freamătă în adânc, acolo, în nisipul cusut numai în fire de aur.

Vreme de aur... Țară de aur... Doină nouă, doină de jar, doină împlinită.

Pe vremuri, aici au fost...

Sate pierdute pe muchea dealului, pe șoldul munților ori în nesfârșite văi. Mi-aduc aminte de un peisaj crepuscular pe care l-am întâlnit acum zece ani. Căsuțele umile, pierdute sub coperișul de stuf, povestiau anemic, ceva din drama aripilor frânte.

Copiii mureau cu zilele primăvăratice. O pasăre funebră bătea din aripi peste întreaga țară a Moților. Mi-aduc aminte...

TUBERCULOZA prindea copilașii de mână, îi amăgia și-i cobora în tăcerea sicriului.

MI-ADUC AMINTE...

Sifilisul punea lumânări pentru primăverile Moților, în ferestruicile colibelor... Și colibele erau cimitire.

Și iată, azi, cresc legende

Baia de Criș. — Icoană însorită. Bradul, — o minune. Țara Zarandului, — împlinire. In Masivul Vlădeasa, 40 de dreptăți au încununat viața a patruzeci de sate. In Alba la Abrud, — cresc împlinirile. Drumuri de țară, trainic pietruite. Drumuri de țară, — orânduite de mâna Moțului. Fabrici și sarării. Codri și harnici cioplitori. Dispensare și școale pentru neamul Moților.

Oriunde mergi, ori încotro te îndrepți, pe orice cărare de codru, la răscruci de drumuri ori în inimă de păduri, vine dreptatea și-și dă binețe. Vine mulțimea și te salută, tălnești o troiță și te 'nchini.

La Țebea, nu mai rătăcesc umbrele...

Spre Țebea am plecat din Baia de Criș.

Pe drumul de țară care șerpuește spre cimitirul Prefectului dela 1848, pasul mă poartă din nou în ritmul amintirilor. Mă simt dator cu un popas.

In stânga drumului de țară care pleacă din Baia de Criș spre Țebea, sub lespedea unui mormânt, doarme somn etern Amos Frâncu. Bălăriile nu mai întunecă zările sfinte ale cimitirului.

Bălăriile nu mai întunecă zările sfinte ale cimitirului.

«Nenea Amos» doarme liniștit. S'a împlinit scriptura istoriei.

Testamentul marelui Rege Ferdinand I, ziditorul, înscris pe lespedea mormântului dela Curtea de Argeș, a fost executat:

«Tot ce v'au luat Regii Ungariei Moților, fraților, vă va da cu două mâini România și Regele ei nemuritor».

Ajung la Țebea. Gorunul lui Horia, încărunțit de vremuri, privește ridicat peste veacuri, semnele izbăvirii.

Stejarul lui Iancu e verde. Vântul suera o baladă eroică prin coroana lui de voinic. Mă plec cu surile, cu tinerețea, cu amintirile, cu toate viforniițele potolite ale sufletului, la rădăcina lui. Ingenunchiez. In altarul eroic al poveștei seculare, din morminte, se ridică risipe făclii de slavă.

La miezul nopții se sfătuiesc bunii. Binecuvântă zările românești. Cadrii, în miresme de tămâie, vestesc, epopeie, despre furtuna ce s'a potolit...

Intr'un sat de Moți

La Icoana Preacuratei, arde candela de veghe. Ciubărarul, gata de drum, își îmbrățișează odrasla. Mama își învață copoilașul să slovenească ruga de seară:

«Inger, îngerașul meu,
Roagă-te lui Dumnezeu»...
— Rămâneți cu bine!
— Drum bun!

Și ciubărarul pleacă în noapte. Are pâine. Și odihnă are. Pleacă însă, pentru că-i este drag drumul. Și munca îi este dragă.

Cântecul lui sparge liniștea codrilor:

«Munții noștri aur poartă,
Nu cerșim din poartă în poartă».

La troița dela răscruci, se oprește. Un scurt popas. Pentru odihna murgului.

Moțul scoate cuțitul și crestează pe coaja unui stejar: Plecat-am eu, Dumitru Todea din Albac, pe drumul de țară, în anul Domnului una mie nouăsutepatruzecișișapte».

Valeriu Cârdu

Lacul Roșu în Cheile Bicazului

România turistică din 1947

România: Frumoasa țară a turismului

Suntem la sfârșitul lunii Martie a anului 1947. Se apropie sezonul băilor și marile organizațiuni și întreprinderi de turism din țară fac ultimele pregătiri, pentru a pune la dispoziția numeroșilor streini ce își anunță vizita în grupuri, cele mai perfecte mijloace de comunicație și cele mai avantajoase posibilități de trai.

Ziarele din ultimele zile comentează favorabil dispozițiunile de caracter general, date de secțiunea bancară a «Companiei Naționale Română de Turism», (Societate creiată cu cinci ani înainte de către Regia Autonomă C. F. R. și Oficiul de Turism, al cărei capital atinge suma de cca 500 milioane lei în care se include și acoperirea unei cote din acțiuni de către Ministerul Comunicațiilor), tuturor agențiilor sale din țară, cu privire la modalitatea de convertire a monetelor streine aduse de vizitatori, în lei.

Sunt dispozițiuni ce se transmit deaitfel și întreprinderilor mari particulare de acest gen, pentru a se unifica serviciul de schimb al valutelor streine și a oferi numeroșilor vizitatori o deplină siguranță pentru convertire. Se evită în acest mod specularea diferențelor de curs.

Comunicările Companiei de Turism făcute presei la începutul lunei Martie, lasă să se înțeleagă că aceste venituri au fost afectate precum urmează:

1) La instalarea unui nou funicular, (cele două existente s'au dovedit a fi insuficiente, cu ocazia campionatului internațional de ski ce a avut loc în iarnă la Sinaia) ce ar urma să parcurgă ruta Sinaia-Stâna Regală-Vârful cu Dor-Omul.

b) pentru ridicarea a câtorva noui clădiri-hoteluri în principalele localități balneare, în prim plan figurând Balcicul, care, după cum se știe, s'a bucurat anul trecut, în sezon, de vizitele unor personalități streine venite aci să-și petreacă vacanța.

c) pentru ridicarea unui palat propriu al birourilor «Serviciului de Informațiuni Turistice al României» ce va trebui să se organizeze independent de C. R. T. și a cărui activitate se va îndrepta în special spre exacta îndrumare a călătorilor streini sosiți în grupuri la noi. Numita instituție este de altfel în strânsă colaborare cu C. R. T. și funcționează sub controlul direct al acestei companii de aproape 4 ani necesită însă în urma desvoltării turismului, un palat propriu.

și înfârșit

d) pentru înființarea a patra noui birouri de turism în străinătate, filialele C. R. T.-ului în orașele: Istanbul, Belgrad, Atena, Sofia, aceasta în urma fericitelor experiențe făcute până în prezent cu biurourile ce au luat ființă acum doi ani în Paris, Berlin, Londra, Zurich, Praga, Varșovia.

Activitatea prodigioasă a acestor birouri de turism a influențat asupra călătorilor ce ne-au vizitat în ultimii doi ani țara. Mai mult; aceste birouri au organizat din centrele unde au fost înființate, călătorii colective, oferind participanților condițiuni de voiaj avantajoase. Este doar cunoscută eftinătatea produselor alimentare în țara noastră. Nu avem concurență din acest punct de vedere.

Cele de mai sus au apărut deja în cotidianele din Capitală și fiecare ziar s'a grăbit să înregistreze aceste fapte perfect normale.

Iată însă că gazeta de specialitate «Turismul», editată de O. N. T. anunță o senzațională hotărîre a acestui minister, prin care (în legătură cu ministerul Aerului și Marinei) va achiziționa 20 de hidroavioane ușoare tip «Turism». Aparatele achiziționate de O. N. T. vor fi depuse în hangarul din Constanța, iar imediat după începerea sezonului se vor deschide cursuri de pilotaj.

Oricine va putea, în timpul cât își va petrece vacanța la Constanța, contra unei sume minime să învețe a pilota un hidroavion ultimul tip «Turism».

Evident că toate veniturile din exploatarea avioanelor vor fi încasate de O. N. T. care, după planul întocmit de specialiștii ministerului, va putea să-și amortizeze investițiile făcute în mai puțin de 5 ani. In acest timp însă câți tineri își vor desăvârși aptitudinele lor de piloți, aptitudini ce oricând vor putea fi întrebuințate în serviciul patriei?

GH. TOPA

Agricultură - Industrie - comerț

Naționalismul economic începe cu organizarea agriculturii

Naționalismul începe și pare o acțiune sentimentală, tinde însă și se străduie cu o acțiune în fapt. Naționalismul nostru apare integral fiindcă înzumează și rezolvă problemele de viață ale românului.

Naționalismul românesc dela o reacțiune sentimentală foarte prețioasă și inițiatoare, a trecut prin faza meditației și astăzi își codifică un program de realizări prin decantarea sentimentelor și a doctrinii.

In această țintă, noi vom aduce o nouă apăsare în ordinea economică prin reintegrarea națiunei în patrimoniul avuției naționale, reintegrare care nu înseamnă numai proprietatea pământului, ci și beneficierea de pe produsul prosperator al acestui pământ.

Rânduiala va începe întâi cu agricultura, nu numai fiindcă reprezintă categoria economică principală a Statului nostru, dar mai ales fiindcă această preocupare aparține unei clase profesionale covârșitor de românească, nici nu se poate spune clasă, fiindcă monopolizează în conținutul ei toată istoria și toată făptura noastră românească, noi înșine intelectualii acestei țări fiind țărani în prima generație.

Țărănimea și agricultura noastră suferă astăzi de toate păcatele pe cari le cunoaștem îndeajuns și cari sunt cuvintele de tânguială care demoralizează și nu întremează, care sunt constatatoare și dau potențialul incapacității unui Stat.

Statul nou nu cunoaște această noțiune a tânguielii fiindcă el se inspiră dintr'o concepțiune viriloasă «încrederea în neamul său», el rezolvă, având ca premisă interesul obștesc și nu interesul individual, politic, care subordonează și lunează colectivitatea.

Astăzi avem o anarhie în producția agricolă fiindcă aceasta este consecința firească a anarhiei care domnește în organizarea agriculturii, avem 5—6 instituțiuni agricole, care funcționează aproape în acelaș județ, cu acelaș scop, care grevează pe de o parte contribuția Statului fără efect, dar reușește perfect să încurce lucrurile.

De pildă: s'a înființat un nou Institut Național de Credit Agricol, care în funcționarea lui va lucra cu unitățile cooperative gradul I, cooperația având în acelaș timp o instituție centrală cu scopuri identice de credit «Banca Centrală Cooperativă», când firesc ar fi fost ca să se consolideze această instituție, dar nici într'un caz să se sfideze acest principiu elementar și rațional al organizării ca noul Institut de Credit să lucreze direct cu unitățile care sunt în subordinea Băncii Centrale Cooperative.

Ceeace a condus înființarea unui nou Institut de Credit au fost interesele subiective, care sacrifică mai totdeauna interesele colectivității.

Statul nou, care-l trăim astăzi prin necesitatea lui, va aduce în direcția organizării agriculturii o nouă politică agricolă și agrară.

IN POLITICA AGRICOLA, *se va ajunge la organizarea și raționalizarea producției pentru a ieși din această rușine națională situându-ne cu cea mai mică producție la hectar, și în această direcție Statul unitar în spirit și în concepție va putea oricând să scoată din raftul capacității technice elementele necesare pentru această organizare.*

Avem astăzi o știință agricolă, care așteaptă să prindă sămânța în brazda țărănească.

IN POLITICA AGRARA, *se va da o organizare socială agricultorilor pentru a corespunde la chemarea reformatoare a Statului clădit din mintea și brațele noastre, care va tinde la consolidarea și progresul țărănimii sub toate raporturile.*

Noi vom elibera țărănimea numai prin ceeace a înfăptuit reforma agrară, fiindcă dintr'o iobăgime teritorială avem astăzi o iobăgime a fiscalității, a schimbului de produse, a politicii vamale, comerciale, etc., ci vom restabili valoarea țărănimii noastre prin valoarea produselor ei, care nu poate fi decât egală cu valoarea oricărei munci.

D. profesor Manoilescu a spus un mare adevăr, un adevăr care rămâne și care inspiră o întreagă politică agrară: «Cu munca țăranului de 10 zile se plătește munca industrială streină făcută într'o zi». — Iată un act de iobăgie și încă de iobăgie națională.

Munca țărănească își va găsi echivalentul și ca valoare și aceasta dă eticheta țărănismului nostru, care înobilează țărănimea prin ridicarea valorii muncii la acelaș nivel.

Dar această bună stare economică își definește și un alt scop fiindcă prin ea se va ajunge la o organizare a higienii, a culturii, a edilității satului.

In arhitectura armonică a Statului naițonal, burghezia, clasa de mijloc care astăzi este streină, va fi o burghezie rurală, care va stabili armonia și circulația între cele două clase existente: a intelectualității și a țărănimii.

TOATA STRUCTURA STATULUI NOU IȘI VA AVEA DREPT CATAPETEASMA DE INCHINACIUNE ȘI DE ATENȚIE «SATUL ȘI AGRICULTURA ROMANEASCA».

Virgiliu Gavrilescu

Fundamentele economiei românești de mâine

Oricât s'ar părea de straniu, de neconform mentalității americane, revărsată și asupra vechiului continent, — în pragul lichidării până mai ieri, — cred că greșit s'au căutat soluțiile problemelor mari economice în planul strict economic. Cele mai ingenioase soluțiuni au falimentat și numai „*Vremea*", cu misterioasele ei puteri, se pare că a mai potolit din furia cataclismului ce se desfășură din Pacific până'n Mediterană.

Sunt alte puteri, uitate sau eliminate cari împotriva tehnicității noastre uimitoare, dirijează viața economică și sunt în măsură să o și organizeze. Intrevăd aceste puteri, acționând negativ sau pozitiv, în câteva experiențe mari, urzite sub privirile noastre. Aceste experiențe au pornit dela reacțiunea împotriva haosului, în care se trezise lumea după marele războiu.

Sub două linii prime s'a exercitat reacțiunea:

1. O primă exagerată, violentă, reacțiunea bolșevică;
2. O primă moderată, aproape evolutivă, reacțiunea naționalistă.

1. In Rusia, bolșevicii au reacționat cu temperamentul slav și utopismul iudaic. Pentru a înlătura consecințele nefaste ale capitalismului au suprimat: *proprietatea privată*, adică au scos de sub puterea individului cei trei factori ai producției și i-au trecut comunității proletare, reprezentată de Stat, un Stat tiranic și biurocratic; au suprimat bisericile și creștinismul, pentru a înlătura *parazitismul teocratic*; propovăduiesc desființarea militarismului și devalorizarea hotarelor dintre națiuni spre a nu mai face posibil *parazitismul militar*. Suprimând proprietatea privată, au suprimat și liberalismul economic, producția și schimbul liber, Statul asumându-și monopolul producției și comerțului, adică au suprimat *parazitismul ideologic*. S'a exagerat în mod dezastros. Rușii au făcut — îmi permit comparația — întocmai ca sinucigașii, cari distrug resorturile vieții, crezând că se vindecă de o tortură fizică sau morală.

Ei au voit să distrugă ceeace constituie esența permanentă și nobleța ființei umane: *instinctul de proprietate, instinctul religios, instinctul național, instinctul libertății*.

Au procedat brutal, slavic.

2. Cealaltă reacțiune este mult mai înțeleaptă. Ea urmărește o corectare a capitalismului, o suprimare a exagerărilor sale, cari au condus la dezastrul războiului, crizei și șomajului. Cum? Ei bine, aci este interesant. Nu *suprimând*, cum au făcut comuniștii, ci *întărind, reașezând* în firească lor matcă acele instincte de bază ale ființei omenești:

a) Să începem cu *dreptul de proprietate*. In locul națiunii romane de „*jus utendi, fruendi et abutendi*", în locul acestor depășiri a limitelor naturale în cari se exprimă instinctul proprietății și care servește ca punct de plecare și justificare a acelui satanic „*lucrum in infinitum*", câștig fără margini, în Italia se restaurează ideea proprietății funcție socială, a proprietății ca un „*jus procurandi et dispersandi*", un drept, o obligație de a administra optim bunul-proprietate și de a da societății maximum de valori. Acesta este cuprinsul proprietății din timpul Evului mediu, epoca în care creștinismul a exercitat o influență dominatoare.

Grație creștinismului noțiunea proprietății private s'a menținut în limitele ei firești, grație corectărilor aduse de creștinism nu s'au înregistrat în Evul mediu, exagerările pe cari epoca modernă le-a văzut. Noțiunea proprietății medievale, este astfel definită de *R. Gonnard* (Histoires des doctrines économiques-: „Bogăția trebuie să se explice și să se justifice prin serviciile sociale; ea nu trebuie să fie un mijloc de a se deda la un gen de viață leneșă, „*contrară legii divine*". A concepe astfel dreptul de proprietate înseamnă a-i *reînsufleți*, a-i așeza pe granitul bazei naturale.

b) Impotriva exagerărilor posibile ale dreptului de proprietate se ridică astăzi din nou *creștinismul revitalizat*. In statele cari au înțeles altfel decât comuniștii regenerarea, Creștinismul este așezat în vechile-i drepturi. Am văzut ce admirabil corectiv al excesului parazitar a constituit creștinismul în Evul media.

Ceeace-i mai curios, acolo unde materialismul bântuie mai puternic, în U. S. A. s'a auzit cel mai impresionant apel. Unul dintre t..anii reacțiunii sănătoase, Președintele Franklin Roosevelt, se adresează astfel poporului yankeu:

„Creștinismul s'a născut la o epocă, în care distanțele ce divizau oamenii erau profunde, în care linii foarte nete separau pe cuceritori de cuceriți, o castă de alta...

„Bunii creștini desfidau morala păgână a Romei și Atenei, noi suntem gata să desprindem *morala păgână*, care a creiat enumite aspecte ale faimoasei noastre civilizații moderne... *Da, bisericile constituiesc astăzi cea mai mare forță capabilă să lupte contra setei moderne de câștig* și ele pot contribui mai bine decât orice altă societate să răspândească noua filozofie a guvernului".

Creștinismul constituie frâul necesar, care ține pe drumul drept ambițiile păgâne de îmbogățire în infinit, prin excese și abuz.

In Italia, Mussolini a restabilit, după zeci de ani, armonia între Vatican și Stat și a repus biserica la loc de frunte. In Germania, mișcarea religioasă este foarte pronunțată: național-socialismul a înregistrat și *o epocă de efervescență religioasă*.

c) Trecând la al treilea *instinct*, cel național, vom constata că exagerările lui au condus la militarism, imperialism economic, la războiu. *Naționalismul*, conștiința cultivată sau sentimentul viguros al participării la viața unei colectivități cu acelaș trecut, moravuri, credințe, limbă, fixată pe aceeaș de veacuri țară și având un destin propriu, naționalismul numai este astăzi un păcat. In locul *individualismului*, care transformă lumea într'o *massă* de unități conduse numai prin resortul interesului material, economic, naționalismul vine și constitue al *doilea corectiv*, după creștinism, un corectiv mai sesizabil, care capătă chiar forme exterioare, de coercițiune.

Naționalismul presupune o adeziune liberă la disciplina unei comunități de sentimente și interese, deci liberă renunțare la exagerări individualiste.

Naționalismul pune deasemeni o limită în spațiu tendințelor de expansiune și aceasta are efecte salutare. In primul rând, o integrare a activității individuale în efortul național. Conștiința solidarității efortului personal, pentrucă e subordonat interesului național.

Apoi aplicarea asupra a ceeace avem ca posibilități materiale, o întoarcere spre țara proprie pentru valorificarea sa optimă, prin controlul efectiv al producției și repartiției de către Stat, la început, de către diversele profesiuni organizate, mai târziu.

E ceeace se face în Statele-Unite, Germania, Italia, Portugalia. Acolo se precizează activ forțele noui, sub regimul cărora se desvoltă înalt viața economică. In acest cadru spiritual, etnic și politic, economia națională poate fi organizată și controlată efectiv de Stat. Un stat puternic și cu prestigiu, un stat reprezentat de o elită, pătrunsă de imperativul acestor puteri. Statul acesta are la dispoziție două forțe: partidul unic, purtător a noi spiritualități și armata profesională.

Tendința statului puternic este totuși de a se retrage apoi treptat din viața economică. După ce va realiza organizarea temeinică, durabilă a producției, a categoriilor profesionale de producție, el va face loc corporațiilor. Totuși nu vom avea un *stat corporativ*, un stat expresie politică a corporațiilor. Statul trebue să poarte o misiune, un ideal, care nu se limitează numai la organizarea rațională a complexului economic național.

In fața economiei românești se deschid trei perspective: 1. statu-quo, care înseamnă cea mai desăvârșită [illegible] și [illegible] de organizare. Oamenii, cari se pretind liberali, practică un intervenționism, lipsit complect de unitate: la noi fiecare ministru are sistem propriu.

2. *Demagogia țărănistă, care înseamnă bolșevizarea economică a țării, prin invenția statului țărănesc, stat de clasă și fără orizonturi.*

In ambele eventualități, politicește statul rămâne slab, pradă coteriilor de interese, fără axa unui partid cu o înaltă și eroică spiritualitate.

3. *Insfârșit, perspectiva legionară.* O economie dirijată de un stat puternic reprezentat de elită, care trăiește noua spiritualitate. Economia, dirijată în direcția interesului general și național, de un stat sever, implacabil, care să lovească crud întreg putregaiul, să facă simțită întreaga țară, până în cel mai ascuns ungher, prezența unei forțe puternice. Economia dirijată în sensul unei mai mari diferențieri, a valorificării imenselor bogății ale acestei țări și calităților adormite ale acestei nații. Aceasta, concomitent cu renașterea isvoarelor de viață spirituală în neamul nostru. Perspectiva aceasta ultimă țintește spre un final, în care direcția vieții economice să se facă dinăuntru, liber și perfect, fundată pe eternele valori umane, revitalizate.

Alexandru Sever

Dela blocul comercial și industrial

Comitetul central al Blocului comercial și industrial, s'a întrunit eri într'o importantă ședință la sediul său din calea Victoriei 29, în prezența unui mare număr de comercianți și industriași.

A prezidat d. *Tănase Stoicovici*, care schițând ședința, a spus că, comerțul și industria mare și mică, este factorul hotăritor în cumpăna greutăților și sarcinelor generale ale țării, și cu toate acestea nu numai că nu este îndrumat și ajutat, spre a putea să-și îndeplinească rolul său în economia națională, dar restricțiunile și sarcinile noui ce i se pregătesc, tind să-i îngrădească libertatea cu desăvârșire. Vorbitorul a propus să se facă demersuri către forurile superioare de conducere, spre a le arăta situația reală a comerțului și industriei și a cere măsuri de îndreptare; iar pe de altă parte apelează la solidaritatea neguțătorilor și industriașilor, căci numai federalizarea tuturor organizațiunilor profesionale neguțătorești ar mai putea pune capăt acestei grave situațiuni.

Au luat apoi cuvântul d-nii: *I. Anastasiu Peleanu, Gh. Costea, Octav Sajlr, Alexe Luchian, N. Petrescu*, inginer *Gr. Zarafescu, Ion Chiriac, Kimon Velleu, Marin M. Constantinescu, St. Drăgan* și *Gh. Matei*, care, rând pe rând, au descris groaznica situațiune a acestei clase și au făcut propuneri de îndreptare.

Oratorii au mai evidențiat că, cea mai mare parte din neajunsurile de azi, se datoresc amestecului printre neguțători, a unor oameni care nu au nimic comun cu nevoile și cu aspirațiunile acestei clase.

D. *Ion V. Amza*, secretar general, vorbind în acelaș sens și pentru a învedera necesitatea solidarității profesionale, s'a referit la declarațiunile făcute acum câtva timp de d. ministru Valeriu Pop., la Cluj, care între altele, a spus: „Doresc o conlucrare sinceră între toate organizațiunile industriale și comerciale, pentru ridicarea dinamismului economiei naționale, bază a existenței oricărui popor".

Tot în acest scop,, vorbitorul arată rezultatele bune pe care le-a dat impresionanta manifestare simultană a tuturor organizațiunilor profesionale, pe timpul ministeriatului d-lui profesor *Mihail Manoilescu*, la finanțe, care apreciind importanța demersului colectiv, a desființat legea impozitului pe cifra de afaceri pentru comercianți.

Teroarea fiscală în județul Putna

FOCSANI 22. — In întreg județul Putna se observă de câtva timp o adevărată teroare pornită contra acelora care sunt în urmă cu impozitele

Astfel pe când agentul sanitar C. Anton era plecat de acasă s'a prezentat la locuința sa perceptorul V. Manolache din com. Călieni care a cerut soției și fiicei să le achite niște dări restante. Femeile neavând însă bani au rugat pe perceptor să aștepte până va sosi bărbatul. Perceptorul însă bruscându-le a luat toate hainele care le-a găsit în casă lăsându-le numai pe acele cu care erau îmbrăcate.

Administrația financiară din Putna trebuie să ia măsuri pentru ca aceste samavolnicii să nu se mai repete. Deasemeni ministerul de finanțe să ia măsuri urgente împotriva agenților care fac exces de zel.

O manifestație patriotică a meseriașilor

O delegațiune a „Uniunei generale a meseriașilor din România" în frunte cu d. *Teodor Ionescu*, președintele acestei organizațiuni, s'a prezentat eri la orele 12 a. m. d-lui *Ioan Nistor*, ministrul muncii, căruia i-a prezentat un memoriu documentat asupra cauzelor pentru care „Uniunea" se opune la ridicarea cotelor de asigurare, cerând și modificarea legei, dând soluțiuni asupra felului cum „Uniunea" înțelege de a se face față cheltuelilor generale cu actualele cotizațiuni.

D. ministru Nistor a luat în considerațiune memoriul meseriașilor unioniști, dând dispozițiuni ca acest memoriu să fie desbătut în adunarea generală a Casei Centrale a Asigurărilor Sociale, ce va avea loc în dimineața zilei de Duminică 28 Martie crt.

Cheile Dâmbovicioarei

Inființarea regiei mixte pentru industrializarea inului și cânepei

Hotărîrile delegației economice a guvernului

Aseară s'a întrunit la ministerul industriei și comerțului, delegația economică a guvernului, subt prezidenția d-lui I. Inculeț.

In urma discuțiunilor avute, s'a hotărât ca să se înființeze o regie mixtă publică pentru industrializarea inului și cânepei.

Capitalul acestei regii va fi subscris 65 la sută de stat iar restul de 35 la sută de particulari.

In conducerea regiei vor intra opt delegați ai particularilor și: un delegat al ministerului de finanțe, un delegat al ministerului agriculturii, unul al ministerului apărării naționale și unul al ministerului industriei și comerțului.

După aceasta, d. Valeriu Pop, ministrul industriei și comerțului a făcut o expunere asupra balanței noastre comerciale, arătând că pe anul trecut s'a realizat un excedent de 9.158 milioane lei și că pe lunile prime ale acestui an exportul nostru este în continuă creștere.

Fața de această situațiune, regimul comerțului exterior nu poate fi modificat.

Singura problemă care comportă o situațiune deosebită este aceia a aprovizionării cu materii prime și semifabricate și a asigurării stocurilor necesare.

In această privință se vor lua toate măsuri necesare.

După terminarea delegațiunii economice, s'a dat presei un comunicat în sensul celor de mai sus.

Aprobările de import în supra cotă

Termenul pentru depunerea cererilor de import în supra-cotă, expirând la data de 25 Martie crt., direcția reglementării comerțului exterior a dispus ca secțiile de import să procedeze la centralizarea tuturor cererilor în supra-cotă, făcându-se tablouri separate pe: articole vamale, țări și cantități, precum și pe felul importului, industrial sau comercial.

Aceste cereri, vor fi rezolvate în bloc, în zilele de 26 și 27 Martie, de către comisia specială, având-se în vedere disponibilul alocat pentru aceste aprobări și ținându-se seamă în prima linie, de necesitățile industriilor pentru materii prime și semi-fabricate precum și necesitățile firmelor comerciale românești.

Firmele solicitatoare vor trebui să prezinte certificate doveditoare că au satisfăcut legea pentru protecția muncii naționale, eliberate de către inspectoratele industriale sau ministerul industriei și comerțului, cunoscând ca la neprezentarea acestor dovezi nu se vor elibera autorizațiile nici chiar pentru supra-cotele aprobate.

Cererile de supra-cote, odată rezolvate de către comisia specială, vor fi verificate de către d. Valer Pop, ministrul industriei și comerțului.

Citiți
Buna Vestire

Fraudele fiscale și bugetul

Aplicarea și încasarea amenzilor fiscale. Miștii înlesnesc evaziunea

Grija unui ministru de finanțe este întotdeauna echilibrarea bugetului: o perfectă identitate între cheltueli și venituri.

Așa cum se alcătuesc bugetele țării noastre, dacă s'or realiza prevederile, ele ar fi excedentare.

Lucrul acesta se întâmplă foarte rar și atunci excedentul este mai mult un artificiu de calcul contabil. Acest excedent însă, — cu bogățiile ce le avem, — ar putea fi o realitate dacă taxele și impozitele prevăzue de legile financiare în vigoare ar merge direct în visteria statului.

EVAZIUNEA FISCALA

Există însă o racilă veche. Un obicei al pământului. Obiceiul mai vechi care se numea bacșiș, a devenit sperț sau comision și se percepe quasi oficial.

Este suficient, — atunci când vrei să fraudezi fiscul, — să iei în prealabil înțelegere cu «cei în drept» sau cu persoana lor de legătură și afacerea e aranjată.

Să spunem că suma care trebuia plătită ar fi de 1 milion lei.

Dar!...

Subtila operațiune contabilă, sigiliile și parafele aplicate, procesele verbale încheiate, transformă milionul într'o biată sută de mii de lei și toată lumea e mulțumită. Chiar și Statul.

Dacă cele de mai sus ar părea cititorilor noștri o bizarerie, e suficient să reamintim un singur caz: «Afacerea Lomaș», adusă la tribuna Parlamentului în penultima zi a sesiunei încheiate.

Este destul de elocventă, suficient de convingătoare această afacere, când o amendă de 260 milioane lei pentru o fraudă fiscală este transformată de către un fost ministru de finanțe, național țărănist, într'o amendă de numai 10 milioane.

Am fi foarte fericiți dacă acest caz ar constitui o excepție. Din nenorocire sunt, însă, zeci și chiar sute de asemenea cazuri. Cu cât sumele sunt mai rotunjoare, mai grăsuțe, tentația e mai mare. Cu cât societatea este mai mare, are mai mulți membri în consiliul de administrație, — persoane de mare suprafață și cu relații ce nu pot fi ignorate, — cu atât se rezolvă mai ușor și fără durere afacerea.

TREBUE SA PLATEȘTI!

Spuneam mai sus că dacă s'ar realiza prevederile, am avea bugete excedentare. Evaziunea fiscală lasă însă goluri greu de acoperit. Și atunci, organele de execuție asmuțite, stoarce pe micii contribuabili. Cu toba, li se vinde pe sume derizorii tot ce au agonisit. Nu găsesc milă și îndurare acești nenorociți.

Ai sau nu bani, trebue să plătești! Statul nu poate să păsuiască. Acelaș Stat care este condamnabil de generos cu fraudatorii.

Persoana de legătură

Dar, poate vreți să știți cine este persoana providențială care face dintr'u leu, doi? Persoana de legătură care aranjează afacerea?

Este întotdeauna un jidan care a avut cândva o aparență foarte umilă. A vândut cărți poștale ilusarate sau a traficat devize la Bursa Neagră.

Acum are mașină elegantă, se îmbracă la cel mai bun croitor, împarte bacșișuri generoase la servitori și face cadouri costisitoare oamenilor cu care lucrează. Știe că tot ce a investit o să rodească de o sută de ori mai mult. Și nu se înșeală. Este doar om de afaceri și are fler. Nu se jenează și nu are conștiință. Cât mai mult și dela oricine!

Arma lor de căpetenie este banul. Cunosc puterea lui și-l întrebuințează cu folos.

Zilele trecute organele siguranței au făcut o descindere la Coutingentare. Prada n'a fost de lepădat.

In ultima zi de desbateri, la Senat, în chiar incinta Maturului Corp a fost arestat un oarecare Hoffner zis și Sebastian care se dădea drept corespondent al unor ziare străine. Pretinsul corespondent avea de ispășit o condamnare de 2 ani pentru escrocherie și a fost identificat chiar de victimă care se afla în tribuna Senatului.

Neamul lui Iuda are o deosebită predilecție pentru afaceri. Pentru jidani nu există afaceri necinstite. Există numai afaceri.

DACA!...

S'ar părea că ce am scris până aici este numai un pretext de a înegri hârtia. Sau dorința noastră, — ca pe tema unor divagații sentimentale, — să apărăm o categorie de oameni și să izbim în alta.

Adevărul este însă, prea întreg și prea dureros.

Să publice ministerul de finanțe suma totală a amenzilor aplicate. Evident, la fraudele și contravențiile constatate.

Să publice și suma încasată din aceste amenzi.

Se va convinge oricine că nu s'a realizat decât o infimă parte din totalul amenzilor.

Să se încaseze tot, prin orice mijloace.

Să se intensifice măsurile de descoperirea tuturor fraudelor și contravențiilor fiscale și atunci miniștri de finanțe își vor alcătui bugetele fără a veni cu noui sarcini pe capul bietului Ion Ion, contribuabil român.

Nicolae Ionescu

Sportul, Sănătatea Naţiunii

O tristă evocare...

Duminică 21 Martie 1947 a avut loc pe impunătorul Stadion al Cetăţii Universitare, două matchuri cuplate: unul dintre „F. C. Rapid" — „Clubul Atletic Naţional din Oradea" (C.A.N.O.) şi altul dintre „Venus" — „Bănăţeanul" din Timişoara.

Au învins echipele bucureştene — la scor strâns — asupra acelor din provincie. Jocul însă a fost spectaculos şi specific latin, la care s'a adăugat eficacitatea sistemului propriu românesc; iar cei doi minoritari din echipele oaspete s'au acomodat cu acest joc. Au fost chiar momente când ei — **cuviincioşi şi într'o curată românească** — îndemnau pe coechipierii lor să atace sau să se apere.

Arbitrii au fost: la primul match d. Volbură Românul (a nu se confunda cu Ritter Adalbert); iar la al doilea d. dr. Stanciu — care plăcută coincidenţă — îşi serba împlinirea a 10 ani de când a arbitrat, în aceiaşi zi, un match între „Venus" adversar fiindu-i atunci „Chinezul".

Echipa „C.A.N.O." purta tricouri galbene cu roş; iar „Bănăţeanul" albastre cu alb.

*

...Reintors la biroul meu de lucru, am răsfoit colecţia acestui ziar din anul 1937 şi am găsit un articol în care arătam tristele împrejurări sub cari se admitea practicarea popularului sport al Foot-ball-ului. Reproduc textual:

„Regretăm că suntem constrânşi a reveni mereu asupra unei chestiuni, care, prin comandamentul însăşi al demnităţii naţionale — pusă îndeajuns la încercare — Federaţia urma s'o rezolve fără întârziere.

Tot ce este suflet şi condei românesc şi-a exprimat de multe ori indignarea de a vedea pe plaiurile ţării —desfătându-se în neînfrânată sfidare — echipele total sau quasi-total minoritare, purtând tricouri în culori iredentiste şi vorbind pe teren limba lui Arpad.

Indicăm în fruntea plutonului echipa judeo-maghiară C. A. O.; cea iredentistă „AMEFA"; „Chinezul" şi „Phoenix". Deasemenea echipele „Macabi", în ce priveşte exclusivismul şi solidarismul evreesc al Vechiului Regat.

Am cerut în nenumărate rânduri modificarea regulamentului în aşa fel, încât să nu se mai admită formarea de echipe minoritare; iar procentul acestora să nu treacă de cel mult 50 la sută în fiecare echipă din provinciile alipite şi de unul cel mult doi minoritari în echipele Vechiului Regat.

De asemenea ca denumirea lor să aibă resonanţă românească; culorile tricourilor să nu compileze culorile naţionale de peste Tisa; iar pe teren să nu se mai audă nici un cuvânt unguresc.

Ca rezultat al protestărilor noastre tot ce s'a reglementat a avut în vedere tocmai scopul contrar, adică acela de a uşura intrarea a cât mai multe echipe minoritare în Divizia A pentru motive de meschină comercializare. Desfiinţarea barajului va avea de rezultat retrogradarea, dacă nu a două, dar cel puţin a uneia şi — culmea ironiei — poate a celei mai autentice echipe româneşti, care este „Unirea Tricolor".

Prin această atitudine stranie a organelor Federaţiei se dă primă de încurajare şi mai mare echipelor minoritare; iar celor de peste graniţă prilej de exuberanţă iredentistă.

O altă problemă extrem de importantă este alcătuirea Echipei Naţionale.

Românismul — dela un capăt la celălalt al ţării — pretinde să se termine cu ruşinea din trecut.

Românismul cere o Echipă Naţională Ro-mâ-nea-scă!

El nu admite nici un minoritar, fie el vedetă... cât de răsuflată şi cumpărată cu valută naţională — uneori luată din bugetul Statului — şi trecută plocon, în Ungaria.

Iată pentru ce, dacă d. Liviu Iuga are principii de afecţiune faţă de toţi minoritarii sau chiar numai faţă de cei dela „Chinezul" (ori fi ei de orice naţie, dar numai Chinezi nu sunt!), îl rugăm să se demită dela Preşedinţia Comisiunei de selecţie. Aceasta în cazul când d-sa nu concepe ceeace sufletul cinstit, sincer românesc o reclamă şi anume: **dacă vom învinge, victoria va fi întreagă şi nediscutată; dacă vom fi învinşi, durerea va fi numai a noastră, şi tocmai pentru că va fi numai a noastră, vom şti ce înseamnă ea; iar prin scrâşniri din dinţi ne vom strădui să pregătim victoria de mâine şi s'o preţuim prin suferinţa premergătoare ei.**

Pentru astăzi am spus destul, căci avem speranţa încă în fermitatea hotărârilor — de ultimă oră măcar — pe cari le va lua de astădată — în ambele importante probleme, — d. Viorel Tilea, un bun şi inimos român".

Aşa scriam la 25 Martie 1937, în ziarul „BUNA VESTIRE" **fără să ştiu atunci că în anul 1938 desideratele naţionalizării foot-ball-ului s'au realizat**, şi că în cursul anului acesta — 1947 — echipa României va întâlni semi-finalista campionatului mondial în Capitala Ţării pe terenul grandiosului Stadion „CAROL al II-lea".

...Aşa să ne ajute Dumnezeu.

Mihail C. Zaharia

Un fault reglementar în faţa porţii. Tripleta Venusului

Olimpiada 1947 la Bucureşti

Defilarea atleţilor. — Deschiderea jocurilor

Pregătirile pe care ţara noastră le face de atâţia ani, au fost încununate ieri de cea mai frumoasă reuşită. Jocurile olimpice şi-au început desfăşurarea pe marele stadion dela Şosea, în asistenţa a peste 200.000 de privitori din ţară şi de pe toată suprafaţa pământului. Un mare număr de oameni a rămas pe dinafară, dovedindu-se că stadionul nou, cel mai mare din lume, este mult prea neîncăpător faţă de sutele de mii de vizitatori.

Zi frumoasă de primăvară. Cerul senin şi albastru se armonizează măreţ cu verdele din arena, cu verdele din tribune. Marele stadion, întins peste tot terenul fostei Uniuni a federaţiilor sportive, arată că în cei zece ani cari au fost trebuincioşi la ridicarea lui, s'a lucrat intens şi cinstit. Tribunele se ridică până la 70 m. şi se întind într'o formă elipsoidală pe o distanţă închisă, de trei kilometri. Imediat lângă tribune şi tot în elipsă, se întinde pista cea mare, care, prin negrul său de zgură, contrastează frumos cu verdele general. Încercuite de această pistă, stau terenurile de football, rugby, hand-ball, tennis etc. etc., câteva piscine, piste mai mici, terenuri speciale pentru atletism.

În mijlocul laturei de sud-est a tribunei este construită loja regală. Vastă şi măreaţă, această lojă are în partea de sus stema ţării, drapată de două mari drapele tricolore, iar toată tapiseria este lucrată într'un verde tânăr, amintitor de holdele bogate ale pământului românesc.

Pe latura din faţă, la mijloc, se înalţă falnic steagul Neamului, urmat în stânga şi în dreapta de drapelele tuturor naţiunilor concurente, care se întind de-alungul tribunelor până se întâlnesc, de cealaltă parte, deasupra lojei regale. Un vânt uşor, primăvăratic, dă un tremur tineresc fanioanelor, care se sbat avântat întocmai ca inimile atleţilor, dornici să smulgă victorii pentru neamurile lor.

LUMEA INCEPE SA SOSEASCA

Încă dela ora 5 dimineaţa, râuri de oameni încep să se îndrepte spre stadion. Atât dinspre satul olimpic, minune de arhitectură şi urbanistică, aşezat pe câmpul din spatele Hipodromului, cât şi dinspre oraş, maşini, autobuze, motociclete şi amfibii şerpuesc cu greu prin marea de oameni cari vin pe jos. Autostrada dinspre munţi este un lanţ de automobile, iar metropolitanul circulă aglomerat, cu viteză mărită şi cu număr sporit de vagoane.

Cele 60 de intrări sunt neîncăpătoare, dar disciplina de fier a Românilor impune o ordine desăvârşită. Fiecare îns ajunge uşor şi repede la locul său, condus de tinerii fraţi de cruce, sobri şi amabili.

La ora 8 jum. stadionul este plin cu desăvârşire. Numai loja regală şi tribuna diplomatică, aşezată dedesubt, sunt încă goale. Peste un sfert de oră încep să sosească plenipotenţiarii străini, militari şi civili, ocupându-şi cu uşurinţă locurile hotărâte mai dinainte.

La ora 9 fix, însoţit de Conducătorul ţării, de bătrânul Patriarh şi de câteva capete încoronate, îşi face apariţia M. S. Regele, primit cu urale nesfârşite, în sunetele metalice ale Imnului Naţional. Sutele de mii de mâini stau ridicate în nesfârşitul zării, descriind o linie energică între inimă şi Dumnezeu. M. S. Regele, încă foarte tânăr, se aşează apoi pe tronul din mijloc, având la dreapta pe ţarul Muscalilor, reintors de curând în patrie, iar la stânga pe Regele Galiei. Germania, Italia, Spania, China, Japonia, Americile, Anglia etc., etc. sunt reprezentate prin Împăraţi şi Regi, prin fii de împăraţi şi de Regi.

Uralele ţin o jumătate de oră. După aceea, un sobor de 500 preoţi cere ajutorul lui Dumnezeu, la altarul pe care arde flacăra adusă din Olimp. Însuş Patriarhul, alb ca neaua şi încărcat de ani, dă sfânta sa binecuvântare. În picioare, sutele de mii de oameni ascultă smerit, pătrunşi cu toţii de credinţa că Dumnezeu va ajuta celor mai buni. Slujba se termină cu o rugăciune cântată de miile de guri româneşti: «Cu noi este Dumnezeu»...

ATLEŢII NEAMURILOR

La ora 10 începe defilarea atleţilor. Venind dinspre satul olimpic, aceştia intră pe pista cea mare a stadionului prin poarta măreaţă, străjuită de statuia gigantică a Arhanghelului.

În frunte merg câştigătorii ultimei Olimpiade, Japonezii. Sunt peste o sută. Mici, vioi şi mulţi, copiii cerului îşi duc cu mândrie drapelul — sânge şi cinste, alb şi roşu — înconjurat de trofeele virtuţii lor.

Apoi, Germanii, câştigătorii penultimei ai jocurilor olimpice. Inalţi şi blonzi, oamenii Kaiserului defilează în cămăşi brune, împodobite cu svastici negre, ca, dealtfel, atleţii tuturor neamurilor. În fruntea lor merge însuş fiul împăratului.

Americanii de Nord aduc şi ei prinos de cinste împăratului lor, urcat pe tron numai de un an.

Pe fanionul înstelat, la mijloc, este brodată figura senină şi elegantă a Monarhului, mlădiţă putornică dintr'o familie veche europeană. Americanii, mozaic de culori, defilează disciplinat, într'un pas geometric, dreptunghiular.

Spaniolii, cei cari au dat primul semnal de eliberare a neamurilor de sub hidra bolşevică, sunt primiţi cu urale nesfârşite. În fruntea lor merge o mlădiţă de Bourbon, alături de nepotul conducătorului ţării, tânărul Franco.

Italienii sunt în două grupe: în frunte atleţii metropolitani, apoi atleţii din imperiul colonial. Mulţi şi bine făcuţi. Vor fi cei mai periculoşi concurenţi pentru noi, cari, totuş, avem cele mai mari şanse.

Francezii sunt mărunţi, bruni şi grăbiţi. Pasul nervos al atleţilor galici reflectă şi marile frământări prin care a trecut neamul lor în ultima vreme, până ce au reuşit să gonească străinismul din ţară. Printre atleţi se găsesc tinerii Maurras şi Daudet.

Ruşii fac o impresie extraordinară. Coloşi blonzi sau svârlugi negre şi mărunte, poartă pe faţă bucuria unei târzii dar definitive eliberări de sub călcâiul Judei. Drapelul lor poartă cele mai mari svastici.

Urmează toate celelalte naţiuni: greci, bulgari, sârbi, austriaci, unguri consolaţi însfârşit — scandinavi, sud-americani, inzi, australieni etc. etc. Din toate ţările pământului, numai trei nu sunt reprezentate: Papuasia şi Kafria, care mai au încă să-şi aranjeze nişte afaceri intime cu câţiva comunişti conservatori, şi Madagascarul, cedat acum cinci ani evreilor pentru a-şi întemeia o patrie. Se ştie că această ţară, a fost blocată de o puternică flotă internaţională, pentrucă spiritul de gâlceavă de aici să nu se poată răspândi în lume.

(De altfel d. Virgil Economu, preşedintele federaţiei madegascariene de football, a cerut ca ţara sa să fie admisă în competiţie, însă a fost refuzat categoric).

ROMANII

În sfârşit defilează gazdele, Românii. Sunt peste o mie. Naţiunea organizată în legiuni de stat după vârste, aptitudini şi preocupări, a dat în mai puţin de 10 ani exemplare minunate, cu sufletele eroice şi cinstite în trupuri atletice şi armonioase. Vechile virtuţi româneşti s'au canalizat fericit, concretizându-se astăzi în cei mai buni atleţi de pe planetă. Figurile romane şi dace oglindesc chipeş sufletul aprig, vânjos şi tânăr al santinelei celei mai îndepărtate, dar şi celei mai brave.

Atleţii sunt conduşi de şefii lor naturali, cei mai destoinici dintre ei, nu ca acum câţiva ani, de toţi obezii şi vahiticii, cocoţaţi în fruntea sporturilor prin jocul ironic al unui hazard umoristic. Considerat astăzi ca o instituţie de stat, sportul a fost smuls din mâinile hrăpăreţe, iar gazetăria sportivă a fost încredinţată unor oameni cu dragoste de neam. (Ne amintim acum cu deplină satisfacţie, lupta pe care am dus-o în tinereţe contra tuturor agramaţilor semiţi, deportaţi însfârşit, în Madagascar).

În fruntea atleţilor noştri merge un flăcău frumos şi mândru, Mihail, fiu de erou.

Când legiunea românească păşeşte în arenă, sutele de mii de oameni se ridică în picioare. Inimile bat să iasă din piept, uralele nu se mai sfârşesc.

Cu braţul drept ridicat, Românii, atleţi desăvârşiţi, îşi salută Regele în pas cadenţat, defilează apoi prin faţa tribunelor şi se aşează la mijloc, pe întinsa arenă verde, flancaţi de atleţii celorlalte naţiuni. La un semnal, voinicii lumii salută întocmai ca vechile legiuni, pe Rege şi pe regeştii săi oaspeţi.

Apoi atleţii români acompaniaţi de fanfare, cântă Imnul Olimpiadei, scris de poeţii naţionali Radu Gyr, Valeriu Cârdu şi Horia Stamatu.

M. S. Regele vorbeşte atleţilor despre bărbăţie, iar Conducătorul ţării despre cinstea şi dragostea cu care atleţii trebue să lupte pentru faima naţiunilor lor.

În sunetele Imnului Naţional serbarea ia sfârşit la ora 8.

MATCHUL DE FOOTBALL

La ora 6 p. m. în prezenţa aceloraşi Auguşti Privitori, s'a ţinut matchul de football România — Anglia, care ne-a revenit cu scorul de 6-0 (2-0).

În echipa României s'au remarcat tinerii Niculae Vâlcov, Horaţiu Bindea, portarul Petricuţă, Rădulescu, fundaşul Lăzărică Sfera şi centrul atacant Mitiţă Ciolac, toţi fii de vechi internaţionali.

D. Langenus-junior a arbitrat excelent. Păcat că pe tuşe, din partea României, a semnalizat bătrânul arbitru Ionescu-Tope, care a fost exasperant de slab. Cerem să i se retragă licenţa de arbitru şi să fie internat la Doftana, deoarece până la această vârstă căruntă n'a învăţat încă footballul.

VIRGIL POPESCU

Invazia „dezertorilor"

Sintem un canaan al sportului. Şi asta ar fi încă destul de măgulitor. Eu cred însă că sântem mai mult un bombar al inconştienţii de vreme ce primim injoncţiunile cutărei prese de specialitate, care ne pompează zilnic cu elogiul străinilor de suflet românesc. Până aici e o chestie de curtuazie. Dar unde începe obrăznicia este când se sugerează prin comentarii favorabile şi osanale, reprimirea «FIILOR RATACITORI», vreau să zic, a DEZERTORILOR la toate legile scumpe ale ţării. Nu poate fi vorba de pocăirea biblică, pentrucă legea militară dela Spartani şi până astăzi, n'o scuză, n'o acceptă. Iar sportul nu e religie decât prin jurământ şi bună credinţă, adică exact în tiparele religioase ale spiritului militar.

Sportul este aşadar construit în spirit ostăşesc, de vreme ce este o întrecere, o luptă animată de o disciplină, de loialitate şi dârza încordare pentru afirmare.

Trecând în alt plan al chestiunii, sportul nu este curtezan cărela legiuitorul în substanţa lui intim omenească să se închine: pentrucă atunci rămâne un spectacol al voluptăţilor şi-l vom face condicuţă.

Sportul e un examen care vine să verifice antrenamentul naţiunii. Sportul nu poate fi decât naţional. Ceiace facem noi astăzi, zâmbind tâmp sub pagoda oficialităţii, este o masonerie sportivă. Ne garnisim biserica iarăş cu idoli. Aşa suntem noi îndrăgostiţi de antichităţi şi dacă găsim vreun Auer, vreun Baratki, vreun Berkessi, sau Teleki, îi aducem, chiar de i-am trece sfruntând legea militară a ţării.

Şi fiindcă ajunserăm unde am vroit, să ne explicăm.

Gazetele de specialitate sportivă (trista!) au aderenţe masonice şi intenţionat neglijenţe pentru interesele naţionale. Zilnic găsim vorbindu-se cu litere de-o şchioapă de «vedetele» noastre turanice, care-şi conservă secretul artei lor sublime, pentru meleagurile lor de baştină sufletească; cel puţin aşa înţeleg eu, spectatorul decepţionat al surogatelor lor. Şi totuş nimeni nu se entuziasmează de ardoarea cu care-şi respectă legea lor sportivă, flăcăii noştri pur sânge.

Dar n'ar fi nimic dacă presa aceasta cu clipe minoritare, nu ar fi ipocrită şi ar arbora după metodele perfide ale piraţilor din filmele de aventuri, drapelul românismului — (veţi vedea cum va fi alcătuită echipa naţională de football la 18 Aprilie şi nu mă veţi înjura).

Bine, i-am lăsa să urle faima «blonzilor» şi ai altora cu sonorităţi care scrântesc limba, chiar dacă bagă şcolarii gratuit la matchuri. Poate că obiectivitatea lor este zidită pe Tisa. Când a noastră este clubărită în Carpaţi.

Înţelegeţi care e punctul de greutate.

Dar e un fapt de o gravitate care trebue să ne trezească din siesta noastră ospitalieră. Suferim de ospitalitate exagerată.

Hai să-i lăsăm ignorării pe bastarzii care-i avem. Dar ca să ni se mai pară'n suflet, alţii şi cari? Berkessi şi Teleki— DEZERTORI! Pe cari totuş ziarele de specialitate (aşa se zice) îi prezintă în celebrităţi care ne-ar ridica prestigiul sportiv.

«Ambii sunt elemente talentate dar reintoarecerea în ţară pe care e drept că o plănuesc de mult, nu se poate efectua fără riscuri.

Sunt oameni fără situaţie şi care nu pot trece graniţele ţării».

Lipsesc numai lacrimile ca să concretizeze regretul prea evident.

Când legea militară o satisface Primul Cetăţean al Ţării, cum s'ar putea oare căuta măcar, o soluţie de a-i scoate din penalizarea ce-i aşteaptă pe cei care ne-au sfruntat-o întorcându-i spatele?

Dece, Pentrucă toată inteligenţa şi-au congelat-o în călcâiul oxfordului?

Pentrucă sufletul şi l-au coborât în bocanc şi l-au purtat prin toată lumea, vopsindu-l cu toate curcubeele naţionale după ce pe al nostru l-i şi uitaseră cum e alcătuit.

Atenţie la graniţă deci! Cu inima cât un purice, în valiză, DOI DEZERTORI aşteaptă să li se trimită paşapoartele de liberă trecere triumfală. Probabil că vom auzi pe cutare «econom» spuindu-ne: Dezertorii au fost «transcendentali». (Autentic, termenul s'a auzit la Radio) în matchul cu reprezentativa planetei Martie din 1947.

Ion Băleanu

Prima întrebare pentru Comisia de selecţie

Mai sunt numai trei săptămâni până la partida care va deschide sezonul internaţional al României. Matchul nu prezintă o importanţă deosebită numai prin calitatea adversarului care ni se opune ci mai ales printr'o serie de probleme esenţiale interne, de a căror rezolvare depinde ieşirea footbalului nostru din starea ruşinoasă de remorcă a celui minoritar.

Referindu-ne la comisia de selecţie, numită de federaţie, ea are greaua sarcină de a soluţiona în mare parte aceste probleme. (Şi rezervele pe care le facem asupra bunei credinţi a componenţilor acestei comisii au fost consemnate încă dela început în coloanele acestui ziar).

Aşa stând lucrurile ne îngăduim să indicăm pe rând câteva puncte capitale, care se cer luate în seamă pentru a avea echipa naţională românească.

Primul obstacol de care se izbeşte actuala comisie pentru formarea echipei este incertitudinea asupra unui lot de jucători, care să fie direct şi comod munciţi în echipă. Oamenii noştri nu mai pot spune: iau pe Dobay, Schwartz, Kolormany, Burger etc. pentrucă n'au contracandidaţi. Azi aceştia nu mai există ca jucători şi sunt cu desăvârşire eclipsaţi de masa mare a tinerilor elemente româneşti pentru care sentimentul naţional unanim le cere locul de atâta timp.

Deci, noi punem următoarea întrebare selecţioneurilor:

Se are în vedere, pentru matchul cu Cehoslovacia, obţinerea unui rezultat pe teren cu orice preţ sau înfăptuirea ideii de echipă naţională românească?

Dacă se va căuta rezultatul pe teren, acesta e numai un pretext, fiindcă pentru a scuza selecţionarea jucătorilor minoritari se va invoca necesitatea de a învinge, ceea ce nu poate fi adevărat.

Nu poate fi adevărat fiindcă o echipă cu jucători minoritari în atmosfera de azi nu poate scoate un rezultat; mai întâi că e posibilă trădarea matchului şi apoi se poate avea o echipă neaoşe cu aceleaşi şanse de izbândă.

Ciclo-Cross

Crossul celor 6 naţiuni, care se dispută anual între echipele de alergători ale Franţei, Belgiei, Angliei, Scoţiei, Irlandei şi Ţării Galilor, s'a alergat de data aceasta la Stockel, în Belgia.

Cursa a fost câştigată de scoţianul Flockhart.

Pe echipe, Anglia a câştigat pentru a opta oară consecutiv această probă.

Cum participă România la Cupa Europei Centrale

Reţinem următoarele din declaraţiile d-lui Octav Luchide, secretarul general al federaţiei de football cu privire la participarea României în Cupa Europei Centrale, după venirea d-sale dela Viena:

«În şedinţa de Duminecă de la Viena s'au discutat numai condiţiunile financiare ale participării României şi Jugoslaviei.

Dintr'un început trebuie spus că participarea noastră nu se va baza pe principiul egalităţii de tratament al ţărilor fondatoare, ci pe principiul participării la încasări, pe baze inegale.

«Italia, Ungaria şi Austria susţin că alta este atractiozitatea unui joc de Cupa Europei Centrale în România şi cu totul altul este interesul pe care-l suscită vizita unei echipe române în Austria, Ungaria sau Italia.

«In asemenea condiţii, din moment ce atractiozitatea nu este identică, nu poate fi vorba de egalitate de tratament.

«Două condiţii ni s'au propus:

«Prima: din organizările din România şi Jugoslavia, echipele organizatoare să nu reţină decât 30 la sută pentru publicitate, taxe şi arbitraj, în timp ce în jocurile susţinute de echipele române în Jugoslavia în Europa Centrală şi Italia să se reţină 40 la sută.

A doua condiţie: din restul sumelor care rămâne, echipele din Europa Centrală atât în deplasare cât şi în organizare proprie să reţină 60 la sută. Există bine-înţeles şi un coercitiv: baremul fix de 3000 franci elveţieni.

«Contrapropunerea noastră se referă numai la prima condiţie. Pe cea de a doua am acceptat-o direct. Am propus ca spezele să fie egale (40 la sută) având în vedere taxele din Jugoslavia.

«Acest angajament nu priveşte raporturile dintre România sau Jugoslavia şi Elveţia. Faţă de ţara cantoanelor avem tratament egal deoarece această ţară nu este dintre fondatoare».

Popas în Bucegi

CARNET

Federaţia română de box a trimis, la cererea lui Milică Teodorescu, care se află la Lyon, o scrisoare I. B. U-ului, prin care acesta provoacă pe belgianul Wanters, campionul Europei la «Welter», pentru titlu.

Campionatul naţional de decathlon se va disputa în săptămâna I-a a lunei Octombrie, la Cernăuţi.

Boxeurul Patriciu Milcoveanu care printr'o scurtă şedere în Franţa s'a făcut cunoscut printr'o serie de frumoase succese, s'a întors eri în ţară.

Nu vor mai juca echipele maghiare în Ardeal

Se spune că în cursul acestei săptămâni O.E.T.R.-ul va da o decizie prin care va opri echipele ungureşti să mai joace în Ardeal, ci numai în vechiul regat. E o soluţie salutară. În afară de faptul că propaganda pe care aceste echipe o fac numai favorabilă statului nu poate fi, se cuvine făcută şi următoarea socoteală.

În cursul anului trecut de când s'au reluat raporturile sportive cu Ungaria, au fost în ţară mai bine de o jumătate de duzină de echipe maghiare. Din circa 14-15 partide numai vreo 5 s'au jucat la Bucureşti, restul fiind organizate prin diversele oraşe transilvănene. La Budapesta n'a fost decât o singură echipă din România, F. C. Rapid. Nu găsiţi că e aceasta o inteligentă şi fructuoasă politică ungurească? Săracii lei româneşti cum plătesc ei propaganda revizionistă....

Duminică campionatul naţional de ciclo-cross

Duminică 28 Martie din Piaţa Brătianu, se va da plecarea în campionatul României de ciclo-cross.

Cursa este deschisă tuturor claselor şi categoriilor de alergători.

Adunarea concurenţilor va avea loc în Piaţa I. C. Brătianu, la ora 9 dim. unde se va face verificarea maşinilor, predarea numerelor şi semnarea tabloului de control de plecare. Inscrierile care sosesc neînsoţite de taxa respectivă, sau care sosesc cu întârziere, se consideră neprimite.

Ori ce neregulă săvârşită de un alergător în cursă, precum şi ori ce gest de necuviinţă la adresa oficialilor, sau a concurenţilor se va pedepsi, conform prevederilor regulamentului de curse F. R. S. C.

Şahul românesc

Campionatul intercercuri al Capitalei

DIVIZIA A. Cele 12 echipe angajate în acest campionat, au lichidat matchurile cu următoarele rezultate: I. *Tura* — A. S. F. C. 6—0; II. *C. F. R.* — Grant 4½—1½; III. *Gh. Brătianu* — A. T. A. S. 4½:½ (1); IV. *Adesgo* — P. T. T. 4—2; V. *Ardeal* — Mişcarea 4—2; VI. *S. E. T.* — Philidor 4—2.

Rundă foarte bogată în surprize. În prima linie, frumoasa victorie a corpului S. E. T. (fabrica de avioane Gr. Zamfirescu), contra cercului Philidor, care conducea în clasament. *Gică Alexandrescu* şi-a luat o promptă revanşe contra lui Israelovici, învingându-l într'o partidă de toată frumuseţea. În acelaş match au mai câştigat: *Vasilescu* la Segall, şi magistrat *Jecu* la Gotlieb. A doua surpriză: victoria cercului Adesgo contra P. T. T. Dela poştaşi au câştigat *Nae Dumitrescu* la Sweid şi *Cabiaglia* la prof. Edelman.

Cu runda IV-a, numărul participanţilor s'a urcat la 104. Neînvinşi au mai rămas 36. Din cei 104, numai 47 au participat la toate cele 4 runde, din cari au mai rămas numai 11 neînvinşi: I/V. *Toma Popa* (CFR), *Ghenghin*, *Braunştein* (Tura), *Blasbalg*, *Grill* (Gh. Br) câte 4 p.; VI/VII. *G. Alexandrescu* (SET), *David* (Phil) 3½ şi VIII. *C. Gheorghiu* (SET), 3; IX/XI. *Günther* (Gr), *Vasilescu* (SET), *Andritoiu* (Gh. Br.) 2½.

Echipa CFR s'a fortificat cu apariţia lui *Negrutac*, fostul campion al Capitalei, care a debutat câştigând partida. S'au angajat 144 partide, din care 42 s'au terminat cu remis (½:½), 101 cu decisivă (1:1), şi 1 a rămas în continuare. Campionatul decurge, într'o disciplină exemplară condus de d-nii *Ion Lebaci* şi prof. *Sprinceană*.

Clasamentul general după runda IV-a este următorul: I. Tura 21½, II. Philidor 18½, III. Gh. Brătianu 18 (1), IV. CFR. 16, V. SET 15, VI. Adesgo 11½, VII. ASFC 9½, VIII. ATAS 8 (1), IX. Ardeal 7½, X. Grant 7, XI. PTT 5½ (?!), XII. Mişcarea 5 puncte.

Programul rundei a V-a este următorul: *Miercuri 24. III:* CFR — Philidor, ora 8 (2) s. (arb. Barabas), la cercul CFR; Adesgo — ASFC, ora 8 (20) s. la ASFC (arb. Carniol); *Joi 25. III:* ATAS — Mişcarea, ora 9 dim. la Mişcarea (arb. prof. Miorţescu); *Sâmbătă 27. III:* Ardeal — Grant, ora 8 (20) s. la CFR (arb. Barabal); Tura — Gh. Brătianu, ora 8½ (20½) s. la Gh. Brătianu (arb. Cabiaglia); *Duminică 28. III:* SET — PTT, ora 9 dim. la PTT (arb. Alexiu).

Intâlnire senzaţională şi decisivă pentru titlu: *Tura — Gh. Brătianu!*

DIVIZIA B. *Runda I.* Rezultatele: I. *CFR.* — Gh. Brătianu 4—2; II. *Tura* — Rabova 6—0! III. *SET* — PTT 3½—2½.

Programul rundei a II-a: *Miercuri 24. III:* ora 7½ s. (19½), ATAŞ — PTT. (arb. Böhm); *Duminică 28. III:* Tura — CFR. ora 4½ (16½) d. a. la CFR (arb. Cristescu); SET — Rabova, ora 4 (16) d. a. la Gh. Brătianu (arb. Szass).

Muncă şi onoare pentru toţi

Teză scrisă la un concurs de admitere în Universitatea muncitorească, ţinut la 2 Februarie 1947

Odinioară muncitorii erau considerați ca un simplu fragment al națiunei și nu cel mai privilegiat. Și atunci ca și astăzi muncitorul era elementul de bază și de creație al societății alături de plugar, marele Atlant anonim pe umerii căruia se sprijinea întreaga lume.

Prea puțini însă erau aceia cari să se îngrijească de soarta muncitorilor cu înțelegere de frate și cu solicitudine de părinte. Munca manuală era disprețuită, prost plătită, iar cel ce o presta era ignorat și desconsiderat.

Nevoile creatorului de bunuri economice și — indirect — de valori spirituale, erau ignorate și neluate în seamă, sufletul lui oropsit și lăsat pradă tuturor speculațiunilor demagogice, nimeni nu avea grija educației copiilor lui.

De aceia noi nu ne mai mirăm astăzi că nu mai departe decât acum ceva ani, muncitorii manuali nu se puteau simți solidari cu o societate care-i nesocotea, îi disprețuia și la rigoare îi persecutau chiar.

Astăzi situația e cu totul schimbată, grație măreției revoluții care s'a operat în spiritele oamenilor în ultimul deceniu. Pentru că acum muncitorii nu mai sunt o clasă, nici o categorie aparte, în sânul obștei românești: Ei sunt astăzi națiunea întreagă.

E drept că diferențele exterioare dintre oameni subsistă mai departe și în definitiv nu cred că era bine ca ele să fi dispărut. Fiindcă aceste deosebiri sunt dictate de legi biologice și istorice implacabile, cari fac ca fiecare om, fiecare creștin, fiecare român, să îndeplinească în organismul național numai acele funcțiuni a căror răspundere și-o poate asuma, pentru cari are o înclinare deosebită și în vederea cărora a fost crescut, educat, instruit.

Ostașul va rămâne așa dar mai departe ostaș, savantul savant, inginerul inginer și muncitorul muncitor.

Lăuntric însă, din punctul de vedere al onoarei, al demnității și al considerației, nu se mai face nici o deosebire jignitoare între oameni. Astfel că fiecare își poate face un punct de glorie din a fi cât mai mult cu putință util în locul unde a fost așezat de ursită, fiecare poate aspira să se ridice în erarhia socială fie prin muncă, fie în persoana copiilor și-a urmașilor săi.

Odinioară munca manuală era disprețuită și muncitorul manual era rânduit într'o categorie socială inferioară.

Această prejudecată stupidă nu mai subsistă. Pentru că astăzi munca manuală raționalizată și mobilată, este privită ca un privilegiu divin, ca un privilegiu pe care Dumnezeu l'a oferit omului ca să se perfecționeze, ca un semn ce i s'a dat că va stăpâni lumea prin puterea minții și a brațelor sale.

Apoi socialmente vorbind, muncitorii nu mai sunt socotiți o categorie inferioară. In cadrul corporației respective, ei figurează cu drepturi egale alături de capitaliști și de conducerea technică a întreprinderilor.

Pe plan principal figurează însușirea lor concretă, istorică, de creștini și de români, cea de muncitori ocupând abea al doilea și al treilea plan.

Insfârșit, în zilele noastre muncitorii nu mai sunt expuși să moară de foame ca altă dată, să fie lipsiți de lucru și să nu poată să-și îngrijească copiii. E drept că nu înoată în lux, dar nu mai sunt chinuiți de grija zilei de mâine.

Fiecare are atâta cât îi trebue ca să trăiască cinstit și să-și asigure bătrânețele către apusul vieții.

Dar marele nostru stimulent e altul; bucuria de a ne ști uniți prin legăturile sfinte ale sângelui, ale sufletului și ale camaraderiei la o mare operă istorică. Bucuria de a ne vedea colaborând cu râvnă, cu onoare și cu credință nesfârșită, la vrerea lui Dumnezeu de a realiza o împărăție a sa aci pe pământ.

Anton Davidescu

Constatări triste în jurul unei reușite fapte omenești

Cooperativa din Hida

Hida, un târgușor cu oarecare însemnătate comercială din județul Cluj, ar fi poate și mai puțin hidos, dacă în el nu s'ar fi aciuat un însemnat număr de jidani și câteva epave politicianiste cari au primit și ingratul rol de slugi viclene și unelte de execuție ale talmudicelor orânduell. Astfel în acest centru ca și în tot jurul, până mai eri, nimeni nu a îndrăznit să-și afirme credințele lui românești, nimeni nu a ridicat glas de protestare contra meschinei orânduell, pentrucă imediat viesparul galițian împreună cu prea supușii lor slugi s'ar fi năpustit furioase spre a-l distruge.

Hida ca și în mai toate centrele noastre sau mai mici, nu se poate să nu găsești înfipt ca o căpușă, viermele talmudic în trupul românismului pe care îl exploatează și îl otrăvește zi de zi.

Fapt iarăș cert este că mai peste tot loc găsești năpârca galițiană înfrățită cu sluga vicleană recrutată din rândurile reziduurilor românești. Aceste slugi viclene, nu știu cum se face că mai totdeauna sunt în acelaș timp și ignobile celebrități internațional-țărăniste.

Cam aceasta este și situația orășelului Hida.

O INIȚIATIVA BUNA

Față de spolierea la care sunt condamnați sătenii români din cauza că întregul comerț este în mâinile străinilor și în special al jidanilor, un mănunchiu de români inimoși s'au hotărît să înființeze o cooperativă. Este drept că acest sistem de organizare economică a fost și el compromis, ca orice inițiativă în care și-a băgat nasul senilitatea și liberalismul politicianist, dar nu-i mai puțin adevărat că el rămâne încă singura modalitate practică de înviorare a vieții economice la sate.

Rămâne de văzut dacă acest sistem va forma una din preocupările statului nou de mâine pe care orice român conștient îl așteaptă, sau se vor găsi atunci alte mijloace de regenerare națională economică.

Un lucru este însă clar: nuavem o burghezime românească, nu avem o clasă de mijloc, puternic pivot al economiei naționale. Puținii meșteșugari și plăpânda negustorime etnic românească este atât de copleșită de străini, încât aproape că nici nu mai contează.

Ne-a mai rămas deci, aproape ca singură modalitate de redresare pentru sătele noastre sistemul cooperativei, cu toate formalitățile greoaie pe care le cere legea.

O asemenea cooperativă de consum s'a înființat acum câteva luni la Hida. Scopul: să vândă marfă bună și fără mesohincie socotell de speculă.

Reacțiunea o înțelege fiecare. Pentru orice bun român este explicabilă panica ce s'a răspândit printre jidani. Dar lovitura cade ca fiecare zi tot mai grea asupra lor, căci în dorința de a-și menține clientela, prețurile trebue să scadă la cele fixate de cooperativă. Scăderea prețurilor se soldează cu deficite. In orice caz au dispărut câștigurile grase de până acum. Au recurs și la diferite trucuri, amestecând mărfurile cu diferite substanțe pentru a avea un preț de cost mai mic. Dar și acest sistem nu poate dăinui prea mult. Cooperativa nu urmărește câștiguri. Fapt de necontestat că asocierea în cooperativă nu are drept scop profitul, ci ajutorul mutual. Interesul cooperativelor este, se poate spune, aproape diametral opus celui al comerciantului care întotdeauna urmărește un beneficiu cât mai mare. Așa se explică dece din mici vânzători de șireturi și ațe, în scurt timp au ieșit marii capitaliști, dictatorii vieții economice.

Dar mergeți, vă rog cu mintea la acum câteva sute de ani în urmă și veți afla că pe meleagurile țării noastre au mai fost cândva așa numitele asociații ale breslelor românești. Veți găsi până și în zilele noastre nume de străzi și biserici purtând urmele acestor bresle, profund legate de sufletul românesc.

DUH NOU, PORNIT DIN VEACURI ROMANEȘTI

Am citit un apel adresat de către consiliul de administrație al cooperativei «Biruința» din Hida și drept să vă spun, am avut impresia că trăesc acea o frumoasă și înviorătoare renaștere a duhului românesc adormit în veacuri. Căci iată ce spune printre altele acest apel: «COOPERATIVA BIRUINȚA ȘI-A LUAT ANGAJAMENTUL STATUTAR CA PROFITUL CE-L VA REALIZA SA-L DEA BISERICILOR ȘI INSTITUȚIILOR DIN COMUNELE INVECINATE, IN MASURA CONTRIBUȚIILOR ADUSE DE FIECARE COMUNA. TOCMAI DE ACEEA APELAM LA CONȘTIINȚA DVS. de bun român să binevoiți a ne da tot concursul îndemnând poporul din comuna dvs. să-și facă cumpărăturile numai dela cooperativa română.

DACA UNGURII ȘI EVREII ȘTIU SA FIE SOLIDARI ȘI NICI UNUL NU INTRA SA-ȘI DEA BANII IN PRAVALIA ROMANEASCA, DATORIA NOASTRA DE ROMANI NE IMPUNE CA NICI NOI SA NU MAI CAUTAM PRAVALIILE LOR».

Citind aceste rânduri, ai în fața imaginea tragică a românismului deposedat din sfintele lui drepturi. Ai icoana dureros de tristă a nației care prin cei mai nobili fii încearcă să se reculeagă în ceasurile acestea grele de perdiție și de rușinoasă subjugare. Și dacă nu ne surprinde că tușii de puțin panica din viesparul jidovesc, ne sângerează sufletul, descoperind în acest viespar dela Hida și câteva hidoase figuri de tristă memorie, figuri românești. Nedumerirea noastră nu este atât de mare pentrucă aceste otrepe sunt și internațional țărăniste. O lume întreagă doar știe că aceștia sunt elefanții cari și-au închiriat sufletul lui Israel.

Hei domnilor dela Hida cari nu știu pentru ce calcule v'ați înfrățit cu jidanii nu vă temeți de Dumnezeu să vă opuneți în calea dorinții de înviorare a românismului în tot ce are el mai sfânt și drag? Cum de vă complaceți în rolul ingrat de cioclii la căpătâiul unui neam care nu vrea să moară și care nu va muri căci el crede încă în Hristos și în Dumnezeul părinților noștri! Eșiți la lumină, arătați-ne lumii deschis că nu suntem imbecilii deoarece nu vrem să ne vindem țara pentru arginți, ci o vrem mare, frumoasă și românească.

EȘIȚI DIN UMBRA PACATELOR IN CARE V'AȚI REFUGIAT ȘI FIȚI CAVALERI.

IN ORICE CAZ N'AVEȚI NICI O GRIJA, NOI VA VOM URMARI PANA IN PANZELE ALBE ȘI FIȚI SIGURI CA POPORUL ACESTA ROMANESC ASUPRIT ȘI BATJOCORIT DE AMARA VREME VA ȘTI, IN CEASUL MARILOR RAFUELI, SA LOVEASCA FARA CRUȚARE CU PIETRE PE PACATOS.

Tache Sava

Raporturile dintre Italia Jugoslavia

ROMA, 24 (Rador). — D. Virginio Gayda consacră în „Giornale d'Italia" un articol de fond vizitei contelui Ciano la Belgrad.

Autorul articolului relevă că raporturile italo-iugoslave s'au resimțit în cursul anilor trecuți întâi de pe urma propagandei străine, care încerca să desbine cele două națiuni, și în al doilea rând de pe urma neînțelegerilor și orientărilor care au determinat îndoială și neîncredere. Acestea însă s'au lămurit repede în cursul ultimelor luni, iar raporturile dintre cele două țări se așează acum pe un temeiu de realism și claritate.

După ce arată elementele naturale de colaborare dintre cele două țări, d. Virginio Gayda notează că ministrul de Afaceri Străine al Italiei se duce pentru prima dată ca reprezentant al guvernului fascist spre a întoarce vizitele făcute în trecut de conducătorii iugoslavi.

„Giornale d'Italia" denunță interpretările tendențioase pe care anumite ziare din străinătate încearcă să le dea dinainte conținutului celor două acorduri care vor fi semnate la Belgrad, adică acordul politic și acordul economic. Ziarul afirmă că orice comentariu trebue să fie rezervat până după comunicarea oficială a textelor celor două acorduri.

D. Virginio Gayda își încheie articolul spunând că bazele esențiale ale noului raporturi dintre Iugoslavia și Italia consistă într'o atmosferă de bună vecinătate și că și de data aceasta Italia dă o pildă de clarificare și de solidaritate internațională.

Derby-ul bucureștean de football

Sâmbătă după amiază se va juca pe arena din splaiul Independenței cea mai importantă partidă a campionatului diviziei naționale A.

Venus, echipa fruntașe a clasamentului va lupta cu formația F. C. Rapidului.

Lupta ce se va da va fi din cele mai interesante, căci joacă cele mai tari echipe din țară. In afară de aceasta echipa ceferiștilor care în tranșeele sperantele românești, ține să-și apere cu îndârjire locul pe care-l ocupă în clasament și să câștige două puncte, oprind pretențiile foștilor ceferiști.

Venus trebue să câștige căci o cere toți acei ce țin să introneze un principiu sănătos de românizare a sportului, — mai ales că vor avea sufragiile întregului public.

Adunarea generală a Societății Comunale a tramvaelor din București

Sâmbătă, 20 Martie a. c., la ora 4 d. a., a avut loc adunarea generală anuală a acționarilor Societății comunale a tramvaelor din București la sediul propriu din șoseaua Ștefan cel Mare.

A asistat un imposant număr de acționari.

A prezidat d. Em. Pantazi, președintele consiliului de administrație, asistat de d-nii: Ing. Gh. Em. Filipescu, Traian Pârvu, C. D. Dimitriu, N. Theodorescu, prof. G. Tițeica și A. G. Ioachimescu, membri în consiliul de administrație.

Ca scrutatori sunt desemnați d-nii: prof. I. Simionescu, din partea Academiei Române și Vasile Vasilescu, din partea municipiului București.

Sunt prezenți 465 acționari cu un număr de 369.890 acțiuni, reprezentând un capital de 184 milioane, 963.000 lei.

Constatându-se îndeplinirea formalităților legale se dă citire dărei de seamă a consiliului de administrație.

Constatările din raportul consiliului de administrație

Deși indicele de scumpete a crescut în 1936 cu 6,4% față de 1935, totuși S. T. B. ținând seama de inoportunitatea sporirei tarifelor, s'a văzut silită să reducă salariile funcționarilor și să completeze locurile vacante în foarte mică parte, limitându-se din aceste motive și cheltuelile. Aceasta era necesar spre a preîntâmpina un eventual desechilibru între venituri și cheltueli.

Coordonarea liniilor de tramvaie cu liniile de autobuze

Ajungând la activitatea societății în anul expirat, se constată o deosebită preocupare pentru coordonarea rațională a liniilor de tramvaie cu liniile de autobuze.

Este știut că în urma votării legii dela 20 Aprilie 1935 și a convenției încheiată cu municipiul București la 5 Iunie 1935, toate autorizațiile provizorii și contractele de concesiune pentru transportul în comun de călători cu autobuzele a expirat la data de 20 Octombrie, trecând, de-acum acest mijloc de transport asupra S. T. B.-ului.

Societatea a studiat și propus municipiului București traseele liniilor de autobuze, la stabilirea cărora s'a avut în vedere satisfacerea nevoilor de circulație a publicului călător.

Autobuzele

Luând asupra sa exploatarea tuturor liniilor de autobuze din Capitală, S. T. B. a și executat anul trecut, conform contractului, 55.939 m. pavage pe străzile parcurse de liniile de autobuze.

Dela foștii concesionari au fost cumpărate 524 autobuze, reparându-se și punându-se în circulație 198 din ele.

Numărul total al autobuzelor puse în circulație la 31 Decembrie era de 392. După această dată s'au mai pus în circulație 61 bucăți Renault, 18 tip Henschel și 17 dela casa Leonida.

Luarea concesiei de autobuze de către S. T. B. a adus publicului marele avantaj că poate călători cu bilet de corespondență în orice direcție, fie cu tramvaiul, fie cu autobuzul, putând parcurge cu acelaș bilet distanțe de peste 20 km., bunăoară dela Bucureștii Noui — com. Pantelimon.

Numărul total al călătorilor transportați cu autobuzele în 1936 a fost de 23.796.471. p

După Octombrie 1936, numărul călătorilor a atins o medie zilnică de 154.205.

Tramvaiele

De aceea, extinderea liniilor de tramvaie s'a făcut într'o măsură redusă față de anii precedenți.

In schimb, ținându-se seama de importanța lucrării, se evidențiază în prim rând așezarea definitivă a liniilor de tramvai pe cheiul Dâmboviței, pe porțiunea betonată dintre calea Victoriei și calea Șerban Vodă.

Rețeaua liniilor de tramvaie la sfârșitul anului 1936 avea o întindere de 83.510 m. cale dublă și 19,987 m. cale simplă.

Parcul de vagoane pentru călători se compunea la aceiaș dată din 358 vagoane motoare și 250 vagoane remorci.

Exploatarea

Numărul zilnic al vagoanelor în circulație în 1936 a fost de 334 vag. motoare, față de 314. In total, 562 vagoane zilnic, față 546 în 1935.

Numărul km. parcurși a fost de 46 mil. 057.470, față de 44.126.979 km. în 1935, adică în plus cu 1.930.491 km. Sporul acesta s'a obținut mărindu-se viteza, aducându-se astfel și un serviciu publicului, în urma micșorării intervalului de timp între vagoane.

Interesant e apoi de știut că un vagon în circulație a parcurs zilnic în medie 224 km. față de 221 km. în 1935 iar anual 82.900 km. față de 80.700 km. în 1935.

Numărul mediu al km. parcurși de toate vagoanele în circulație în 1936 a fost de 125.840 km., față de 120.896 km. în 1935 și 92.815 km. în 1930.

In primele trei luni ale lui 1936 s'a înregistrat o creștere a numărului călătorilor de cca. 1 milion jum. A urmat apoi o depresiune până la 20 Octombrie, din cauza scăderei prețurilor de călătorie la autobuze. Dela această dată și până la sfârșitul anului s'a înregistrat un spor de 3.700.000 călători, față de aceiași perioadă a anului precedent. Creșterea se datorește modificării și suprimării unor linii de autobuze cari circulau mai înainte pe traseele de tramvai, cum și numărul de vagoane mai mare puse în circulație.

In 1936 s'au transportat 148 milioane 333.773 călători, față de 141.175.308 în 1935. Deci, mai mult 7.158.465 călători.

Media zilnică a călătorilor transportați a crescut dela 387.734 călători în 1935, la 405.283 în 1936, atingând în luna Noembrie media zilnică de 542.512 călători.

Un vagon în circulație a transportat în medie 721 călători, față de 708 c. în 1935.

Tarifele

Tarifele de călători cu tramvaele în 1936 au fost aceleași ca în 1935, introducându-se însă următoarele avantagii în favoarea publicului: călătorii cari iau bilet direct pe liniile de tramvaie au dreptul să continue călătoria cu acelaș bilet și pe liniile de autobuze cari circulă în continuarea liniilor de tramvae către periferie — și invers; s'a introdus apoi biletul special de 5 lei valabil în dumineci și în sărbători, între orele 5—7½ dimineața, pe liniile ce duc la Obor; 1, 7, 10, 24 și 26. Iar dela 20 Octombrie, anul trecut, s'au redus abonamentele pentru funcționari de la 420 la 360 lei și pentru particulari dela 500 la 420 lei ele putând fi valabile pe două linii.

Avantagiile acestea au putut fi acordate, în starea de lucruri actuală, numai de S. T. B., alte întreprinderi similare, fie din țară, fie din străinătate, fiind nevoie să sporească tarifele.

Personalul

Către finele lui 1936, personalul S. T. B. a sporit simțitor, în urma extinderei exploatărei și asupra liniilor de autobuze, cum și în urma înmulțirei numărului vagoanelor în circulație. Astfel, dela 4.893 în 1935, numărul slujbașilor a crescut la 7485, cea mai mare parte fiind formată din șoferi, încasatori, controlori, lucrători.

In ce privește personalul de conducere, administrativ și tehnic, cu toate că acesta a lucrat și pentru exploatarea autobuzelor, numărul lui nu numai că n'a fost sporit, dar reducerea s'a putut face prin raționalizarea lucrărilor în servicii, nemai ocupându-se vacanțele produse prin demisionări, pensionări, concedieri.

Reducerile de personal și raționalizarea serviciilor a adus o economie de 19.929.075 lei.

Asistența medicală

In anul 1936, s'au dat personalului, 41.839 consultațiuni medicale față de 32.436 în 1935; numărul tratamentelor medicale a sporit de la 18.898 la 20.229; numărul pansamentelor s'a mărit, de la 8.573 la 11.626 iar acela al injecțiilor a scăzut dela 15.615 la 14.246.

Numărul examinărilor de noi angajați a crescut dela 1.232 cât era în 1935 la 3.308 în 1936, creștere datorită angajărilor însemnate de personal făcute în 1936, cu ocazia extinderii exploatării.

Examinarea psihotechnică a șoferilor angajați, neputând fi terminată până la finele anului 1936, continuă în acest an; din care cauză, numărul acestor examinări în 1936 a fost de 123, față de 72.066 în 1935.

In afară de asistența medicală ce s'a dat gratuit personalului și membrilor familiilor lor, Societatea a plătit Casei Centrale a Asigurărilor Sociale pe anul 1936, suma de lei 8.464.163 — contribuția sa pentru asigurarea lucrătorilor.

Cu o sumă aproape egală a cotizat și personalul Societății, astfel că suma totală ce a revenit Casei Centrale a Asigurărilor Sociale, s'a ridicat la circa 15 milioane lei.

Bilanțul

Activul societății încheiat la finele lui 1936 însumează 1.397.972.471 lei, față de lei 1.288.919.345 la finele lui 1935.

Pasivul însemnează 1.358.994.731 lei, față de 1.256.177.488 lei.

Creșterea activului se datorește extinderei exploatărei.

Creșterea pasivului cu aproape 103 milioane se datorește sporirei fondurilor statutare cu lei 64.627.021.

Veniturile S. T. B. au atins în 1936: 656.473.695 lei, față de 568. mil. 856.094 lei în 1935, iar cheltuelile 618.400.557 față de lei 536148785 în 1935.

Venitul tramvaelor a fost de 550125856 lei, față de 522373393.

Venitul autobuzelor: 102352253 lei.

Cheltuielile exploatărei tramvaelor au scăzut cu 9.684536 lei față de 1935, iar ale autobuzelor, au crescut cu 91936308 lei.

Din totalul veniturilor, salariile reprezintă 44.3 la sută în 1936, față de 48.6 la sută în 1935.

Pentru curentul electric s'au cheltuit 123172820 lei, față de 122078688 lei în 1935.

Beneficiul net al anului 1936 a fost de 38073248 lei acordându-se acționarilor un prim dividend de 5 la sută un al doilea de 3 la sută adică în total 10.50 la sută.

Municipiului București i-au revenit anul trecut 62482525 lei din care 9512261 lei dela exploatarea autobuzelor dela 20 Octombrie. La suma aceasta trebue să se adauge 1092148 lei cheltuiți de STB cu curățirea zăpezii.

Discuțiile

La discuția dărei de seamă au luat cuvântul d-nii George Elefteriu, care observă că nu sunt trecute în ordinea de zi unele chestiuni cerute de acționari printr'un memoriu.

D. EM. PANTAZI, președintele consiliului de administrație, răspunde că nu s'a putut satisface cererea acționarilor, din cauza că n'ar fi fost de competența unei adunări generale să ia hotăriri cari ar fi împiedicat asupra hotărîrilor altei dunări din trecut, cu caracter extraordinar. Deci adunarea de acum nu poate lua o hotărîre valabilă în ceeace privește restituirea primelor, cerută de numai 135 acționari atâta timp cât există decizia adunărei generale extraordinare, prin care s'au modificat statutele, în sensul ca prima de 25 lei este rambursabilă ca și capitalul.

Maj departe, răspunzând la o a doua întrebare pusă de d. Elefteriu, d-sa spune că în momentul de față, ținând seama de împrejurările grele prin care trece societatea trebuind să facă față cheltuelilor legate de organizarea serviciului de autobuze, cererea acționarilor de a se extinde dreptul lor la călătoria și cu autobuzele, nu poate fi satisfăcută.

D. președinte Pantazi, arată, în continuare că imediat ce situația financiară a societății o va permite, va face dreptate în salarizarea funcționarilor.

Votarea ordinei de zi

Se trece la votarea ordinei de zi, adunarea generală aprobând darea de seamă a consiliului, bilanțul și contul de profit și pierdere.

Aprobă descărcarea consiliului de administrație de gestiunea sa pe anul 1936 și distribuirea unui dividend de 10.50 la sută.

Se ratifică apoi cooptarea în comitet a d-lui N. Theodorescu, fost ministru.

*

Au fost aleși cenzori d-nii B. Alevra și I. D. Ulinescu și cenzori supleanți d-nii D. Ionescu Brăila, I. Ciurea și Virgil Petrescu.

Pentru un loc de membru în consiliul de administrație și pentru unul de cenzori s'a procedat la alegere cu vot secret.

Au întrunit pentru un loc în consiliul de ad-ție: d. Manolescu-Strunga, 1849 v., ales; d. av. Elefteriu, 1319 v.

Pentru un loc de cenzori d. N. Grigorescu, 1288 v., ales; d. Penescu 1010 v.

Schimburile comerciale româno-germane un fiasco

Când nu ne cunoaștem interesele

Politica și comerțul, sunt două concepții cari nu se împacă și nu se vor împăca niciodată — când schimburile comerciale între două sau mai multe țări, sunt dirijate pe un drum cu părerile politice, vor prezenta, totdeauna, un deficit.

Cazul comerțului exterior românogerman, în cursul anului 1936, este edificatoriu în această privință.

Vom menționa doar atât, că țara noastră reprezintă un timid început de industrializare, fondat exclusiv pe sistemul de fabricare și bazat numai pe mașinile germane — și Germania a fost întotdeauna singura cumpărătoare serioasă a produselor românești — indiferent de regimurile comerciale.

In special produsele fabricate germane nu vor putea fi înlocuite pe piața românească.

CIFRELE VORBESC

Privind importul Germaniei, import în majoritate de produse alimentare și materie primă, adică tot mai principalele noastre produse, vom vedea că țara noastră ocupa anii trecuți una dintre serioasele surse de import pentru piețele germane. Astăzi însă, datorită economiei dirijate, exportul nostru a fost simțitor redus pentru această țară.

Pentru orientare, să examinăm, importul produselor românești făcut de Germania în ultimii cinci ani, precum și exportul produselor noastre pentru piețile germane.

Cifrele reprezintă valori în milioane mărci cu excepția ultimului an exprimat în lei și pentru care nu avem încă date riguros exacte.

ANII	IMPORT din România	EXPORT în România
1932	4867	5730
1933	4204	4871
1934	4451	4107
1935	4150	4270

Pentru anul 1936, avem valorile import-exportului efectuat, numai pentru unsprezece luni, Ianuarie — Noembrie cari arată: import 4 miliarde 113.554.000 lei, export 3 miliarde 109.103.000 lei, cu un deficit de 1.004.451.000 lei, iar pentru luna Decembrie 1936, avem o statistică provizorie care ne arată importul în valoare de 412.302.000 lei, exportul de 712.505.000 lei, cu un plus de 300.203.000 lei, pentru țara noastră.

Import-exportul acordat DIN ȘI pentru Germania, ne arată cifrele următoare, pentru anul 1936: import: 4.515.200.000 lei; export: 3 miliarde 846.502.000 lei, cu un deficit de lei 666.698.000. După anul 1931, când balanța noastră comercială a prezentat un deficit de 2.046 milioane lei, anul 1936, reprezintă primul mare deficit în schimburile noastre comerciale cu Germania, — în afară de anii 1932 și 1933, cari ne adue un deficit de 747 milioane lei și 678 milioane lei.

Anii 1934 și 1935, ne dau un plus de 216 milioane și 185 milioane lei, cu toate că importul României din Germania în acest timp, a fost întrucâtva, facilitat.

Germania principalul cumpărător

Țările cari ne concurează produsele pe piețele germane sunt: Anglia, U. S. A., Olanda, Italia, C. S. R., Danemarca și U. R. S. S. Nici una din aceste țări însă, nu prezintă lotul de produse complect de care dispune România, ci specializat, izolate.

Cu toate că țara noastră, ocupa în anul 1935, locul 26, în volumul importului german, principalul cumpărător al produselor noastre a rămas tot Reichul.

Pentru anul 1936, deasemeni, Germania ține primul loc în schimburile noastre comerciale cu străinătatea.

Iată, dăm mai jos cifrele cele mai apropiate de adevăr, întrucât, o statistică exactă nu avem încă pentru anul 1936.

Menționăm, din lipsă de spațiu, numai țările cari au jucat un rol important, în schimburile noastre comerciale.

Valori, a 1000 lei

ȚARA	IMPORT	EXPORT	Balanța comercială
Germania	4.513.200	3.846.502	666
Anglia	868.177	3.005.401	+ 2.137.224
Austria	1.725.475	1.850.002	+ 124.517
Cehoslovacia	1.320.452	1.450.014	+ 129.562
Franța	728.164	1.643.937	+ 915.773
Italia	168.575	1.215.482	+ 1.046.907
Ungaria	765.833	1.014.744	+ 248.911
Grecia	295.441	643.630	+ 348.192
Egipt	453.827	501.059	+ 42.232
Alte țări	11.927	864.678	+ 852.751

Am enumărat câteva din țările cu balanța comercială favorabilă nouă.

Deci, import acordat în cursul anului 1936, de către Direcția reglementării comerțului exterior, reprezintă volumul de 12.174.594.000 lei, iar exportul 20.867.692.000 lei, cu un plus de 8.692.998.000 lei, din cari schimburi, nu acordate, ci efectuate cu Germania, după valorile calculate la direcția vămilor, avem: Import: 4.525.156.000 lei, export: 3 miliarde 821.008.000 lei, cu un minus de 704.148.000 lei (pe când importul acordat, reprezintă cifrele din tabloul de mai sus).

«Că valorile import-exportului acordat, nu consună cu cele ale import-exportului efectuat, lucrul e foarte natural».

DEFICITUL BALANȚEI NOASTRE COMERCIALE CU GERMANIA

Din cifrele de mai sus, am constatat că deficitul schimburilor noastre cu Germania, planează în jurul cifrei de *650 — 700 milioane lei*.

Pe când, numai Anglia, ne prezintă, în cursul anului 1936 un excedent de peste 2 miliarde lei.

Oare dece, când necesităției Germaniei pentru produsele noastre ar fi depășit cu mult acest excedent?

Vom discuta aceste cauze, într'un reportaj viitor.

GEORGE PANTELI

Al doilea popas la procesul INCENDIATORILOR

Jidovul A. Jelin, reprezentantul casei engleze de asigurare, dator să precizeze. Incep a ieşi la iveală escrocheriile lui Bacalu şi Mueller. Ce reclamă d. Carol Bock industriaş din Sibiu

Printre numeroşii martori audiaţi în senzaţionalul proces al incendiarilor, este şi un anume A. JELIN, jidov paşaportar de provenienţă rusească şi reprezentantul în România a Societăţii londoneze de asigurare Eagle Star. Lămuririle acestui martor sunt de un interes capital, întru cât el poate să ne explice minunea plăţii unei sume enorme de UNSPREZECE MILIOANE LEI făcută în mâinile unor escroci, DUPA CE SE DOVEDISE CA IN ŞANDRAMAUA DIN CAMPUL MOŞILOR NU ARSESE MARFURI, NICI MACAR IN VALOARE DE TREIZECI DE MII DE LEI.

E adevărat că Jelin a făcut aluzie la un şantaj care s'a exercitat asupră-i de către «o rudă a lui Şarf, gazetar cu trecere», dar nu a precizat nici cine a fost acel şantagist, nici ce mijloace straşnice de presiune a utilizat. Fiindcă nu poţi fi constrâns cu una cu două să plăteşti unsprezece milioane de lei, avere formidabilă chiar pe aceste premuri de păcătoşire monetară.

Noi cerem cu ultima hotărâre ca Tribunalul să clarifice acest punct obscur, să afle cine e şantagistul şi să-l tragă şi pe el în faţa judecătorilor spre a-şi primi pedeapsa. Aceasta cu atât mai mult, cu CAT ŞANTAGISTUL IN CHESTIUNE ESTE PRINCIPALUL VINOVAT.

Căci în adevăr, fără intervenţia lui — noi i'am dat de altfel de nenumărate ori numele — fără intervenţia directă şi criminală a acestui co-director al «LUPTEI», nu s'ar fi putut înăbuşi cercetările relative la provocarea voită a incendiului de la REPREZENTANŢA ROMANEASCA; nu s'ar fi putut realiza formidabila escrocherie în dauna societăţii EAGLE STAR, cu cele unsprezece milioane; şi nu s'ar fi putut încerca nici dările de foc de la Bereşteanu şi la Gordiana.

Aşa că ne simţim obligaţi să ne repetăm pentru a nu ştiu câta oară întrebarea: pentru ce nu este anchetat ALBERT HONIG MAN? Cine are interesul să acopere pe acest respingător şi incorigibil răufăcător?

ESCROCHERIA CA DIVERTISMENT CHOREOGRAFIC

Cu prilejul depunerii reclamaţiunii d-lui CAROL BOCK, industriaş din Sibiu, constituit parte civilă în proces, împotriva incendiatorilor, am putut afla că înainte de aşi încorona activitatea printr'o crimă, AUREL ŞARF, JEAN BACALU şi NUHAM MUELLER au săvârşit o serie întreagă de escrocherii calificate, atât în dauna statului cât şi a particularilor.

In adevăr, slujindu-se de o procură expirată a d-lui CAROL BOCK, cei trei incendiatori furnizau marfă proastă de altă provenienţă, realizând mari beneficii ilicite. Ca să fim şi mai explicifi, vom preciza după însuşi textul reclamaţiunii d-lui Bock, că aşa zisa «REPREZENTANŢA ROMANEASCA» prin Bacalu şi Mueller, a obţinut mari comenzi în numele reclamantului, comenzi pe cari le-au concesionat pe sub mână altor firme şi altor persoane, printre cari şi d-lui EMIL SCHMUTZLER din Braşov.

De altfel, IŢIC BACALU a şi recunoscut în mod clar şi răspicat în faţa Curţii şi a juraţilor, că s'a slujit de procura expirată a d-lui BOCK şi că a realizat escrocheria întocmai.

Credem că e absolut necesar să se ia act de această mărturisire a cărei temeinicie se poate dovedi şi altfel, iar criminalii să fie sever sancţionaţi şi pentru această potlogărie.

A. B.

Pensionarii C. F. R. cer să li se facă dreptate

«Prin legea pensiilor, publicată în Monitorul Oficial No. 288/1929 numai personalul de cale ferată — personal cu o răspundere şi o muncă recunoscută de toate forurile superioare — este cel mai crud lovit, deoarece nu i se dă ajutorul familial — ajutor ce influenţează asupra sporului de scumpete — aşa cum se dă celorlalţi funcţionari dela instituţiile publice. Din acest cauză, la aranjarea drepturilor la pensie — deşi ceferiştii sunt mai bine salariaţi decât multe alte categorii de funcţionari publici — es cu o pensie de mizerie.

Câteva exemple: un factor poştal primeşte o pensie de 4200 lei pe lună iar un inspector c. f. r. cu 4600 lei; un învăţător la ultima gradaţie 9 — 10.000 lei iar un inspector principal cu salar de 16.500 lei ese la pensie cu 6200 lei pe lună.

Oricâţi ani de serviciu ar avea, ceferistul nu poate primi după actuala lege, o pensie mai mare 50 la sută.

Nu este drept!

Deacea din iniţiativă parlamentară s'a depus următorul proect de lege cu un articol unic.

«La articolul 9 din legea Casei Generale de pensiuni se adaogă următorul aliniat nou:

Stabilirea drepturilor la pensie a funcţionarilor C. F. R. să se facă ţinându-se seama de salariile de bază din 1929 ale funcţionarilor Ministerului de finanţe, corespunzătoare salariilor prevăzute în Legea statutului personalului C. F. R.

Se impune să li se facă dreptate. Căi sunt destule.

RADOVEANU

Greşită politică tarifară la N. F. R.

Bursa de cereale din Timişoara, a trimis Ministerului Cooperaţiei, acum câteva zile, o adresă prin care protestează cu multă indignare împotriva ridicării tarifului de transport pe N. F. R. îndeiace privesc cerealele, animalele cât şi cherestea.

Protestul arată că dela 1500 lei în anul 1934 costul unui vagon de cereale de transportat dela unul din porturile dunărene până la Timişoara, (canalul Bega), s'a ajuns astăzi la 6000 lei vagonul de transportat pe aceiaşi distanţă.

Este intr'adevăr o speculă nemaipomenită ce se exercită pe spinarea bietului consumator, din partea acestei Instituţiuni a Statului, care în definitiv n'ar putea justifica în nici un fel această urcare căci combustibilul, personalul, rulajul etc. nu s'au mărit ci dimpotrivă au scăzut în mod simţitor de câţiva ani încoace.

Credem că vinovaţi de această stare de lucruri n'ar putea fi decât administraţia Porturilor şi apelor care pentru a-şi acoperi risipa ce se exercită cu fondurile acestei Instituţiuni s'au gândit să şi le acopere prin această sporire tarifară nejustificată altfel.

Ne asociem cu acelaşi indignare la protestul justificat al cerealiştilor timişoreni, atrăgând atenţiunea în mod respectuos, ministerului de resort, în speţă ministerul marinei, asupra acestei urcări tarifare, — măsură — ce suntem siguri că a fost luată fără o prealabilă aprobare.

DELTA

Şedinţa Comisiei interimare a prefecturei judeţului Ilfov

Eri s'a întrunit comisia interimară a prefecturei jud. Ilfov, prezidată de către d. S. Pitişteanu, asistat de d. S. Musceleanu, secretar general.

A luat cuvântul d. **Aurel Solacolu**, prefectul judeţului. D-sa a insistat asupra necesităţei de a se executa, în actuala campanie, o serie de lucrări urgente de folos obştesc, pentru care e nevoie să se prevadă în buget sumele respective.

In aceaş ordine de idei, atât d. G. Pitişteanu, preşedintele comisiunei interimare, cât şi consilierii judeţeni au semnalat, cu legitim interes pentru bunul mers al treburilor, o seamă de lipsuri evidente, constatate la faţa locului prin diverse plăşi şi care urmează a fi satisfăcute, pentru a îmbunătăţi astfel, prin realizări noi şi utile.

Toate lucrările acestea s'a hotărît, în unanimitate, fă fie executate chiar în vara anului acesta.

Procedându-se apoi la votarea bugetului, sumele au fost repartizate astfel: 85 milioane 500 mii lei (85.000.000) pentru administraţie, diverse subvenţii obligatorii, cheltueli pentru justiţie, pretori, secretari de plăşi, construcţii, diverse reparaţii, construirea a două localuri pentru judecătoriile din Olteniţa şi Buftea, pentru jandarmerie, instrucţie publică şi culte, serviciul veterinar, asistenţă publică, etc.

Alte 59 milioane 500 mii lei au fost prevăzute pentru: drumuri, materiale, personal, construcţii de şosele, poduri, etc. iar 1 milion lei pentru cheltueli extraordinare şi construcţii de secţii tehnice.

Bugetul viitor prevede la venituri şi cheltueli 166 milioane lei faţă de 180 milioane lei cât cuprinde bugetul în curs.

Restul de fonduri, până la completarea sumei prevăzute în buget, e destinat pentru deschiderea unor credite diverse.

Consiliul a hotărât, deasemeni, terminarea construcţiei sanatoriului de tuberculoşi dela Baloteşti.

Au mai vorbit d. col. Aurel Solacolu şi d. ing. M. Brabeşteanu.

Bugetul a fost înaintat ministerului de interne spre a fi aprobat.

Sever control sanitar la intrarea în servicii publice

Ministerul sănătăţii a comunicat celorlalte departamente că între măsurile ce trebuesc luate pentru profilaxia acestui teribil flagel este pus pe primul plan acela de a nu mai primi sub nici o formă un bolnav atins de vreo boală într'un serviciu public.

Pe viitor la examenul de angajare al candidatului va lua parte şi un reprezentant al ministerului sănătăţii şi numai după o minuţioasă cercetare medicală a lui, va fi angajat.

Totdeodată i se va face şi o fişe medicală.

In sfârşit un salariat atins de boală după un an de vechime în serviciu va avea dreptul de a primi salariu fără a presta serviciu timp de trei ani şi apoi doi ani cu salariul pe jumătate.

Expozitii

In sala «Universul», se remarcă expoziţia de pictură a d-nei Vera Veslovschi Niţescu, cu una din serioasele manifestări plastice, reţinând pe vizitator prin expresivele figuri şi luminoasele flori prezentate.

Expoziţia rămâne deschisă numai câteva zile şi se poate vizita între orele 10—1 şi 4—8 d. a.

Citiţi „BUNA VESTIRE"

Problema organizării muncii naţionale

Conferinţa d-lui prof. M. Manoilescu la «Tinerimea Română»

Vineri 26 Martie ora 6 p. m. la «Tinerimea Română» din b-dul Schitu Măgureanu 4 d. prof. M. Manoilescu va conferenţia despre «Problema organizării muncii naţionale».

La sfârşit va rula unul din filmele Societăţii. Intrarea liberă.

In capitala Ardealului sunt numai 79 de şomeuri intelectuali

In ziua de 21 Martie a. c. s'a făcut recensământul şomerilor intelectuali în toată ţara.

In Clujul cu o pătură de intelectuali destul de ridicată s'au găsit numai 79 de şomeuri intelectuali «cari au întrunit calităţile cerute de comisie».

Jocurile de noroc la Chişinău

CHIŞINAU. — Există o lege, care interzice jocurile de noroc.

Nu ştim în ce măsură se aplică această lege în restul ţării. In Basarabia însă — şi în special la Chişinău — avem impresia că legea pentru interzicerea jocurilor de noroc nu este cunoscută — căci nu se aplică.

Autorităţile judeţene (Prefectul) şi cele poliţieneşti (Chestorul) au alte ocupaţii: de pildă, se ocupă cu fabricarea certificatelor-nefavorabile pentru ziariştii creştini cari solicită să se revină asupra suspendărilor de ziare, etc., etc.!

Jocurile de noroc se practică — şi se practică pe o scară întinsă.

Se zice că nu pe gratis sunt tolerate tripourile...

Ce are de spus d. ministru de justiţie?

Normele de stabilirea veniturilor impozabile

Cum se vor face noile impuneri

Odată cu noul exerciţiu financiar care începe la 1 Aprilie cor., urmează să se facă şi noile impuneri pe acest exerciţiu.

In acest scop, d. C. Tautu, inspector general financiar al Capitalei, a dat o circulară organelor sale, în care arată normele generale după care se vor face constatările veniturilor impozabile ale contribuabililor.

Deoarece anul trecut aceste operaţiuni nu s'au făcut, — fiscul raportând debitele în noile roluri, — anul acesta se vor îndeplini toate lucrările pentru stabilirea veniturilor impozabile.

Inspectoratul general financiar al Capitalei a stabilit ca lucrările să se efectueze începând cu marii contribuabili şi mergând spre cei mici. Ordinea aceasta nu va fi schimbată.

MASURI PENTRU IMPIEDECAREA EVAZIUNII

Toate verificările se vor inregistra nominal, într'un registru de evidenţă. In cazurile unde există îndoială de sinceritatea verificării, inspectorul sau administratorul vor face personal constatarea.

In acest fel încercările de sustragere dela obligaţiuni vor fi urmărite cu toată energia, — contribuabilii, verificaţi din nou, vor suporta consecinţele, iar funcţionarii găsiţi vinovaţi vor fi sancţionaţi cu toată severitatea.

ŢINUTA PERSONALULUI DE CONSTATARE

In verificările şi constatările ce le vor face, ţinuta funcţionarilor trebue să fie absolut ireproşabilă. Orice reclamaţiuni pentru purtare neurbană sau încercare de a şicana pe contribuabili, vor fi imediat cercetate şi funcţionarilor vinovaţi li se vor ridica delegaţia şi vor fi mutaţi pe cale disciplinară.

DATORIA CONTRIBUABILILOR

Este în interesul contribuabililor, — şi aceştia au datoria de a răspunde sincer, dând informaţiuni exacte, pentru ca dările să fie bine stabilite. Să respingă eventualele propuneri ce li s'ar face, pentru micşorarea veniturilor reale impozabile, mai ales că acum se lucrează după sisteme tehnice noi, care înlătură orice posibilitate de evaziune.

Din circulara d-lui inspector general financiar Tăutu, reese tendinţa vădită de apărare a contribuabililor în faţa eventualelor încercări dolosive din partea unora din funcţionarii fiscali însărcinaţi cu îndeplinirea lucrărilor de impunere.

N. I.

In bugetele judeţene
Se vor înscrie cote pentru bursele studenţeşti

Guvernul dorind să lase o situaţie clară, ministerul de interne a însărcinat inspectorii generali administrativi din minister, să verifice gestiunile administrative, la judeţe şi primării.

Inspectorii însărcinaţi cu verificările au depus rapoartele şi au avut o conferinţă cu d. V. Bărcă, subsecretar de stat la interne.

S'a hotărât a se lua măsuri de îndreptare acolo unde s'a dovedit a fi nevoie şi să se ţină seamă de constatările inspectorilor, la întocmirea definitivă a bugetelor judeţene şi comunale.

Se vor trece în bugetele respective cotele pentru aerodromuri şi apărarea pasivă.

Bugetele care nu vor respecta cotele impuse de minister nu vor fi aprobate.

Deasemeni proectele de buget unde n'a fost trecută cota pentru bursele studenţeşti, vor fi respinse.

Cotele dela toate judeţele vor forma un fond special al burselor studenţeşti. Bugetele deficitare, vor primi dela ministerul de interne subvenţii, pentru prevederea burselor.

Mare festival artistic

Gruparea «Reacţiunea» va da în sala Liedertaffel, în seara de 27 Martie 1937 mare festival artistic pentru mărirea fondului şi ajutorarea muncitorilor români săraci cu următorul program:

PARTEA I

Imnul Regal: Corul Asoc. «Aris»; Poruncile Reacţiunei şi cuvânt de deschidere; Pe al nostru steag, cor; Nu dăm pământ de Gh. Busnea, d. Eug. Blaj; Corul asoc. «Aris»: Trei culori, Ca un glob; Declamaţii: Dim. Angelescu; Corul asoc. «Aris»: Muz. Rom.; Declamaţii: d-ra Irod; Corul asoc. «Aris».

PARTEA II

«Recomandaţia» o comedie într'un act.

Distribuţia: Min, Eugen Aslani Directorul, D. Nicolau; Servitorul, M. Olteanu.

Dela „Frontul Românesc"

Duminică 28 Martie a. c. «Frontul Românesc» din culoarea de Albastru organizează o întrunire publică în sala «Constructorii» din Bulevardul Maria.

La această întrunire, vor lua cuvântul d-l C. Angelescu, preşedintele organizaţiei Capitalei, Petre Furmuzachhe şeful culorii de Albastru şi alţi fruntaşi ai organizaţiei.

«Frontul Românesc» din Capitală va ţine următoarele întruniri în culoarea de Galben, Duminică 28 Martie a. c., la orele 10 dimineaţa:

In sala «Gheorghiu», în Str. Piaţa Amzei 20, circumscripţiile 1, 2 şi 3.

Conducerea «Frontului Românesc» ne roagă să arătăm că d-l Mihail Drăgoi, recent înscris în partidul naţional-ţărănesc cu un grup de prieteni din culoarea de Albastru, a fost exclus din «Frontul Românesc» încă din luna Septembrie 1936. Deasemenea d-sa nu a fost nici odată preşedintele organizaţiei din circumscripţia 27, iar din grupul de cetăţeni cu care domnia sa s'a înscris în partidul naţional-ţărănesc, doar o singură persoană a făcut parte din «Frontul Românesc».

Singurul local românesc:

RESTAURANTUL TINERIMEA ROMÂNĂ

B-dul Schitu Măgureanu No. 4

COMPLET RENOVAT

Face abonamente la dejun şi seara cu 22 lei - după listă -, trei feluri şi pâine la discreţie.

Seara: JAZZ, DANS, DISEUR.

Deschis şi după teatru -- GRATAR, PESCARIE ŞI VINURI SPECIALE

— Domnii ziarişti creştini beneficează de 15% reducere —

Patron: Mitică Genes

Ministerul muncii şi mărirea cotizaţiilor

In legătură cu intenţia de a se spori cotizaţiile de către adunarea generală, o comisiune formată din d-nii: Nae Chirculescu preşedinte, M. Enescu director general, Cezar Bâşcanu director şi Flueraş, reprezentantul muncitorilor, se vor prezenta azi d-lui ministru prof. I. Nistor, pentru a lua avizul în această chestiune.

După cât ştim noi, d. Alexandrescu-Roman, secretar general, este intransigent şi credem, că sub sugestia d-sale, mărirea cotizaţiilor se va pune în adunarea generală din luna Octombrie a. c.

„ROMÂNUL"
Aprovizionări
Colonel Savian M. Bădulescu
Strada Ing. Anghel Saligny, 6. — Tel. 4.40.97

Vizitaţi:
Vechiul şi Marele Magazin La Balon-ul Albastru
IORDAN A. IONESCU, Succesor
Strada Carol, 62 sub „Hotel Dacia"
Bogat asortiment în
Manufactură, Galanterie, Pânzărie, Lenaj-uri
încălţăminte de bărbaţi, dame şi copii
Pardesiuri de Damă, Şepci, Pălării, bascuri

Asigurările Sociale la dispoziţia... politicianilor

Un debitor recalcitrant

Echipa de urmărire a debitelor, datorate Casei Centrale, compusă de inspectorul Gh. Petrescu şi comisar şef, Grigore Georgescu, urmărind pe un debitor din oraşul Tg. Jiu, au fost bruscaţi în exerciţiul funcţiunei lor.

In faţa acestei purtări, recalcitrantul debitor, a fost legat, anchetat şi trimis la micul parchet, care cercetând cazul, l-a condamnat la 2 ani închisoare.

*

Ce s'o fi gândit acest debitor? Că este locuitor al urbei, unde d. *G. Tătărăscu* are câte odată, domiciliul său, sau anumite promisiuni electorale, au încurajat pe acest asigurat debitor?

S'au făcut destul intervenţii, dar cetăţeanul, nerespectând legile ţării, a suferit condamnarea de mai sus.

E bine de ştiut şi mai ales să aibă la cunoştinţă şi străinii, că legile sunt legi în ţara românească.

COVOARE
BĂRĂŢICI ŞI BĂRĂŢIEI
UNIC-HERBERT
CARPETE

Curaj, d-lor consilieri

Bine! că s'a făcut şi... atât

In câteva articole, scrise în ziarul nostru — în grija ce o avem de a fi colaboratori ai Casei Centrale DAR CU ATENŢIA CEA MAI MARE FAŢA DE ASIGURAŢI, AM CERUT IEFTENIREA CONFECŢIONAREI CARŢILOR CHITANTE.

Am fost înţeleşi.

Consiliul a putut obţine o reducere de 240 lei la bucată, făcându-se o economie de circa 5 milioane lei.

PRODUSELE ROMANEŞTI

Insă ştirea cea mai îmbucurătoare, pentru noi, care luptăm pentru încurajarea întreprinderilor româneşti, a fost că nu va mai fi nevoie de «carton străin».

Câtă dreptate a avut, Vintilă Brătianu, atunci când, fiind ministru de finanţe, i se recomanda de funcţionarii superiori, de a se cumpăra hârtie străină şi el le răspundea:

VAI! CE BUNA E HARTIA ROMANEASCA.

Şi a avut dreptate, «Letea», furnizează hârtia pe care de atunci se doria să fie din ţări străine.

PENTRU CE ADEVARUL ?

Insă ne-a mâhnit ştirea că o parte s'a dat spre confecţionare oficinei din Sărindar şi librăriei Socec.

Dece?

Firmele româneşti, nu au fost suficiente? sau tabăra înstrăinaţilor, a ameninţat.. şi unii au tăcut de frică?

Dece, cele optzeci mii bucăţi s'au dat spre confecţionare acestor tipografii, înstrăinate de sufletul românesc?

Am vrea să ştim cine a stăruit?

Promitem să descoperim pe cei ce s'au făcut coade de topor, într'o instituţie românească.

Justus

Cerem ancheta contra spirtarilor din Basarabia

CHIŞINAU. — In câteva reportagii am arătat cât de neruşinat este frustat fiscul, de către banda jidanilor spirtari din Basarabia.

Cu date, ce nu sufăr desminţire, am expus situaţia ilegală, în care funcţionează fabricile de spirt, subliniind complicitatea funcţionarilor fiscali — însărcinaţi cu controlul acestor fabrici.

Până astăzi nu s'a luat nici o măsură contra tâlharilor.

Intrucât banditii aceştia, cari sfidează autoritatea de stat — corupând în dreapta şi în stânga — au neobrăzarea să afirme printr'un şabăsgoim, anume Manuilov, că întreaga campanie dusă contra fabricanţilor de spirt, «este isvorită din spirit de şantaj», — noi cerem, cu insistenţă să se ordone o severă anchetă pentru a se stabili câte milioane au furat aceşti jidani, în tovărăşie cu şabăsgoinii şi funcţionarii corupţi.

Nu se poate admite ca, paraziţii galiţieni să fure statul cu atâta îndrăzneală şi încă să mai aibă curajul a lansa svonuri neîntemeiate contra acelora ce le demască fraudele.

Să se termine odată cu acest scandal.

Deci: Anchetă, cât mai urgent, care să stabilească răspunderile!..

S. F.

ULTIMA ORA

Schimb de telegrame între d-nii mareșal Prezan și prof. M. Manoilescu

Cu ocazia votărei la Senat a legii pentru concentrarea învățământului tehnic superior, d. prof. Mihail Manoilescu, din partea Asociației generale a inginerilor din România, a cărui președinte este, a trimis d-lui Mareșal Prezan, senator de drept, următoarea telegramă:

«Asociația Generală a Inginerilor din România vă omagiază și mulțumește cu adâncă recunoștință pentru larga înțelegere a problemei și a sprijinului dat la înfăptuirea legii pentru concentrarea învățământului tehnic superior menită să întărească corpul ingineresc român și să asigure tehnicei țărei liniște, bună rânduială și românească așezare, fără de care nu putem da țărei și o bună apărare».

La această telegramă, d. mareșal Prezan a răspuns d-lui Mihail Manoilescu telegrafic cu următoarele rânduri:

«Mulțumesc călduros dv. și membrilor Asociației Generale a Inginerilor pentru sentimentele ce-mi exprimați. Am luptat pentru binele țării și dreptate».

Deblocarea examenelor dela Facultatea de Drept

La facultatea de drept s'au întrunit, profesorii examinatori ai anilor I și III, constituiți în comisii, pentru a discuta și decide rezultatul situației studenților prezentați în sesiunea de examene din Februarie.

Studenților li s'a acordat sistemul deblocării examenelor, așa cum s'a decis în ultima ședință a consiliului profesoral. Astfel studenții cu o bilă roșie-neagră la o materie au beneficiat de combinarea bilelor în cazul când aveau o bilă albă sau albăroșie la altă materie.

Studenții cu o bilă neagră sau chiar mai multe au dreptul să dea din nou examenele cu bile insuficiente în sesiunile următoare începând cu Iunie.

Studenții din anul în care intră în prevederile vechiului regulament și cărora li s'au combinat notele au fost declarați licențianți în drept.

Altă circulară a ministerului de interne

D. subsecretar de stat Gabriel Marinescu a trimis prefecților de județ și inspectorilor regionali de jandarmi din țară o serie de circulări cari privesc noile măsuri ce trebuesc luate pentru menținerea ordinei.

Astfel, printre alte dispoziții, ministerul pune în vedere prefecților de județe și inspectorilor regionali de jandarmi, că este interzisă orice întrunire, care, în regiunile unde se aplică starea de asediu, n'a obținut în prealabil aprobarea prefecturii de județ sau a comandantului militar, iar organizatorii cari se vor abate dela aceste dispoziții vor fi arestați și pedepsiți ca infractori ordinari.

Intr'altă circulară ministerul atrage atenția capilor de autorități din țară să vegheze la menținerea prestigiului autorităților și să reprime numaidecât orice încercare de înfruntare sau călcare a legilor.

In nici un caz autoritatea să nu dea dovadă de slăbiciune sau ezitare, încurajând astfel dezordinele.

Noile ordine privesc de asemeni stârpirea nucleelor comuniste și identificarea tuturor celor cari lucrează pe sub ascuns pentru această mișcare.

Se mai prevede desființarea taberelor de muncă, acolo unde au existat și o atentă supraveghere ca ele să nu-și continue activitatea sub formă de întreprinderi particulare, cu contracte fictive de muncă.

Marșurile în grupuri, cu caracter politic sau demonstrativ, dela o localitate la alta sau prin sate, cu scop de propagandă, sunt oprite.

Tot așa luarea de jurăminte; nu se mai admite decât jurământul oficial.

In propaganda electorală nu mai este îngăduit nimănui a se folosi de drapelul național pe care se fixa, obișnuit, diferite semne ale organizațiilor politice.

Pe de altă parte, în aceste circulări d. subsecretar de stat Gabriel Marinescu recomandă prefecților de județe și inspectorilor regionali să caute a desfășura o activitate cât mai mare, atât din punct de vedere administrativ (șosele, construcții, etc.), cât și din punct de vedere educativ (organizare de conferințe, festivaluri, etc.).

Asupra acestei activități cei vizați vor întocmi un program amănunțit, aducându-l și la cunoștința ministerului.

In loc de reportaj politic

O dragoste obositoare

De două săptămâni, «domnișoara Marianne» locatara apartamentului din spre Vest, este de o nervozitate excesivă (nenorocirea blokussurilor este că au o rezonanță compromițătoare).

Toți locatarii sunt nevoiți, din cauza pereților subțiri să asculte fără voie, cearta domnișoarei Marianne cu fiecare din amanții săi.

Are vreo patru, dar cel mai săcâit de nervii domnișoarei, este Jean, un tânăr și robust «băiat de familie». Ceilalți sunt străini și vin ceva mai rar. Unul este îmi pare, comerciant la Belgrad. Milan și nu mai știu cum, bărbat voinic dar cam afemeiat. Altul, e mare voiajor comercial al unei firme de prin Praga, tot Milan îl chiamă, dar e mai scund, cu ochelari și mult mai serios. Celălalt e un polonez dar vine foarte rar. Scrie în schimb mai des.

O MICA FURTUNA CONJUGALA..

Patrulaterul amoros, e un cazan în care fierbe toată ziua gelozia, cu care domnișoara Marianne învenineaza inima bietului Jean, cel mai credincios dintre amanți. In fiecare clipă domnișoara tremură ca o gelatină de teama unei trădări.

Și bietul Jean se roagă, o conjură ca cel puțin ceasurile acestea frumoase ale iubirii să nu-i fie turburate de veșnicul control sentimental.

— «Ce Dumnezeu, pe ceilalți de ce nu-i torturezi așa?». (Nenorocitul știe că nu e singurul stăpân pe inima iubitei domnișoare Marianne).

Aseară însă «nenea Jean» (nenorocirea lui mi l-a făcut simpatic), și-a cam ieșit din pepeni.

— *«Ce înseamnă asta dragă — au vibrat pereții. «Dragoste sau inchiziție?».*

— *«Cum! Indrăznești? Ah! mor, valeriană, etc., etc., — după vechiul film, jucat aproape în fiecare seară.*

Dar Jean nimic. (Ei omul ăsta a devenit interesant).

— *«Ah!..*

— *Să taci și să mă asculți și pe mine odată, că simt că-mi crapă țeasta».*

ȘI EXPLICAȚIILE DE RIGOARE

— «Ia ascultă-mă cucoană, ce crezi că's idiot?» — începe nenea Jean baritonal. «Nu mă pot mișca nicăeri din cauza sensibilității d-tale amoroase pentru mine. Dar d-ta? Dar ceilalți fericiți, cari pleacă și vin când vor?

«Am vrut deunăzi să merg și eu la vânătoare în Polonia, dar d-ta mi-ai spus că nu e cazul, că unchiul Victor care tocmai a venit de acolo, ți-a scris că nu e cine știe ce vânat, că sunt numai străini și nici un cunoscut, etc.

«A fost prima ta minciună. In primul rând știai că «polonezul tău» era la vânătoare cu nenea Max, deși îți promisese că nu se duce, în timp ce eu am stat acasă.

«După aceia am vrut să mergem împreună la Leipzig în vizită la «Berta», prietena ta din școală, cu care fie vorba între noi, te înșeală Milan al tău, numărul unu. Tu știi dar te faci numai că nu bagi de seamă».

«Iți mai aduci aminte ce mi-ai spus atuncea? Că nu mergi, că «Berta» este o stricată, că n'o să fie timp frumos și că expoziția n'o să aibă nici un succes».

«Dar tu te-ai dus, fără să-mi spui și mie că te-ai răzgândit și acolo ai găsit pe toți amanții tăi afară de mine. Toți ți-au răspuns că au venit să viziteze expoziția, deși erau în casa «Bertei». Și i-ai crezut, Iar pe Milan, pe care l-ai surprins că sărută pe «Berta» l-ai iertat.

«Și mie toată ziua îmi faci aceiași muzică sonoră și tremurătoare, când știi prea bine că sunt poate singurul care te mai iubesc».

«Și poate ai vrea să știi de ce Milen ți-a scris că este foarte ocupat la Belgrad. A pregătit un chef cu vărul tău cu care nu vorbești de atâta vreme, frumosul «Galeazzo».

— *«De unde știu? Mi-a scris aseară «nenea Nicușor» care s'a întâmplat să fie acolo și să-i vadă».*

«O știi și tu prea bine, fiindcă sunt sigur că ți-a «scris și fie».

Și atunci ? Unde sunt prietenii tăi credincioși?

«Ai devenit obositoare dragă cu gelozia ta fără temeiu. Să știi că ne despărțim». (Ei drăcie!).

— «Jean! Iubitule nu mă lăsa tu știi că doar pe tine te iubesc».

— «Știu numai că în dragoste ești cam, comunistă».

— «Vino».

Jean a devenit cam prost crescut, făcând pe fată să aștepte, deși o lecție ca asta îi trebuia administrată mai de mult.

Bat în perete și îi strig: «Hai du-te Jeane odată și termină gâlceava.

S'a potolit scandalul, dar hotărît că Marianne este amanta cea mai obositoare cred, din Europa și bietul Jean cel mai nătâng și cel mai libidinos dintre bărbații de pe Continent.

STILEX

Darul oferit de guvernul cehoslovac Marelui Voevod Mihai

PRAGA, 24. (Rador). — Guvernul cehoslovac a oferit Măriei Sale Marelui Voevod Mihai o barcă cu motor, construită în Uzinele cehoslovace din Smichov, sub supravegherea d-lui Cermak, directorul Oficiului Domeniilor statului.

Barca est construită din lemn de mahon, are 6 locuri, forma tip sport și este lungă de 5.80 m. și lată de 1.90 m. Ea atinge o viteză de 50 km. pe oră.

Vineri se hotărăște data deschiderei Universităților

Vineri 26 Martie, va avea loc o ședință a consiliului inter-universitar, sub președenția d-lui dr. C. Angelescu, ministrul educației naționale, la care vor participa toți rectorii și decanii dela toate universitățile din țară.

Se va discuta situațiunea creiată universităților prin noua lege universitară, chestiunea exmatriculării studenților, precum și noua organizare a cantinelor și căminelor studențești.

Tot odată se va stabili data când urmează a fi redeschise universitățile.

Legi promulgate

Au fost promulgate și publicate în Monitorul Oficial de eri, următoarele legi: pentru modificarea unor articole din legea minelor; pentru organizarea muncii de folos obștesc; pentru modificarea unor articole din legea pentru organizarea Cassei de Depuneri și Consemnațiuni; pentru convertirea în lei a prestațiunilor din unele contracte de asigurare; pentru complectarea unor dispozițiuni din legea învățământului secundar; pentru modificarea unor articole din Decretul Regal pentru organizarea Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale; pentru autorizarea construirii localurilor necesare Școlii Superioare de Războiu; pentru modificarea unor articole din legea pentru obligațiunile atelierelor de arte grafice; pentru autorizarea Comisiunii interimare a Municipiului Cluj de a executa lucrări de pavaj; pentru prelungirea fără limită a activității în Universitate a d-lor profesori N. Iorga și Marinescu.

Importantele declarații ale d-lui Goering

BERLIN 25 (Rador). — Generalul Goering a inaugurat azi dimineața Expoziția naționadă de industrie textilă și îmbrăcăminte.

D. Goering în calitate de comisar al planului de patru ani, a ținut o cuvântare în cursul căreia a afirmat că Germania este în măsură să facă singură față necesităților sale în materii textile, în proporție de o treime.

Germania a adăogat d. Goering, nu vrea să se izoleze, dar dacă nu i se dă nici posibilitatea nici spațiul trebuincios pentru a-și asigura pâinea zilnică, spiritul german caută și va găsi mijlocul de a face ca Reichul să devină independent. Statul se va mărgini să ajute industria în acest sens. Național-socialiștii n'ar putea admite ca aprovizionarea cu textile și munca a milioane de germani să depindă de recoltele de peste mări, de producătorii de materii prime, de libertatea căilor de transport și de dictatura speculatorilor internaționali.

Groaznica nenorocire dela Ilva Mică

Patru morți și 22 de răniți

SANGEORZ-BAI, 24 — La lucrările de cale ferată Ilva Mică-Vatra Dornei s'a întâmplat o groaznică nenorocire.

Aseară pela ora 20.15, la punctul Măgura Ilvei în urma dinamitizării unei stânci, un bloc de piatră s'a desprins și a căzut peste un grup de soldați, omorând 4, rănind grav 7 soldați și mai ușor 15 soldați.

Toți răniții au fost transportați la spitalul din Bistrița.

Victimele acestui nenorocit accident fac parte din compania II, regimentul 2 pioneri București.

Autoritățile au deschis o anchetă.

Italia - Germania - Ungaria și România

In mintea multor oameni cumsecade stărue confuziile create cu rea credință.

Intre altele următoarea: Italia și Germania ne sunt dușmane, întărirea lor înseamnă puterea noastră. Roma și Berlinul vor îndrepta armele asupra României ca să recucerească Ardealul pentru Ungaria.

Așa să fie?

Avem noi vre-un litigiu *direct* cu Italia sau Germania? Nici unul! Există vreo dușmănie seculară între poporul italian, german și român? Nu! Avem interese economice divergente? Dimpotrivă. Economiile noastre sunt complemetare. Din toate țările lumii cel mai mare schimb de mărfuri îl facem cu Germania și cu Italia.

Atunci?

«U n g a r i a»! răspund. Revizionismul maghiar e sprijinit de Roma și Berlin. Reichul și d. Mussolini s'au angajat să restaureze Ungaria în vechea ei splendoare, deci ne vor fi dușmani în vecii vecilor.

N'am auzit încă de un asemenea angajament în eternitate. Dimpotrivă d. Alf. Rosenberg, inspiratorul politicei externe germane, repudia alb pe negru astă toamnă în «Völkischer Beobachter», oficiosul guvernului german, revizionismul planetar și spunea categoric că Reichul își vede liniștit de treburile lui și nu vrea să devină șampionul revendicărilor altora.

Dar chiar dacă asemenea angajamente solemne ar exista, chiar dacă ar exista *tratate* ce valoare au ele?

Să ne pătrundem odată pentru întotdeauna de adevărul că un tratat este un simplu instrument juridic, o biată bucată de hârtie, fără nici o valoare în sine, căzând firesc îndată ce realitățile vorbesc împotriva lui.

Ori care sunt realitățile?

Ungaria are 8 milioane de locuitori, România 20. In caz de războiu Ungaria poate alinia opt sute de mii de soldați. România două milioane. România are de cinci ori mai mari bogății și posibilități economice decât Ungaria.

Așa fiind lucrurile, ar trebui ca cei dela Roma și Berlin să fie nebuni ca între Ungaria și România să aleagă Ungaria.

Mai mult chiar numai neutralitatea României ar fi preferată alianței Ungariei. De ce? Dintr'un motiv foarte simplu. Dacă România e neutră și Ungaria e neutră atunci, în caz de războiu, Roma și Berlinul n'au 800.000 de unguri alături de ei dar nici 2.000.000 de români împotriva lor.

Invers dacă prin alianță Ungariei Reichul și Italia ne silesc să intrăm în războiu împotriva lor cu 800.000 de Unguri alături dar 2.000.000 de Români împotrivă. Scăzând opt sute de mii din două milioane rezultă că alianța maghiară le-a adus 1.200.000 de baionete împotrivă. Proastă afacere.

Ce rezultă de aci? O concluzie foarte clară și *etern* valabilă: prin numărul populației și a armatei sale, prin posibilitățile ei economice România scoate oricând din joc Ungaria, căci nimeni nu poate prefera Budapesta - Bucureștiului. Deci, *dacă vrem,* apropierea noastră de Berlin și de Roma sau chiar *numai neutralitatea noastră* vor face ca germanii și Italienii să abandoneze revizionismul maghiar *chiar dacă ar avea tratate categorice cu Ungaria.*

Dar, dacă noi *nu vrem,* dacă declarăm a priori că vom fi întotdeauna împotriva Romei și a Berlinului atunci — bravând ce face — Berlinul și Italia își vor găsi aliați care li se oferă.

Deci *de noi depinde* și atitudinea italo-germanilor și revizionismul maghiar.

Să nădăjduim că cei ce conduc *astăzi* politica noastră externă vor ști să folosească poziția României și să ne orienteze conform intereselor noastre.

Paul Mihail

Italia nu va îngădui reîntronarea comunismului în Spania

ROMA, 24. (Rador). — Comentând refuzul Italiei de a discuta retragerea voluntarilor italieni din Spania, presa italiană declară că acest refuz constitue un răspuns just destinat să „dejoace suspecta încercare sovietică".

Pentru „Messagero" proectul de rechemare a voluntarilor din Spania este „o manoperă a celor trei tovarășe, Uniunea Sovietelor, Marea Britanie și Franța".

Toate ziarele reproduc textul intervenției făcută în desbaterile subcomitetului dela Londra de d. Grandi, subliniind în special pasajul următor: „Voluntarii italieni nu vor părăsi Spania înainte de victoria definitivă și desăvârșită a forțelor generalului Franco".

Această afirmație, notează corespondentul Agenției Havas, este în concordanță cu părerea tuturor cercurilor politice din Roma, care declară că Italia nu va îngădui cu nici un preț o victorie a guvernamentalilor.

Regele Belgiei numit colonel de onoare al unui regiment englez

LONDRA, 24 (Rador). — Regele Leopold al Belgiei a luat azi dejunul la palatul B u c k i n g h a m, fiind oaspetele Regelui George și Reginei Elisabeth.

La dejun a luat parte și Regina Mary.

M. S. Regele George VI al Angliei a conferit M. S. Regelui Leopold III al Belgiei gradul de colonel de onoare al regimentului de dragoni dela Enniskelleu, grad pe care l-a avut și Regele Albert I al Belgiei, tatăl actualului Suveran.

După recepția dela palatul Buckingham, Regele Leopold s'a dus cu automobilul la ambasada Belgiei, unde a acordat mai multe audiențe.

După toate probabilitățile, Suveranul belgian va pleca la Bruxelles astă seară. Dacă va fi ceață, plecarea va fi amânată pe mâine.

REGELE A PLECAT LA BRUXELLES

LONDRA, 24 (Rador). — Regele Leopold al Belgiei a părăsit astă seară Londra, pentru a se înapoia la Bruxelles.

In Spania

Naționaliștii au respins un atac comunist

SALAMANCA, 25 (Rador). — Agenția Havas transmite următorul rezultat al comunicatului oficial publicat de marele cartier general naționalist:

La ora 20, pe frontul armatelor de nord nu era nimic de semnalat.

In sectorul Soria, inamicul a încercat să dea un atac pe frontul Tajuna, dar a fost respins, lăsând pe teren numeroși morți.

Pe frontul Madridului, naționaliștii au respins un atac inamic în sectorul Las Rozas. In mâinile naționaliștilor au căzut numeroși morți cu armele lor.

Pe frontul de sud, focuri de infanterie fără importanță.

Noui condamnări la moarte în Rusia

MOSCOVA, 24 (Rador). — Corespondentul agenției Reuter transmite următorul rezultat al celui de al treilea proces al trotzkiștilor, judecat la Novosibirsk:

Trei acuzați au fost condamnați la moarte; patru la închisoare între trei și opt ani, iar doi achitați.

Osândiții la moarte sunt: Khuramzhin, Khomsik și Kharitonof.

Ei erau învinuiți de a fi construit în așa fel clădirea școalei încât să înlesnească incendiul.

Dela Academia Română

Academia Română va comemora în ședință publică Vineri, 26 Martie cor., ora 15, pe marele poet italian LEOPARDI cu ocazia centenarului morții poetului.

D. N. IORGA va rosti cuvântarea comemorativă.

ECOURI ȘI POLEMICI

Numărul de mâine al *«Bunei Vestiri»* va apărea ca de obiceiu la ora 3 după amiază.

Eri s'a întrunit la ministerul educației naționale consiliul inspectorilor generali din învățământul secundar. Acest consiliu a fost prezidat de dr. C. Angelescu ministrul educației naționale.

Ministerul educației naționale a dispus ca examenele de capacitate pentru lucru de mână și gospodărie, să se țină după programa analitică a învățământului secundar, cu extensiunea programelor analitice pentru școlile profesionale gr. II și școalele normale de menaj, secția gospodăriei.

Președinția Consiliului comunică: La cererea Arhiepiscopului Cizer, d. Inculeț, vice-președintele Consiliului de Miniștri a încuviințat că zilele de Vineri, Sâmbătă și Duminică, fiind sărbători catolice, să fie considerate sărbători oficiale pentru personalele dela Instituțiile particulare.

Ministerul cooperației a aprobat o cantitate de 25 vagoane de orz pentru sinistrații în urma grindinei și secetei ce a făcut ravagii în județul Vaslui în următoarele comune: Munteni de jos, Băcăoani, Munteni de Sus, Valea Rea, Ferești, Bohnaru, și Iorbătești.

Sâmbătă 27 Martie ora 9 seara, în amfiteatrul mare al spitalului Colțea, în cadrul ciclului de actualități medicale, d dr. Dumitru Hagiescu va conferenția despre *«Preumatoraxul în lumina ultimelor cercetări».*

Societatea «Mărăști» pentru strângerea fondurilor reconstituirei câmpului istoric și satului dela Mărăști a organizat pentru seara zilei de 27 Martie a. c. orele 22 în sala «ARTA» din str. Batiște No. 14 bis un mare bal sub Inaltul Patronaj al M. S. Regina Maria, urmat de un divertisment artistic.

Participanții vor avea putința ca, petrecând o noapte minunată să sprijine o operă de măreție națională, contribuind astfel la împlinirea celui mai impresionant mausoleu, unde se adăpostesc osemintele viteajilor căzuți pe câmpul de onoare al «Mărăștilor».

Ultimele bilete disponibile se găsesc la sediul Societății «Mărăști» str. C. Sandu Aldea No. 103 (Parcul Domeniilor), putând fi reținute și prin telefon 3.3501 iar seara în saloanele «A.R.T.A.»

Duminică 28 Martie orele 11 a. m. d. *general G. Dabija* va conferenția în sala Dalles despre *«Mareșalul Averescu ca ostaș»* (cu proecțiuni).

*

Ministerul educației naționale a primit demisia d-lui prof. Const. Sacea, rectorul academiei comerciale din Cluj. Această demisie a fost primită pe ziua de 1 Aprilie.

Liga Națională a Femeilor Române, cu concursul ministerului de agricultură și domenii a luat inițiativa înființării unei expoziții-târg, în sensul de a stimula viața la țară, în ceiace privește «Imbrăcămintea» cât și «Alimentarea» în cadrul desvoltării industriei casnice și indigene.

Expoziția ce se va deschide la 7 Maiu, roagă pe toți cei ce vor să colaboreze la standurile ei să-și trimeată tot materialul ce cred că ar putea contribui la specificul diferitelor regiuni cel mai târziu până la 1 Aprilie.

D-nii dr. P. Voiculescu și I. Daval au fost numiți la laboratorul de chimie organică și analitică dela facultatea de științe din Cluj, primul asistent, iar al doilea preparator.

Sâmbătă 27 Martie se judecă, la Consiliul de războiu al corpului II Armata procesul celor șeapte studenți în cap cu d. Viorel Trifa, președintele centrului studențesc București, implicați în chestiunea, corecției aplicată lui Aurelian Rădulescu.

Acest proces trebuia să se judece Luni 22, dar a fost amânat în urma incidentului ridicat de apărare prin d-nii avocați Al. Constantin și Al. Chr. Tell.

TIPARUL INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE „EMINESCU" S. A. STRADA SALIGNY No. 2. TELEFON 3.26.68.

Redactor responsabil: V. OLANIUC-STERE